

PREDLOG
(EVA: 2019-2550-0040)

ZAKON O SPREMEMBAH IN DOPOLNITVAH ZAKONA O VARSTVU OKOLJA

I UVOD

1 OCENA STANJA IN RAZLOGI ZA SPREJEM PREDLOGA ZAKONA

A/ RAVNANJE Z ODPADKI

1.1 Ocena stanja

1.1.1 Opis dejanskega stanja

A1/ Ravnanje z odpadki

Ravnanje z odpadki je urejeno s predpisi Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: EU), ki jih lahko razvrstimo v tri glavne sklope: okvirna zakonodaja o odpadkih (Direktiva o odpadkih, Uredba EU o pošiljkah odpadkov); zakonodaja, ki ureja določene postopke obdelave odpadkov (sežig, odlaganje na odlagališčih ter nekatera merila za predelavo odpadkov); in zakonodaja, ki ureja posamezne tokove odpadkov (odpadna embalaža, odpadna električna in elektronska oprema (v nadaljnjem besedilu: OEEO), baterije in akumulatorji, rudarski odpadki, PCB itd.). To je eno od najbolj urejenih področij varstva okolja, ki je v slovenski pravni red že preneseno z Zakonom o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 70/08, 57/12, 92/13 in 56/15, 102/15, 30/16, 61/17 – GZ, 21/18 – ZNOrg in 84/18 – ZIURKOE; v nadaljnjem besedilu: ZVO-1) in podzakonskimi predpisi, sprejetimi na njegovi podlagi.

ZVO-1 v 20. členu ureja ravnanje z odpadki, med drugim tudi obveznost pridobitve okoljevarstvenega dovoljenja za predelavo in odstranjevanje odpadkov. V členih od 68 do 81 je urejeno izdajanje okoljevarstvenih dovoljenj za naprave, ki lahko povzročajo onesnaževanje večjega obsega in med katere spadajo tudi nekatere naprave za obdelavo odpadkov in nekatere dejavnosti ravnanja z odpadki, v členih od 82 do 84 pa izdajanje okoljevarstvenega dovoljenja za druge naprave in dejavnosti, med katere prav tako spadajo nekatere naprave za obdelavo odpadkov in nekatere dejavnosti ravnanja z odpadki.

S predlagano spremembo veljavne ureditve se le deloma posega v pravno ureditev na področju odpadkov. Ob upoštevanju načela legalitete so številna določila iz podzakonskih predpisov, zlasti iz Uredbe o odpadkih, dvignjene na raven zakona. Le deloma pa so te določbe tudi spremenjene. Obenem pa je zakonska ureditev tega področja namenjena tudi prenosu Direktive (EU) 2018/851 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2018 o spremembi Direktive 2008/98/ES o odpadkih (v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2018/851/EU).

Splošna določila s področja odpadkov, ki v veliki meri pomenijo dvig na zakonsko raven, so naslednja:

1. splošna določba o varstvu okolja in varovanju človekovega zdravja pri ravnanju z odpadki ter ukrepi za vzpostavitev omrežja naprav za obdelavo odpadkov (20. člen),
2. hierarhija ravnanja z odpadki (20.a člen),

3. stranski proizvod (20.b člen),
4. prenehanje statusa odpadka (20.c člen),
5. odgovornost za ravnanje z odpadki (20.č člen),
6. stroški ravnanja z odpadki (20.d člen),
7. okoljevarstveno dovoljenje za dejavnosti ravnanja z odpadki (20.e člen).

Vsebina vloge za pridobitev teh dovoljenj in podrobnejša vsebina dovoljenj se bosta še naprej urejali v podzakonskih predpisih. Predvideno je okoljevarstveno dovoljenje za zbiranje odpadkov in prijava ravnanj z odpadki (trgovanje, prevoz, nekateri primeri predelav), za katere okoljevarstveno dovoljenje ni potrebno.

Zaradi prenosa Direktive 2018/851/EU so poleg sprememb, povezanih s proizvajalčevo razširjeno odgovornostjo, predlagane še te spremembe:

1. spremenjeni oziroma dodani so nekateri izrazi (opredelitvi komunalnega odpadka in sistema proizvajalčeve razširjene odgovornosti);
2. določeni so pogoji, ki morajo biti izpolnjeni, da proizvajalec lahko svoj ostanek proizvodnje opredeli kot stranski proizvod in ne kot odpadek;
3. določeni so pogoji, ki morajo biti izpolnjeni zato, da določen recikliran ali drugače predelan odpadek izgubi ta status; vladi je dano pooblastilo, da kjer tega ne stori Evropska komisija, določi merila za izpolnitev teh pogojev; z vidika varstva okolja in varovanja človekovega zdravja pa je izredno pomembna zlasti nova določba, da mora pravna ali fizična oseba, ki prvič uporablja iz odpadkov pridobljeni material, ki ni bil dan na trg, ali da tak material prvič na trg, zagotoviti, da material izpolnjuje zahteve iz predpisov o kemikalijah (Uredba REACH) in predpisov o proizvodih ter da so najprej izpolnjeni vsi pogoji za izgubo statusa odpadka, šele nato pa se lahko tak material šteje za kemikalijo po Uredbi REACH ali za proizvod po predpisih o proizvodih;
4. izvirnemu povzročitelju odpadkov je določena obveznost plačila vseh stroškov ravnanja z odpadki, vladi pa je dano pooblastilo, da lahko delno ali v celoti naloži plačilo teh stroškov drugemu imetniku odpadkov ali proizvajalcem proizvodov, za katere velja proizvajalčeva razširjena odgovornost;
5. poleg puščanja odpadkov in njihovega odmetavanja je prvič posebej prepovedano tudi smetenje okolja.

Predlagana zakonska ureditev na zakonski ravni ureja vprašanje smetenja, s čimer delno implementira zahteve Direktive (EU) 2019/904 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. junija 2019 o zmanjšanju vpliva nekaterih plastičnih proizvodov na okolje (UL L 155/1). Sicer so tudi za implementacijo omenjene direktive aktualne določbe 19. in 20. člena zakona, ki se deloma sicer spreminjajo, večinoma pa so že udejanjenje v obstoječih podzakonskih predpisih. Predlagani zakon predvideva, da ukrepe, ki se nanašajo na preprečevanje in zmanjševanje smetenja, predpiše tudi občina, pri čemer pa je določeno, da ti ukrepi ne smejo imeti omejevalnih učinkov na trg EU. Glede financiranja čiščenja okolja zaradi smetenja oziroma dejavnosti gospodarske javne službe varstva okolja pa je relevanten tudi 20.h v povezavi z 20.v členom.

A2/ Proizvajalčeva razširjena odgovornost

Sistem proizvajalčeve razširjene odgovornosti (v nadaljnjem besedilu: sistem PRO) je zahteva okoljske politike, pri kateri je proizvajalčeva odgovornost za proizvod podaljšana tudi na tako imenovano postpotrošniško obdobje oziroma na celoten življenjski cikel proizvoda. V praksi to pomeni, da proizvajalec prevzema odgovornost za načrtovanje, zasnovo in proizvodnjo proizvoda skladno s tehničnimi zahtevami in zahtevami glede vsebnosti nevarnih snovi v proizvodih ter zahtevami za načrtovanje in

zasnovo proizvoda, ki omogoča njegovo čim večjo vnovično uporabo in recikliranje; hkrati pa prevzema tudi odgovornost za zbiranje ali prevzemanje svojih uporabljenih proizvodov kot odpadkov za njihovo obdelavo in – kolikor je to mogoče – recikliranje. Takšna odgovornost je lahko zgolj finančna ali pa finančna in organizacijska.

Odgovornost proizvajalca za celotno obdobje, v katerem lahko nastajanje in uporaba proizvoda škodljivo vplivata na okolje, naj bi prispevala k internalizaciji okoljskih stroškov, kar proizvajalce spodbuja k upoštevanju okoljskih vidikov v celotnem trajanju proizvoda: od njegove zasnove do ravnanja z njim, ko postane odpadek. Sistem PRO velja za enega od glavnih instrumentov v podporo izvajanju petstopenjske hierarhije ravnanja z odpadki in s tem učinkovitega preprečevanja odpadkov ter povečevanja vnovične uporabe in recikliranja. Zato je prepoznan kot ključni instrument zagotavljanja trajnostne rabe virov in krožnega gospodarstva, ki lahko skupaj z drugimi bistveno vpliva na vedenjske vzorce vseh sodelujočih, odločilnih za trajanje proizvoda (proizvajalcev, distributerjev, trgovcev, uporabnikov ter lokalnih skupnosti in subjektov, ki ravnaajo z odpadki).

V praksi je to široko uveljavljeno načelo okoljske politike uporabno za veliko kategorij proizvodov s številnimi različicami izvajanja. Pri odločitvi za uporabo tega instrumenta pa se poleg okoljskih in družbenih vplivov praviloma upoštevata tudi tehnična izvedljivost in ekonomska smiselnost njegove uvedbe.

Pravni akti EU, ki urejajo to področje, vsebujejo zahteve, po katerih lahko države članice za namene vnovične uporabe ter preprečevanja nastajanja, recikliranja in drugih načinov predelave odpadkov sprejmejo zakonodajne in druge ukrepe, s katerimi zagotovijo, da za vse fizične ali pravne osebe, ki poklicno razvijajo, proizvajajo, izdelujejo, obdelujejo, prodajajo ali uvažajo proizvode in ravnaajo z njimi (proizvajalec proizvoda), velja PRO. Takšni ukrepi lahko zajemajo sprejemanje vrnjenih proizvodov in odpadkov iz proizvodov, ki ostanejo po uporabi takšnih proizvodov, pa tudi nadaljnje ravnanje z odpadki iz proizvodov in finančno ali finančno in organizacijsko odgovornost za takšne dejavnosti. EU že vrsto let uveljavlja sistem PRO kot obvezno sestavino okoljske politike pri dajanju na trg in ravnanju z odpadki iz teh proizvodov za motorna vozila (zgolj za osebna motorna vozila – kategorija M1, vozila za prevoz blaga z nosilnostjo do 3,5 t – kategorija N1 in za trikolesna motorna vozila), električno in elektronsko opremo (v nadaljnjem besedilu: EEO) ter baterije in akumulatorje. Zadnji primer takšnega predpisa EU pa uvaja PRO za določene plastične proizvode za enkratno uporabo.

V številnih državah članicah EU je bil ta instrument uveden tudi za embalažo, čeprav zakonodaja EU tega ni določala; od 1. januarja 2025 pa bo moral biti uveljavljen kot obvezna sestavina okoljske politike tudi za embalažo. V številnih državah EU je sistem PRO uveljavljen tudi za številne druge proizvode (npr. za pnevmatike, motorna olja, tekstil, pohištvo, avtodome, plovila), velikokrat tudi na pobudo proizvajalcev. Takšne pobude so dobrodošle, saj ima ekonomski sektor, ki daje proizvod na trg, potrebno znanje in pozna dejavnike, ki vplivajo na trg teh proizvodov; proizvajalci pa se soočajo s pritiski javnosti in drugih deležnikov glede ravnanja z odpadki iz njihovih proizvodov.

V Sloveniji je sistem PRO skladno z zahtevami prava EU uveljavljen za motorna vozila kategorij M1, N1 in trikolesna motorna vozila, EEO, baterije in akumulatorje. Uveljavljen pa je tudi za embalažo, gume za motorna vozila, zdravila, fitofarmacevtska sredstva in nagrobne sveče.

Prenos direktiv v pravni red Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu tudi: RS) se je izvajal z osnovnim poudarkom na prenosu direktiv ob upoštevanju uveljavljenega sistema ravnanja z odpadki in le podrejeno z vidika njihovega izvajanja. Zaradi nujnosti

prenosa je bil uveljavljen na podlagi pomanjkljivih podlag glede dajanja na trg (kompleksnost distribucijskih verig, prodaja na daljavo, sodelovanje tujih pravnih oseb itn.) in ne dovolj izdelanega načina skupnega izpolnjevanja obveznosti proizvajalcev ter jamstva za izpolnjevanje te obveznosti in optimalnega institucionalnega okvira za izvajanje sistema PRO. Med posameznimi predpisi, ki uvajajo ta instrument, so glede enakih ali celo istih vsebinskih določb pomembne razlike (npr. dovoljenje za nosilca skupnega načrta pri embalaži in vpis skupnih načrtov v evidence pri preostalih vzpostavljenih sistemih PRO, vodenje evidenc proizvajalcev na Agenciji RS za okolje, v nekaterih primerih na Finančni upravi RS, različne zahteve in pogoji za nosilce skupnega izpolnjevanja obveznosti proizvajalcev, uporaba finančnega jamstva za izpolnitev obveznosti, razlike pri načinu določevanja deležev obveznosti itn.). Glede na čas priprave posameznih predpisov, izkušnje ob pripravi in težave ob izvajanju so bile na posameznih tokovih odpadkov upoštevane tudi številne rešitve *per partes* in *ad hoc*.

Pri uveljavitvi tega instrumenta na posameznih tokovih odpadkov (npr. odpadna embalaža) je prišlo celo do njegove neučinkovitosti in nedelovanja. Za to je bil vsaj delno kriv tudi način opredelitve skupnega zagotavljanja PRO, ki je v osnovi dopuščal in ustvarjal konflikt interesov organizacij za skupno izpolnjevanje PRO za odpadke iz teh proizvodov (družb oziroma nosilcev skupnih načrtov), ki naj bi uresničevale poslanstvo sistema PRO. Institucionalni okvir tudi ni preprečeval izkrivljanja konkurenčnosti pri izpolnjevanju obveznosti med posameznimi nosilci skupnega načrta oziroma družbami za ravnanje z odpadno embalažo.

Največja prednost že vzpostavljenih sistemov pa je dejstvo, da se je z njimi začel ustrezen in dokaj učinkovit način ločenega zbiranja odpadkov, s čimer se je bistveno povečala količina ločeno zbranih odpadkov (npr. pri OEEO), in je že bilo doseženo spreminjanje nekaterih vedenjskih vzorcev vseh sodelujočih pri trajanju proizvoda (proizvajalcev, distributerjev, trgovcev, uporabnikov – občanov, lokalnih skupnosti in subjektov, ki ravnaajo z odpadki). Navedeno je namreč predpogoj za učinkovitost teh sistemov.

1.1.2 Opis veljavne pravne ureditve

ZVO-1 v sedmem odstavku 20. člena ureja sistem PRO. Ta določa, da vlada s predpisom določi primere in pogoje, ko za pravno ali fizično osebo, ki s svojo dejavnostjo razvija, izdeluje, predeluje, obdeluje, prodaja ali uvaža izdelke, velja sistem PRO. Proizvajalcem nalaga, da sami (posamični) ali s skupnim izpolnjevanjem obveznosti delno ali v celoti zagotovijo takšno ravnanje z izdelki in odpadki, ki nastanejo po njihovi uporabi, da pri tem spodbujajo vnovično uporabo izdelkov in preprečevanje odpadkov ter njihovo recikliranje in druge postopke predelave.

Na podlagi sedmega odstavka 20. člena ZVO-1 je vlada sprejela uredbe, s katerimi je določila obveznost PRO za določene skupine proizvodov oziroma odpadkov, ki nastanejo iz teh proizvodov, ter podrobneje opredelila proizvajalce in obveznosti, ki so jim naložene. Tako je v Republiki Sloveniji PRO uveljavljena z uredbami vlade za osem zgoraj že omenjenih skupin proizvodov. Od tega je PRO na štirih »tokovih« zahteva področnih direktiv EU. Ker te vzpostavljajo minimalni standard skupnih (harmoniziranih) zahtev, pa se po državah članicah sistemi ravnanja z odpadki iz proizvodov, za katere je PRO vzpostavljena na podlagi zahtev direktiv EU, med seboj razlikujejo.

1.1.2.1 Ureditev PRO na področju ravnanja z odpadno električno in elektronsko opremo

Skladno z Direktivo 2012/19/ES je v vseh državah članicah EU ravnanje z OEEO urejeno na podlagi PRO, sistemi ravnanja z OEEO pa se med seboj razlikujejo. V Sloveniji to področje na podlagi ZVO-1 ureja Uredba o odpadni električni in elektronski opremi (Uradni list RS, št. 55/15, 47/16, 72/18 in 84/18 – ZIURKOE). Ta poleg zahtev, povezanih z zasnovno in načrtovanjem EEO, ureja tudi pravila ravnanja in druge pogoje za zbiranje, vnovično uporabo, obdelavo, predelavo in odstranjevanje OEEO ter okoljske cilje ločenega zbiranja, recikliranja in predelave OEEO.

1.1.2.2 Ureditev PRO na področju ravnanja z odpadnimi baterijami in akumulatorji

Skladno z Direktivo 2006/66/ES je v vseh državah članicah EU ravnanje z odpadnimi baterijami in akumulatorji urejeno na podlagi PRO, sistemi ravnanja z odpadnimi baterijami in akumulatorji pa se med seboj razlikujejo. Na področju odpadnih baterij in akumulatorjev je PRO v Republiki Sloveniji na podlagi sedmega odstavka 20. člena ZVO-1 urejena in uveljavljena z Uredbo o ravnanju z baterijami in akumulatorji ter odpadnimi baterijami in akumulatorji (Uradni list RS, št. 3/10, 64/12, 93/12, 103/15 in 84/18 – ZIURKOE). Ta poleg pravil za dajanje na trg baterij in akumulatorjev vsebuje tudi prepovedi dajanja na trg baterij in akumulatorjev, ki vsebujejo nevarne snovi, določa posebna pravila za zbiranje, obdelavo, recikliranje in odstranjevanje odpadnih baterij in akumulatorjev ter okoljske cilje njihovega ločenega zbiranja.

1.1.2.3 Ureditev PRO na področju ravnanja z izrabljenimi vozili

Skladno z Direktivo 2000/53/ES je v vseh državah članicah EU ravnanje z izrabljenimi vozili urejeno na podlagi PRO, sistemi ravnanja z izrabljenimi vozili pa se med seboj razlikujejo. Na področju izrabljenih vozil je PRO v Republiki Sloveniji na podlagi sedmega odstavka 20. člena ZVO-1 urejena in uveljavljena z Uredbo o izrabljenih vozilih (Uradni list RS, št. 32/11, 45/11 – popr., 26/12 in 84/18 – ZIURKOE). Ta določa pravila ravnanja z izrabljenimi vozili, glede obsega zagotavljanja ravnanja z odpadki iz proizvodov pa se razlikuje od drugih uredb, ki uvajajo PRO. Proizvajalec mora na svoje stroške zagotavljati sistem za zbiranje in prevzem izrabljenih vozil njegove blagovne znamke, prevzem odpadnih delov vozil njegove blagovne znamke ter oddajo vseh prevzetih izrabljenih vozil v obdelavo. Obveznost izvajanja predpisane obdelave in doseganja predpisanih okoljskih ciljev vnovične uporabe, recikliranja in predelave pa je določena vsem gospodarskim subjektom, kot jih določa Uredba o izrabljenih vozilih (proizvajalcem, distributerjem in subjektom, ki izvajajo obdelavo izrabljenih vozil).

1.1.2.4 Ureditev PRO na področju ravnanja z odpadno embalažo

V večini držav članic EU je ravnanje z embalažo in odpadno embalažo urejeno na podlagi PRO, vendar pa sta sistem ravnanja z odpadno embalažo in obseg obveznosti, ki jih morajo izpolnjevati proizvajalci, različna od države do države. Na področju embalaže je PRO v Republiki Sloveniji na podlagi sedmega odstavka 20. člena ZVO-1 urejena z Uredbo o ravnanju z embalažo in odpadno embalažo (Uradni list RS, št. 84/06, 106/06, 110/07, 67/11, 68/11 – popr., 18/14, 57/15, 103/15, 2/16 – popr., 35/17 in 60/18; v nadaljnjem besedilu: uredba o embalaži). Ta poleg zahtev, povezanih s tehničnimi lastnostmi tovrstnih izdelkov, zaradi varstva okolja ureja tudi pravila ravnanja in druge pogoje za zbiranje, vnovično uporabo, predelavo in odstranjevanje odpadne embalaže skupaj s plačevanjem predpisanih stroškov za preprečevanje ali zmanjševanje kakršnega koli vpliva embalaže in odpadne embalaže na okolje ter z ravnanjem z odpadno embalažo, ki je komunalni odpadek.

1.1.2.5 Ureditev PRO na področju ravnanja z izrabljenimi gumami

V večini držav članic EU je ravnanje z izrabljenimi gumami na podlagi državnih predpisov ali dogovora s proizvajalci urejeno v obliki PRO. Na področju izrabljenih gum je PRO v Republiki Sloveniji na podlagi sedmega odstavka 20. člena ZVO-1 urejena in uveljavljena z Uredbo o ravnanju z izrabljenimi gumami (Uradni list RS, št. 63/09 in 84/18 – ZIURKOE). Ta določa pravila zbiranja in predelave izrabljenih gum, obveznosti pri dajanju gum v promet ter druge obveznosti, povezane z ravnanjem z gumami in izrabljenimi gumami.

1.1.2.6 Ureditev PRO na področju ravnanja z odpadnimi nagrobnimi svečami

Na področju ravnanja z odpadnimi nagrobnimi svečami je PRO podrobneje urejena v Uredbi o ravnanju z odpadnimi nagrobnimi svečami (Uradni list RS, št. 25/19). Ta uredba sicer ne ureja tehničnih lastnosti teh izdelkov zaradi varstva okolja in zaradi tega ne določa teh obveznosti proizvajalcev nagrobnih sveč, ureja pa pravila ravnanja z odpadnimi nagrobnimi svečami in plačilo s tem povezanih stroškov, zato da se zagotovi njihovo od drugih komunalnih odpadkov ločeno zbiranje, recikliranje in druge načine predelave.

1.1.2.7 Ureditev PRO na področju ravnanja z odpadnimi zdravili

Na področju ravnanja z odpadnimi zdravili je PRO podrobneje urejena v Uredbi o ravnanju z zdravili (Uradni list RS, št. 105/08 in 84/18 – ZIURKOE). Ta uredba ureja pravila ravnanja ter pogoje za zbiranje in odstranjevanje neuporabnih zdravil in ostankov zdravil, skupno poimenovanih odpadna zdravila.

1.1.2.8 Ureditev PRO na področju ravnanja z odpadnimi fitofarmaceutskimi sredstvi, ki vsebujejo nevarne snovi

Na področju ravnanja z odpadnimi fitofarmaceutskimi sredstvi, ki vsebujejo nevarne snovi, je PRO podrobneje urejena v Uredbi o ravnanju s fitofarmaceutskimi sredstvi, ki vsebujejo nevarne snovi (Uradni list RS, št. 119/06 in 84/18 – ZIURKOE). Ta uredba določa pravila ravnanja ter druge pogoje za zbiranje, vnovično uporabo in odstranjevanje neuporabnih fitofarmaceutskih sredstev, ki vsebujejo nevarne snovi, ter ostankov fitofarmaceutskih sredstev z nevarnimi snovmi, ki ostajajo po njihovi uporabi in odpadni prodajni embalaži.

1.1.2.9 Ureditev zagotavljanja podatkov o danih količinah proizvodov na trg

Za razporeditev obveznosti, predpisanih proizvajalcu v sistemu PRO, so potrebni podatki o vseh proizvajalcih istovrstnih proizvodov, ki dajejo te proizvode na trg, in o količinah proizvodov, ki jih ti proizvajalci dajejo na trg. Finančna obveznost in organizacijska obveznost zagotavljanja ravnanja z odpadki posameznega proizvajalca pri ravnanju z odpadki iz teh proizvodov je namreč sorazmerna njegovemu deležu, ki ga ima pri količini proizvodov, danih na trg. Pri zakonodaji EU, ki uveljavlja sistem PRO, je v nekaterih primerih (EEO, baterije in akumulatorji) jasno določena zahteva po vzpostavitvi tako imenovanega registra proizvajalcev in zagotavljanja podatkov o danih količinah proizvodov na trg ter podatkov o zbranih in obdelanih količinah odpadkov iz

teh proizvodov, medtem ko je v drugih primerih (embalaža) določena splošna zahteva po vzpostavitvi sistema za sporočanje teh podatkov. Države članice EU torej različno urejajo te obveznosti. Za EEO jih je večina ustanovila tako imenovane registre proizvajalcev EEO kot samostojne organizacijske enote za izvedbo te naloge. Ti registri so bodisi znotraj državnih organov bodisi z javnim pooblastilom ali na drug način preneseni v izvajanje na zasebni sektor.

Pred uveljavitvijo PRO potrebni podatki o dajanju proizvodov na trg Republike Slovenije niso bili na voljo. Pristojnosti in naloge v zvezi z zagotovitvijo teh podatkov so bile določene Agenciji za okolje RS (evidence proizvajalcev) in Carinski (nato Finančni) upravi RS (evidence proizvajalcev in pridobivanje podatkov o količinah danih proizvodov na trg). Za namen pridobivanja podatkov o količinah danih proizvodov na trg so bili pripravljene predpisi o okoljskih dajatvah za onesnaževanje okolja zaradi nastajanja OEEO ter odpadnih prenosnih baterij in akumulatorjev, odpadne embalaže (tudi odpadne nagrobne sveče) in izrabljene gume. Zavezanci za plačilo dajatve morajo prijaviti Finančni upravi RS začetek opravljanja dejavnosti in periodično poročati o količinah danih proizvodov na trg. Ti podatki so osnova za določanje obveznosti posameznega proizvajalca ali nosilca skupnega izpolnjevanja obveznosti oziroma družbe v sistemu PRO.

1.2 Razlogi za sprejem predloga zakona

1.2.1 Zagotovitev boljšega in jasnejšega zakonodajnega okolja ter institucionalnega okvira za izvajanje PRO

Iz že opisanih značilnosti sistemov PRO izhaja, da je nosilni razlog zakonodajnih sprememb zagotovitev poenotenega zakonodajnega okvira, ki omogoča njihovo učinkovito delovanje s tem, da zahteve bolj jasno opredeljuje že na zakonski ravni in odpravlja anomalije sistemov, še posebej v delu, ki se nanaša na skupno izpolnjevanje obveznosti.

S predlagano zakonsko ureditvijo želimo zagotoviti večjo učinkovitost teh sistemov, bodisi zaradi doseganja zelo zahtevnih predpisanih okoljskih ciljev v prihodnosti bodisi zaradi težav, s katerimi se spoprijemamo pri že vzpostavljenih sistemih.

Pri izvajanju predpisov, ki urejajo sistem PRO, namreč nastajajo težave, ki vplivajo na učinkovitost sistemov PRO in so posledica pravnega okvira sistema ravnanja z odpadki, pomanjkljive vključitve načela PRO v ta okvir ter pomanjkljivega institucionalnega okvira za delovanje tega načela. Odprava težav s posameznimi nesistemskimi rešitvami se je pokazala kot neustrezna in je prispevala k razkoraku med posameznimi predpisi, ki uvajajo PRO, k neučinkovitosti izvajanja sistemov in k skupnemu nezadovoljstvu vseh udeleženih. Nujna učinkovita rešitev težav je sistemska, z zagotovitvijo in uveljavitvijo ustrezne vključitve načela PRO v pravni okvir RS, jasnega institucionalnega okvira z razmejenimi pristojnostmi in odgovornostmi ter učinkovitim nadzorom.

1.2.2 Prenos zahtev krovne direktive o odpadkih glede minimalnih zahtev za sisteme PRO in nekaterih zahtev direktive o zmanjšanju vpliva nekaterih plastičnih proizvodov na okolje v pravni red RS

Sistemi PRO so bistveni element učinkovitega ravnanja z odpadki, obstajajo pa precejšnje razlike med državami članicami EU glede učinkovitosti in uspešnosti teh sistemov. Pred kratkim uveljavljena Direktiva (EU) 2018/851 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2018 o spremembi Direktive o odpadkih (UL L, št. 150, 14. junij

2018, str. 109) zato določa minimalne operativne zahteve za takšne sisteme PRO. Pri tem ločuje med splošnimi minimalnimi zahtevami, uporabljenimi za vse sisteme, in tistimi samo za organizacije, ki v imenu proizvajalcev izvajajo obveznosti PRO-proizvodov. Vključuje tudi opredelitev pojma »sistem proizvajalčeve razširjene odgovornosti«, ki pomeni sklop ukrepov, sprejetih v državah članicah, s katerimi od proizvajalcev proizvodov zahtevajo, da nosijo finančno ali finančno in organizacijsko odgovornost za ravnanja v fazi odpadkov v trajanju proizvoda skupaj z ločenim zbiranjem, sortiranjem in postopki obdelave. Ta obveznost lahko zajema tudi organizacijsko odgovornost in odgovornost prispevati k preprečevanju odpadkov ter k vnovični uporabljivosti proizvodov in njihovi reciklabilnosti. Proizvajalci proizvodov lahko obveznosti iz sistema PRO izpolnjujejo posamično ali skupinsko.

Splošne minimalne zahteve bi morale zmanjšati stroške in izboljšati učinkovitost, zagotoviti enake konkurenčne pogoje tudi za mala in srednja podjetja ter podjetja, ki se ukvarjajo z elektronskim poslovanjem, ter preprečiti ovire za nemoteno delovanje notranjega trga. Prav tako bi morale prispevati k upoštevanju stroškov ob koncu trajanja proizvodov v njihovo ceno ter zagotoviti spodbude za proizvajalce že pri načrtovanju njihovih proizvodov, da bi bolje upoštevali reciklabilnost, vnovično uporabljivost, popravljivost in prisotnost nevarnih snovi. Na splošno bi morale te zahteve izboljšati upravljanje in preglednost sistemov PRO ter zmanjšati možnost za nasprotja interesov med organizacijami, ki izvajajo obveznosti PRO v imenu proizvajalcev proizvodov, in izvajalci ravnanja z odpadki, s katerimi te organizacije sklenejo pogodbe.

Proizvajalci proizvodov bi morali kriti stroške doseganja ciljev ravnanja z odpadki in drugih ciljev skupaj s preprečevanjem odpadkov, določenih za zadevni sistem PRO. Pod strogimi pogoji si lahko te stroške delijo z izvirnimi povzročitelji odpadkov ali distributerji, kadar je to upravičeno zaradi potrebe po zagotavljanju ustreznega ravnanja z odpadki in ekonomske upravičenosti sistema PRO.

Države članice morajo zagotoviti prenos določb glede minimalnih zahtev za sisteme PRO v nacionalne pravne rede do 5. julija 2020.

Direktiva 2019/904 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. junija 2019 o zmanjšanju vpliva nekaterih plastičnih proizvodov na okolje (UL L št. 155, 12. junij 2019, str. 1) uvaja sistem PRO tudi za določene plastične proizvode za enkratno uporabo. V skladu s specifičnostjo teh proizvodov določa proizvajalcem tudi finančne obveznosti v zvezi s specifičnimi ukrepi, na primer v zvezi s smetenjem z odpadki iz teh proizvodov. S predlogom zakona se zagotavljajo zakonske podlage za prenos nekaterih od teh zahtev v pravni red RS.

1.3 Predpisi, ki urejajo to področje

1. Zakon o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 57/08 – ZFO-1A, 70/08, 108/09, 108/09 – ZPNačrt-A, 48/12, 57/12, 92/13, 56/15, 102/15, 30/16, 61/17 – GZ in 21/18 – ZNOrg),
2. Zakon o interventnih ukrepih pri ravnanju s komunalno odpadno embalažo in z odpadnimi nagrobnimi svečami (ZIURKOE) (Uradni list RS št. 84/18),
3. Uredba o odpadni električni in elektronski opremi (Uradni list RS, št. 55/15, 47/16, 72/18 in 84/18 – ZIURKOE),
4. Uredba o ravnanju z baterijami in akumulatorji ter odpadnimi baterijami in akumulatorji (Uradni list št. 3/10, 64/12, 93/12, 103/15 in 84/18 – ZIURKOE),

5. Uredba o ravnanju z embalažo in odpadno embalažo (Uradni list RS, št. 84/06, 106/06, 110/07, 67/11, 68/11 – popr., 18/14, 57/15, 103/15, 2/16 – popr., 35/17, 60/18 in 84/18 – ZIURKOE),
6. Uredba o izrabljenih vozilih (Uradni list RS, št. 32/11, 45/11 – popr., 26/12 in 84/18 – ZIURKOE),
7. Uredba o ravnanju z izrabljenimi gumami (Uradni list RS, št. 63/09 in 84/18 – ZIURKOE),
8. Uredba o odpadnih nagrobnih svečah (Uradni list RS, št. 25/19),
9. Uredba o ravnanju z odpadnimi fitofarmaceutskimi sredstvi, ki vsebujejo nevarne snovi (Uradni list RS, št. 119/06 in 84/18 – ZIURKOE),
10. Uredba o ravnanju z odpadnimi zdravili (Uradni list RS, št. 105/08 in 84/18 – ZIURKOE),
11. Uredba o okoljski dajatvi za onesnaževanje okolja zaradi nastajanja odpadne električne in elektronske opreme ter odpadnih prenosnih baterij in akumulatorjev (Uradni list RS, št. 84/18),
12. Uredba o okoljski dajatvi za onesnaževanje okolja zaradi nastajanja odpadne embalaže (Uradni list RS, št. 32/06, 65/06, 78/08, 19/10, 68/17 in 82/18),
13. Uredba o okoljski dajatvi za onesnaževanje okolja zaradi nastajanja izrabljenih gum (Uradni list RS, št. 32/06).

1.4 Predpisi EU, ki vplivajo na področje urejanja

Ravnanje z odpadki in PRO

1. Direktiva 2008/98/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. novembra 2008 o odpadkih in razveljavitvi nekaterih direktiv (UL L št. 312, 22. november 2008, str. 3), kakor je bila nazadnje dopolnjena z Delegiranim sklepom Komisije (EU) 2019/1597 z dne 3. maja 2019 o dopolnitvi Direktive 2008/98/ES o odpadkih (UL L št. 248, 27. september 2019, str. 77),
2. Direktiva 2000/53/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. septembra 2000 o izrabljenih vozilih (UL L št. 269, 21. oktober 2000, str. 34), kakor je bila nazadnje spremenjena z Direktivo (EU) 2018/849 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2018 o spremembi Direktiv 2000/53/ES o izrabljenih vozilih, 2006/66/ES o baterijah in akumulatorjih ter odpadnih baterijah in akumulatorjih ter 2012/19/EU o odpadni električni in elektronski opremi (UL L št. 150, 14. junij 2018, str. 93),
3. Direktiva 2006/66/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. septembra 2006 o baterijah in akumulatorjih ter odpadnih baterijah in akumulatorjih in razveljavitvi Direktive 91/157/EGS (UL L št. 266, 26. september 2006, str. 1), kakor je bila nazadnje spremenjena z Direktivo (EU) 2018/849 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2018 o spremembi Direktiv 2000/53/ES o izrabljenih vozilih, 2006/66/ES o baterijah in akumulatorjih ter odpadnih baterijah in akumulatorjih ter 2012/19/EU o odpadni električni in elektronski opremi (UL L št. 150, 14. junij 2018, str. 93),
4. Direktiva 2012/19/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. julija 2012 o odpadni električni in elektronski opremi (OEEO) (prenovitev) (UL L št. 197, 24. julij 2012, str. 38), kakor je bila nazadnje spremenjena z Direktivo (EU) 2018/849 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2018 o spremembi Direktiv 2000/53/ES o izrabljenih vozilih, 2006/66/ES o baterijah in akumulatorjih ter odpadnih baterijah in akumulatorjih ter 2012/19/EU o odpadni električni in elektronski opremi (UL L št. 150, 14. junij 2018, str. 93),
5. Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 94/62/ES z dne 20. decembra 1994 o embalaži in odpadni embalaži (UL L št. 365, 31. decembra 1994, str. 10), kakor je bila nazadnje spremenjena z Direktivo (EU) 2018/852 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2018 o spremembi Direktive 94/62/ES o embalaži in odpadni embalaži (UL L št. 150, 14. junij 2018, str. 141) in

6. Direktiva 2019/904 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. junija 2019 o zmanjšanju vpliva nekaterih plastičnih proizvodov na okolje (UL L št. 155, 12. junij 2019, str. 1).

1.5 Mednarodni sporazumi, ki vplivajo na področje urejanja

1.6 Odločbe Sodišča Evropske unije, ki obravnavajo področje urejanja oziroma primerljivo ureditev

B/ SISTEM TRGOVANJA S PRAVICAMI DO EMISIJE TOPLOGREDNIH PLINOV

1.1 Ocena stanja

1.1.1 Opis dejanskega stanja

Sistem trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov je v Evropski uniji vzpostavljen in deluje od leta 2005, poleg držav članic pa obsega tudi države Evropskega gospodarskega prostora, torej Norveško, Islandijo in Liechtenstein. Osnovni pravni akt Evropske unije, ki ureja sistem trgovanja, je Direktiva 2003/87/ES o vzpostavitvi sheme za trgovanje s pravicami za izpuščanje toplogrednih plinov v Skupnosti. Ta direktiva je bila pozneje večkrat spremenjena in dopolnjena, nazadnje z Direktivo (EU) 2018/410 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. marca 2018 o spremembi Direktive 2003/87/ES za krepitev stroškovno učinkovitega zmanjšanja emisij in nizkoogljčnih naložb ter Sklepa (EU) 2015/1814 (UL L, št. 76, 19. marec 2018, str. 3). Rok za prenos te direktive v državne pravne rede in za njeno izvajanje je 9. oktober 2019. Ker sistem deluje na ravni Evropske unije oziroma Evropskega gospodarskega prostora, je razumljivo, da njegovo delovanje ureja vse več pravnih aktov Evropske unije z neposrednim učinkom (uredbe, sklepi in odločitve).

V sistem so vključeni določeni toplogredni plini in določene naprave, za katere morajo njihovi upravljavci pridobiti dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov, ter letalske dejavnosti, za katere morajo operatorji zrakoplova pridobiti odločbo o izvajanju monitoringa. Upravljavci in operatorji morajo izvajati monitoring emisij toplogrednih plinov in pripraviti poročilo o emisijah, ki ga preveri akreditirani preveritelj, v določenem roku pa mora predati registru Unije pravice v obsegu preverjenih količin toplogrednih plinov, ki jih je naprava ali letalska dejavnost v enem koledarskem letu izpustila v ozračje. Del teh pravic pridobijo upravljavci oziroma operatorji zrakoplova za nekatere naprave in za letalske dejavnosti brezplačno, del pa jih morajo kupiti. Zlasti upravljavci naprav za proizvodnjo električne energije iz fosilnih goriv morajo vse pravice kupiti. Pravico trgovati s temi pravicami imajo vse pravne ali fizične osebe.

1.1.2 Opis veljavne pravne ureditve

Zahteve evropske zakonodaje, ki ureja sistem trgovanja s pravicami do izpuščanja toplogrednih plinov, so v državno zakonodajo prenesene z določbami ZVO-1, ki v členih od 117. do 139.f ureja ta sistem v Republiki Sloveniji. Na podlagi ZVO-1 je uveljavljena tudi Uredba o toplogrednih plinih, dejavnostih in napravah, za katere je treba pridobiti dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov oziroma izvajati monitoring emisij toplogrednih plinov (Uradni list RS, št. 55/11 in 1/13). Kot rečeno ureja sistem trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov tudi številne predpise Evropske unije, ki veljajo neposredno in urejajo določena vprašanja, pomembna za delovanje

sistema na ravni Evropske unije oziroma Evropskega gospodarskega prostora. Ti pravni akti so navedeni v nadaljevanju.

1.2 Razlogi za sprejem predloga zakona

Razlog za sprejem predloga zakona v delu, ki ureja sistem trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov v EU, je prenos zahtev Direktive (EU) 2018/410 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. marca 2018 o spremembi Direktive 2003/87/ES za krepitev stroškovno učinkovitega zmanjšanja emisij in nizkoogljičnih naložb ter Sklepa (EU) 2015/1814 (UL L št. 76, 19. marec 2018, str. 3).

Zaradi vse večjega števila pravnih aktov EU, ki neposredno urejajo sistem trgovanja s pravicami do emisije, je bilo treba zakon v določenem delu spremeniti tudi zaradi uskladitve z zahtevami teh predpisov, pa tudi nomotehnično prilagoditi, zlasti glede uporabe pravil o sklicevanju, saj se ti predpisi dokaj pogosto spreminjajo.

1.3 Predpisi, ki urejajo to področje

1. Zakon o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 70/08, 57/12, 92/13 in 56/15, 102/15, 30/16, 61/17 – GZ, 21/18 – ZNOrg in 84/18 – ZIURKOE),
2. Uredba o toplogrednih plinih, dejavnostih in napravah, za katere je treba pridobiti dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov oziroma izvajati monitoring emisij toplogrednih plinov (Uradni list RS, št. 55/11 in 1/13).

1.4 Predpisi EU, ki vplivajo na področje urejanja

1.4.1 Direktive

1. Direktiva 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. oktobra o vzpostavitvi sheme za trgovanje s pravicami za izpuščanje toplogrednih plinov v Skupnosti in dopolnitvi Direktive 96/61/ES (UL L št. 275, 25. oktober 2003, stran 32),
2. Direktiva 2004/101/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. oktobra 2004 o dopolnitvi Direktive 2003/87/ES o vzpostavitvi sheme za trgovanje s pravicami za izpuščanje toplogrednih plinov v Skupnosti, upoštevajoč projektne mehanizme Kjotskega protokola (UL L št. 338, 13. november 2004, stran 18),
3. Direktiva 2008/101/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. novembra 2008 o spremembi Direktive 2003/87/ES zaradi vključitve letalskih dejavnosti v sistem za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti (UL L št. 8, 13. januar 2009, stran 3),
4. Direktiva 2009/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o spremembi Direktive 2003/87/ES z namenom izboljšanja in razširitve sistema Skupnosti za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov (UL L št. 140, 5. junij 2009, stran 63),
5. Direktiva (EU) 2018/410 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. marca 2018 o spremembi Direktive 2003/87/ES za krepitev stroškovno učinkovitega zmanjšanja emisij in nizkoogljičnih naložb ter Sklepa (EU) 2015/1814 (UL L št. 76, 19. marec 2018, str. 3).

1.4.2 Uredbe, sklepi, odločbe

Določanje skupne količine pravic za Unijo:

1. 2013/448/EU: Sklep Komisije z dne 5. septembra 2013 v zvezi z nacionalnimi izvedbenimi ukrepi za prehodno brezplačno dodeljevanje pravic do emisije toplogrednih plinov v skladu s členom 11(3) Direktive 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 240, 7. september 2013, str. 27),
2. 2011/638/EU: Sklep Komisije z dne 26. septembra 2011 o referenčnih vrednostih za brezplačno dodeljevanje pravic do emisije toplogrednih plinov operatorjem zrakoplovov skladno s členom 3e Direktive 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 252, 28. september 2011, str. 20),
3. 2011/389/EU: Sklep Komisije z dne 30. junija 2011 o količini pravic na ravni Unije iz člena 3e(3)(a) do (d) Direktive 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta o vzpostavitvi sistema za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti (UL L št. 173, 1. julij 2011, str. 13),
4. 2011/149/EU: Sklep Komisije z dne 7. marca 2011 o zgodovinskih emisijah iz letalstva v skladu s členom 3c(4) Direktive 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta o vzpostavitvi sistema za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti (UL L št. 61, 8. marec 2011, str. 42),
5. 2010/634/EU: Sklep Komisije z dne 22. oktobra 2010 o prilagoditvi skupne količine pravic za Unijo, ki jih je treba izdati v okviru sistema za trgovanje z emisijami EU za leto 2013, in razveljavitvi Sklepa 2010/384/EU (UL L št. 279 z dne 23. oktobra 2010, str. 34),
6. 2010/384/: Sklep Komisije z dne 9. julija 2010 o količini pravic za celotno Skupnost za leto 2013, ki jih je treba izdati v okviru sistema trgovanja z emisijami EU (UL L št. 175, 10. julij 2010, str. 36),

Časovni načrt, upravljanje in drugi vidiki dražbe pravic do emisije toplogrednih plinov:

7. Delegirana uredba Komisije (EU) 2019/7 z dne 30. oktobra 2018 o spremembi Uredbe (EU) št. 1031/2010 glede dražbe 50 milijonov nedodeljenih pravic iz rezerve za stabilnost trga za sklad za inovacije in o vključitvi dražbenega sistema, ki ga imenuje Nemčija, v seznam dražbenih sistemov (UL L št. 2, 4. januar 2019, str. 1),
8. Uredba Komisije (EU) 2017/1902 z dne 18. oktobra 2017 o spremembi Uredbe Komisije (EU) št. 1031/2010 zaradi uskladitve prodaje pravic na dražbi s Sklepom (EU) 2015/1814 Evropskega parlamenta in Sveta ter navedbe dražbenega sistema, ki ga imenuje Združeno kraljestvo (UL L št. 269, 19. oktober 2017, str. 13),
9. Uredba Komisije (EU) št. 176/2014 z dne 25. februarja 2014 o spremembi Uredbe (EU) št. 1031/2010 zlasti zaradi določitve količine pravic do emisije toplogrednih plinov, ki se bodo prodajale na dražbi med letoma 2013–2020 (UL L št. 56, 26. februar 2014, str. 11),
10. Uredba Komisije (EU) št. 1143/2013 z dne 13. novembra 2013 o spremembi Uredbe (EU) št. 1031/2010 o časovnem načrtu, upravljanju in drugih vidikih dražbe pravic do emisije toplogrednih plinov na podlagi Direktive 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta o vzpostavitvi sistema za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti, zlasti v zvezi z navedbo dražbenega sistema, ki ga imenuje Nemčija (UL L št. 303, 14. november 2013, str. 10),
11. Uredba Komisije (EU) št. 1042/2012 z dne 7. novembra 2012 o spremembi Uredbe (EU) št. 1031/2010 v zvezi z navedbo dražbenega sistema, ki ga imenuje Združeno kraljestvo (UL L št. 310, 9. november 2012, str. 19),
12. Uredba Komisije (EU) št. 784/2012 z dne 30. avgusta 2012 o spremembi Uredbe (EU) št. 1031/2010 v zvezi z navedbo dražbenega sistema, ki ga imenuje Nemčija, in spremembo člena 59(7) Uredbe (UL L št. 234, 31. avgust 2012, str. 4),
13. Uredba Komisije (EU) št. 1210/2011 z dne 23. novembra 2011 o spremembi Uredbe (EU) št. 1031/2010 zlasti zaradi določitve količine pravic do emisije toplogrednih plinov, ki bodo prodane na dražbi pred letom 2013 (UL L št. 308, 24. november 2011, str. 2),

14. Uredba Komisije (EU) št. 1031/2010 z dne 12. novembra 2010 o časovnem načrtu, upravljanju in drugih vidikih dražbe pravic do emisije toplogrednih plinov na podlagi Direktive 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta o vzpostavitvi sistema za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti (UL L št. 302, 18. november 2010, str. 1),

Določanje upravičenosti do mednarodnih dobropisov:

15. Uredba Komisije (EU) št. 1123/2013 z dne 8. novembra 2013 o določanju upravičenosti do mednarodnih dobropisov v skladu z Direktivo 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 299, 9. november 2013, str. 32),

16. Uredba Komisije (EU) št. 550/2011 z dne 7. junija 2011 o določanju nekaterih omejitev glede uporabe mednarodnih dobropisov iz projektov v zvezi z industrijskimi plini, skladno z Direktivo 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 149, 8. junij 2011, str. 1).

Določanje prehodnih pravil za usklajeno brezplačno dodelitev pravic do emisije na ravni Unije:

17. Delegirana uredba Komisije (EU) 2019/331 z dne 19. decembra 2018 o določitvi prehodnih pravil za usklajeno brezplačno dodelitev pravic do emisije na ravni Unije v skladu s členom 10a Direktive 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 59, 27. februar 2019, str. 8),

18. Sklep Komisije (EU) 2017/126 z dne 24. januarja 2017 o spremembi Sklepa 2013/448/EU glede uvedbe enotnega medsektorskega korekcijskega faktorja v skladu s členom 10a Direktive 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 19, 25. januar 2017, str. 93),

19. 2013/447/EU: Sklep Komisije z dne 5. septembra 2013 o standardnem faktorju uporabe zmogljivosti v skladu s členom 18(2) Sklepa 2011/278/EU (UL L št. 240, 7. september 2013, str. 23),

20. 2011/278/EU: Sklep Komisije z dne 27. aprila 2011 o določitvi prehodnih pravil za usklajeno brezplačno dodelitev pravic do emisije na ravni Unije v skladu s členom 10a Direktive 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 130, 17. maj 2011, str. 1).

Določanje sektorjev in delov sektorjev, ki veljajo za izpostavljene tveganju premestitve emisij CO₂, za obdobje med letoma 2021 in 2030:

21. Delegirani sklep Komisije (EU) 2019/708 z dne 15. februarja 2019 o dopolnitvi Direktive 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta v zvezi z določitvijo sektorjev in delov sektorjev, ki veljajo za izpostavljene tveganju premestitve emisij CO₂, za obdobje med letoma 2021 in 2030 (UL L št. 120, 8. maj 2019, str. 20),

22. 2014/746/EU: Sklep Komisije z dne 27. oktobra 2014 o določitvi seznama sektorjev in delov sektorjev v skladu z Direktivo 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta, ki veljajo za izpostavljene visokemu tveganju premestitve emisij CO₂, za obdobje med letoma 2015 in 2019 (UL L št. 308, 29. oktober 2014, str. 114),

23. 2014/9/EU: Sklep Komisije z dne 18. decembra 2013 o spremembi sklepov 2010/2/EU in 2011/278/EU v zvezi s sektorji in deli sektorjev, ki veljajo za izpostavljene visokemu tveganju premestitve emisij CO₂ (UL L št. 9, 14. januar 2014, str. 9),

24. 2012/498/EU: Sklep Komisije z dne 17. avgusta 2012 o spremembi sklepov 2010/2/EU in 2011/278/EU v zvezi s sektorji in deli sektorjev, ki veljajo za izpostavljene visokemu tveganju premestitve emisij CO₂ (UL L št. 241, 7. september 2012, str. 52).

Spremljanje emisij toplogrednih plinov in poročanje o njih:

- 25.** Izvedbena uredba Komisije (EU) 2018/2066 z dne 19. decembra 2018 o spremljanju emisij toplogrednih plinov in poročanju o njih v skladu z Direktivo 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter spremembi Uredbe Komisije (EU) št. 601/2012 (UL L št. 334, 31. december 2018, str. 1),
- 26.** Uredba Komisije (EU) št. 743/2014 z dne 9. julija 2014 o nadomestitvi Priloge VII k Uredbi (EU) št. 601/2012 glede najmanjše možne pogostosti analiz (UL L št. 201 z dne 10. julij 2014, str. 1),
- 27.** Uredba Komisije (EU) št. 206/2014 z dne 4. marca 2014 o spremembi Uredbe (EU) št. 601/2012 glede potencialov globalnega segrevanja za emisije toplogrednih plinov brez CO₂ (UL L št. 65, 5. marec 2014, str. 27),
- 28.** Uredba Komisije (EU) št. 601/2012 z dne 21. junija 2012 o spremljanju emisij toplogrednih plinov in poročanju o njih v skladu z Direktivo 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 181, 12. julij 2012, str. 30),
- 29.** 2010/345/: Sklep Komisije z dne 8. junija 2010 o spremembi Odločbe 2007/589/ES glede vključitve smernic za spremljanje in poročanje o emisijah toplogrednih plinov iz zajemanja, transporta in geološkega shranjevanja ogljikovega dioksida (UL L št. 155, 22. junij 2010, str. 34).

Preverjanje podatkov in akreditacija preveriteljev skladno z Direktivo 2003/87/ES:

- 30.** Izvedbena uredba Komisije (EU) 2018/2067 z dne 19. decembra 2018 o preverjanju podatkov in o akreditaciji preveriteljev v skladu z Direktivo 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 334, 31. december 2018, str. 94).

Poročanje po 21. členu Direktive:

- 31.** 2014/166/EU: Izvedbeni sklep Komisije z dne 21. marca 2014 o spremembi Odločbe 2005/381/ES v zvezi z vprašalnikom za poročanje o uporabi Direktive 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 89, 25. marec 2014, str. 45),
- 32.** 2006/803/ES: Odločba Komisije z dne 23. novembra 2006 o spremembi Odločbe 2005/381/ES o uvedbi vprašalnika za poročanje o uporabi Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2003/87/ES o vzpostavitvi sistema za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti in o spremembi Direktive Sveta 96/61/ES (UL L št. 329, 25. november 2006, str. 38),
- 33.** 2005/381/ES: Odločba Komisije z dne 4. maja 2005 o uvedbi vprašalnika za poročanje o uporabi Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2003/87/ES o vzpostavitvi sistema za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti in o spremembi Direktive Sveta 96/61/ES (UL L št. 126, 19. maj 2005, str. 43).

Odobritev poenostavljenega orodja:

- 34.** Uredba Komisije (EU) št. 606/2010 z dne 9. julija 2010 o odobritvi poenostavljenega orodja, ki ga je razvila Evropska organizacija za varnost zračne plovbe (Eurocontrol) za ocenjevanje porabe goriva nekaterih operatorjev zrakoplovov z majhnimi emisijami (UL L št. 175, 10. julij 2010, str. 25).

Razlaga letalskih dejavnosti:

- 35.** 2009/450/ES: Odločba Komisije z dne 8. junija 2009 o natančni razlagi letalskih dejavnosti iz priloge I k Direktivi 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 149, 12. junij 2009, str. 69).

Seznam operaterjev zrakoplovov, ki so 1. januarja 2006 ali pozneje izvajali letalsko dejavnost s seznama v prilogi I k Direktivi 2003/87/ES:

- 36.** Uredba Komisije (EU) 2019/226 z dne 6. februarja 2019 o spremembi Uredbe (ES) št. 748/2009 o seznamu operaterjev zrakoplovov, ki so 1. januarja 2006 ali pozneje izvajali letalsko dejavnost s seznama v prilogi I k Direktivi 2003/87/ES, z navedbo države članice upravljavke za vsakega operaterja zrakoplova (UL L št. 41, 12. februar 2019, str. 100),
- 37.** Uredba Komisije (EU) 2019/225 z dne 6. februarja 2019 o spremembi Uredbe (ES) št. 748/2009 glede operaterjev zrakoplovov, za katere je Združeno kraljestvo določeno kot država članica upravljavka (UL L št. 41, 12. februar 2019, str. 1),
- 38.** Uredba Komisije (EU) 2018/336 z dne 8. marca 2018 o spremembi Uredbe (ES) št. 748/2009 o seznamu operaterjev zrakoplovov, ki so 1. januarja 2006 ali pozneje izvajali letalsko dejavnost s seznama v prilogi I k Direktivi 2003/87/ES, z navedbo države članice upravljavke za vsakega operaterja zrakoplova (UL L št. 70, 13. marec 2018, str. 1),
- 39.** Uredba Komisije (EU) 2017/294 z dne 20. februarja 2017 o spremembi Uredbe (ES) št. 748/2009 o seznamu operaterjev zrakoplovov, ki so 1. januarja 2006 ali pozneje izvajali letalsko dejavnost s seznama v prilogi I k Direktivi 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta, z navedbo države članice upravljavke za vsakega operaterja zrakoplova (UL L št. 43, 21. februar 2017, str. 3),
- 40.** Uredba Komisije (EU) 2016/282 z dne 26. februarja 2016 o spremembi Uredbe (ES) št. 748/2009 o seznamu operaterjev zrakoplovov, ki so 1. januarja 2006 ali pozneje izvajali letalsko dejavnost s seznama v prilogi I k Direktivi 2003/87/ES, z navedbo države članice upravljavke za vsakega operaterja zrakoplova (UL L št. 56, 2. marec 2016, str. 1),
- 41.** Uredba Komisije (EU) 2015/180 z dne 9. februarja 2015 o spremembi Uredbe (ES) št. 748/2009 o seznamu operaterjev zrakoplovov, ki so 1. januarja 2006 ali pozneje izvajali letalsko dejavnost s seznama v prilogi I k Direktivi 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta, z navedbo države članice upravljavke za vsakega operaterja zrakoplova (UL L št. 34, 10. februar 2015, str. 1),
- 42.** Uredba Komisije (EU) št. 100/2014 z dne 5. februarja 2014 o spremembi Uredbe (ES) št. 748/2009 o seznamu operaterjev zrakoplovov, ki so 1. januarja 2006 ali pozneje izvajali letalsko dejavnost s seznama v prilogi I k Direktivi 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta, z navedbo države članice upravljavke za vsakega operaterja zrakoplova (UL L št. 37, 6. februar 2014, str. 1),
- 43.** Uredba Komisije (EU) št. 815/2013 z dne 27. avgusta 2013 o spremembi Uredbe (ES) št. 748/2009 o seznamu operaterjev zrakoplovov, ki so 1. januarja 2006 ali pozneje izvajali letalsko dejavnost s seznama v prilogi I k Direktivi 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta, z navedbo države članice upravljavke za vsakega operaterja zrakoplova, da se upošteva pristop Hrvaške k Evropski uniji (UL L št. 236, 4. september 2013, str. 1),
- 44.** Uredba Komisije (EU) št. 109/2013 z dne 29. januarja 2013 o spremembi Uredbe (ES) št. 748/2009 o seznamu operaterjev zrakoplovov, ki so 1. januarja 2006 ali pozneje izvajali letalsko dejavnost s seznama v prilogi I k Direktivi 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta, z navedbo države članice upravljavke za vsakega operaterja zrakoplova ob upoštevanju razširitve sistema Unije za trgovanje s pravicami do emisije na države EGP-EFTA (UL L št. 40, 9. februar 2013, str. 1),
- 45.** Uredba Komisije (EU) št. 100/2012 z dne 3. februarja 2012 o spremembi Uredbe (ES) št. 748/2009 o seznamu operaterjev zrakoplovov, ki so 1. januarja 2006 ali pozneje izvajali letalsko dejavnost s seznama v prilogi I k Direktivi 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta, z navedbo države članice upravljavke za vsakega operaterja zrakoplova ob upoštevanju razširitve sistema Unije za trgovanje s pravicami do emisije na države članice EGP-EFTA (UL L št. 39, 11. februar 2012, str. 1),
- 46.** Uredba Komisije (EU) št. 394/2011 z dne 20. aprila 2011 o spremembi Uredbe (ES) št. 748/2009 o seznamu operaterjev zrakoplovov, ki so 1. januarja 2006 ali pozneje izvajali letalsko dejavnost s seznama v prilogi I k Direktivi 2003/87/ES

Evropskega parlamenta in Sveta, z navedbo države članice upravljavke za vsakega operaterja zrakoplova glede razširitve sistema Unije za trgovanje s pravicami do emisije na države članice EGP-EFTA (UL L št. 107, 27. april 2011, str. 1),

47. Uredba Komisije (EU) št. 115/2011 z dne 2. februarja 2011 o spremembi Uredbe (ES) št. 748/2009 o seznamu operaterjev zrakoplovov, ki so 1. januarja 2006 ali pozneje izvajali letalsko dejavnost s seznama v prilogi I k Direktivi 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta, z navedbo države članice upravljavke za vsakega operaterja zrakoplova (UL L št. 39, 12. februar 2011, str. 1),

48. Uredba Komisije (EU) št. 82/2010 z dne 28. januarja 2010 o spremembi Uredbe (ES) št. 748/2009 o seznamu operaterjev zrakoplovov, ki so 1. januarja 2006 ali pozneje izvajali letalsko dejavnost s seznama v prilogi I k Direktivi 2003/87/ES, z navedbo države članice upravljavke za vsakega operaterja zrakoplova (UL L št. 25, 29. januar 2010, str. 12),

49. Uredba Komisije (ES) št. 748/2009 z dne 5. avgust 2009 o seznamu operaterjev zrakoplovov, ki so 1. januarja 2006 ali pozneje izvajali letalsko dejavnost s seznama v prilogi I k Direktivi 2003/87/ES, z navedbo države članice upravljavke za vsakega operaterja zrakoplova (UL L št. 219, 22. avgust 2009, str. 1).

Določitev registra Unije:

50. Delegirana uredba Komisije (EU) 2019/401 z dne 19. decembra 2018 o spremembi Uredbe (EU) št. 389/2013 o določitvi registra Unije (UL L št. 72, 14. marec 2019, str. 4),

51. Uredba Komisije (EU) 2018/208 z dne 12. februarja 2018 o spremembi Uredbe (EU) št. 389/2013 o določitvi registra Unije (UL L št. 39, 13. februar 2018, str. 3),

52. Uredba Komisije (EU) št. 389/2013 z dne 2. maja 2013 o določitvi registra Unije v skladu z Direktivo 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter odločbama št. 280/2004/ES in št. 406/2009/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter o razveljavitvi uredb Komisije (EU) št. 920/2010 in št. 1193/2011 (UL L št. 122, 3. maj 2013, str. 1).

NER 300:

53. Sklep Komisije (EU) 2017/2172 z dne 20. novembra 2017 o spremembi Sklepa 2010/670/EU v zvezi z razporeditvijo neizplačanih prihodkov iz prvega kroga razpisov za oddajo predlogov (notificirano pod dokumentarno številko (UL L št. 306, 22. november 2017, str. 24),

54. Sklep Komisije (EU) 2015/191 z dne 5. februarja 2015 o spremembi Sklepa 2010/670/EU glede podaljšanja nekaterih rokov, določenih v členu 9 in členu 11(1) Sklepa (UL L št. 31, 7. februar 2015, str. 31),

55. 2010/670/EU: Sklep Komisije z dne 3. novembra 2010 o merilih in ukrepih za financiranje komercialnih demonstracijskih projektov, katerih cilj je okoljsko varno zajemanje in geološko shranjevanje CO₂, ter demonstracijskih projektov inovativnih tehnologij obnovljive energije v skladu s sistemom za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Uniji, vzpostavljenim z Direktivo 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 290, 6. november 2010, str. 39),

Člen 3f(5) Direktive 2003/87/ES:

56. Izvedbeni sklep Komisije (EU) 2016/775 z dne 18. maja 2016 o referenčni vrednosti za brezplačno dodeljevanje pravic do emisije toplogrednih plinov operatorjem zrakoplovov v skladu s členom 3f(5) Direktive 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 128, 19. maj 2016, str. 10),

57. 2006/780/ES: Odločba Komisije z dne 13. novembra 2006 o izogitvi dvojnemu štetju zmanjšanja emisij toplogrednih plinov v okviru sistema Skupnosti za trgovanje z emisijami za projektne dejavnosti iz Kjotskega protokola v skladu z Direktivo

2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 316, 16. november 2006, str. 12).

1.5 Razlogi, ki utemeljujejo potrebo po novem predpisu

Razlog je zahteva o lojalnem sodelovanju držav članic, kar narekuje sprejem zakonodajnih in drugih ukrepov za prenos in izvajanje pravnih aktov EU, ki urejajo sistem trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov v EU.

1.6. Mednarodni sporazumi, ki vplivajo na področje urejanja

1. Zakon o ratifikaciji Okvirne konvencije Združenih narodov o spremembi podnebja (Uradni list RS – Mednarodne pogodbe, št. 13/95),

2. Zakon o ratifikaciji Kjotskega protokola k Okvirni konvenciji Združenih narodov o spremembi podnebja (Uradni list RS – Mednarodne pogodbe, št. 17/02).

1.7. Odločbe Sodišča Evropske unije, ki obravnavajo področje urejanja oziroma primerljivo ureditev

C/ DRUGO

Predlagani zakon vsebuje tudi nekatere druge spremembe. Te vključujejo spremembo 19. člena, ki razširja sedanje pooblastilo vlade za sprejem predpisov, s katerimi se uvajajo prepovedi, omejitve in druga pravila ravnanja pri opravljanju dejavnosti ali v potrošnji; obenem se v delu odpravljajo administrativna bremena, saj se za nekatere dejavnosti predvideva le prijava. Spreminja oziroma dopolnjuje se ureditev presoje vplivov na okolje (51.a, 59., 60., 61. in 155. člen veljavnega zakona). Te spremembe so vnesene zlasti v povezavi z ustreznim prenosom Direktive 2014/52/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. aprila 2014 o spremembi Direktive 2011/92/EU o presoji vplivov nekaterih javnih in zasebnih projektov na okolje in v interesu odprave nekaterih kršitev, ki jih je glede prenosa omenjene direktive v predsodnem postopku ugotovila Komisija. Uveljavlja se sprememba 77. člena veljavnega zakona, katere namen je zmanjševanje administrativne obremenitve in pospešitev postopkov spreminjanja okoljevarstvenih dovoljenj na zahtevo upravljavca naprave. Predvidena je sprememba 78. člena, potrebna zaradi odprave neskladnosti, ki jih je v povezavi s prenosom Direktive 2010/75/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o industrijskih emisijah (celovito preprečevanje in nadzorovanje onesnaževanja ugotovila Evropska komisija. S spremembo 90. člena se je preostalim zakonskim ureditvam spreminjanja dovoljenja prilagodila tudi sprememba dovoljenja za obrat SEVESO. Dopolnjuje se določilo 102. člena, s čimer se izrecno daje podlaga za nadzor kontrolnega monitoringa. Spreminja oziroma dopolnjuje se določilo o porabi sredstev Podnebnega sklada (129. člen). Novost je tudi določilo 146.i člena, ki Skladu omogoča, da za namene odločanja o pravici do dodelitve instrumentov sklada brezplačno pridobiva in med seboj povezuje našteje podatke iz vnaprej opredeljenih zbirk podatkov. Nekoliko spremenjena je tudi vsebina člena, ki ureja dražbo emisijskih kuponov. Inšpekcijsko ukrepanje v novi določbi 157. člena je v primerjavi s sedanjo ureditvijo nadgrajeno. Predvidene so nekatere nove oblike inšpekcijskega ukrepanja, na zakonski ravni je urejeno razlikovanje med obligatornim in opsijskim izrekom ukrepa prepovedi, urejena pa je tudi prilagoditev inšpekcijskega ukrepanja zaradi izvajanja sistema PRO. Skladno z novim izrazoslovjem je spremenjena dikcija 157.a člena, za namene učinkovitejšega ukrepanja države pa je dodan tudi nov 157.č člen. Spremenjeni ureditvi sledijo tudi ustrezne spremembe oziroma prilagoditve kazenskih določb.

2. CILJI, NAČELA IN POGLAVITNE REŠITVE PREDLOGA ZAKONA

A/ RAVNANJE Z ODPADKI

2.1 Cilji

Osnovni cilj predlaganega zakona je zagotovitev bolj jasnega in poenotenega zakonodajnega okvira tako na področju ravnanja z odpadki nasploh kot na področju PRO. V zvezi s slednjim predlagani zakon v pravni red RS prenaša tudi zahteve Direktive (EU) 2018/851 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2018 o spremembi Direktive o odpadkih za izvajanje PRO in delno zahteve Direktive 2019/904 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. junija 2019 o zmanjšanju vpliva nekaterih plastičnih proizvodov na okolje

2.2 Načela

Predlagani zakon je zasnovan na temeljnih načelih ZVO-1. Za boljše razumevanje temeljne zasnove PRO oziroma zavedanja, da je proizvajalec tisti povzročitelj, ki lahko dejansko vpliva na okoljski odtis proizvoda, je dopolnjeno tudi načelo odgovornosti povzročitelja obremenitve iz 9. člena zakona. Tako je z novim petim odstavkom določeno, da je proizvajalec proizvodov, za katere velja PRO, v skladu s tem zakonom odgovoren za proizvod v njegovem celotnem življenjskem krogu.

2.3 Poglavitne rešitve

A1/ Ravnanje z odpadki

V predlaganem zakonu vsebovane rešitve, ki se nanašajo na ravnanje z odpadki, so v veliki meri enake veljavnim, le da so iz veljavne Uredbe o odpadkih prenesene v zakon; dodane pa so tudi nekatere spremembe in dopolnitve. Ob upoštevanju Direktive 2018/851/EU so spremenjene določbe, ki se nanašajo na stranski proizvod in na prenehanje statusa odpadka, vladi pa je omogočeno, da zagotovi prednostno obdelavo odpadkov, nastalih v RS, na območju Republike Slovenije.

A2/ Proizvajalčeva razširjena odgovornost

Temeljne značilnosti odgovornosti proizvajalcev za proizvod od takrat, ko iz proizvoda nastane odpadek, so v predlaganem osnutku zakona umeščene v oddelek z naslovom Sistem proizvajalčeve razširjene odgovornosti. Ta za proizvajalce istovrstnih proizvodov, za katere velja PRO) vzpostavlja zakonsko določen nabor obveznosti. Vlada pa je pooblaščen, da določi vrsto proizvodov, za katere velja PRO in – v verigi različnih oseb, ki po zakonu veljajo za proizvajalca proizvoda – določi proizvajalca, za katerega veljajo predpisane obveznosti.

V zakonu je urejen tudi institut pooblaščenega zastopnika, ki lahko oziroma mora prevzeti obveznosti proizvajalca. Pri tem pa je proizvajalec svojih obveznosti oproščen le v obsegu, v katerem jih je ta pravilno izpolnil.

V uvodnih določilih podpoglavja osnutek zakona najprej splošno opredeli obveznosti proizvajalca, ki daje na trg Republike Slovenije proizvode, za katere velja PRO. Obveznost proizvajalca je po predlagani ureditvi finančna in organizacijska. Že iz začetnih določil glede zbiranja odpadkov pa izhaja eden od organizacijskih vidikov

sistema, in sicer dejstvo, da zakon ohranja že vzpostavljene sisteme (občinsko javno službo) zbiranja komunalnih odpadkov. V 20.g členu so našteve obveznosti proizvajalca, ki so podrobneje urejene v nadaljnjih zakonskih določbah. Tudi v primeru vzpostavljenega sistema PRO pa morajo imetniki odpadkov in osebe, ki na kakršenkoli način ravnaajo z odpadki, spoštovati splošno ureditev ravnanja z odpadki.

Proizvajalec izpolnjuje obveznosti PRO skupaj z drugimi proizvajalci istovrstnih proizvodov; lahko pa tudi skupaj s proizvajalci iste skupine proizvodov znotraj istovrstnih proizvodov. Izjemoma je dopuščeno samostojno izpolnjevanje obveznosti, in sicer kadar bo to za proizvode, ki se ne uporabljajo v gospodinjstvih, dopuščal predpis vlade.

Oba navedena načina izpolnjevanja obveznosti sta v nadaljnjih določilih zakona podrobneje urejena. Skupne zahteve pri obeh načinih so: pridobitev dovoljenja, načrt izpolnjevanja obveznosti, spoštovanje določil glede stroškov in zahtev glede računovodskega evidentiranja, zahteve revizije ter zagotavljanja kakovosti podatkov in – kadar je predpisano – tudi zagotovitev finančnega jamstva.

Skupno izpolnjevanje obveznosti v imenu proizvajalcev istovrstnih proizvodov izvaja organizacija za skupno izpolnjevanje PRO za odpadke iz teh proizvodov (v nadaljnjem besedilu: organizacija). Osnutek zakona ureja razmerja med proizvajalcem in organizacijo, ki v imenu proizvajalca izpolnjuje njegove obveznosti ter za ustanovitev in delovanje organizacije po vzoru tujih ureditev predpisuje pogoje, katerih temeljni smisel in namen je, da organizacija deluje kot podaljšana roka proizvajalcev in ne kot oseba z lastnimi interesi, ki odstopajo od interesov proizvajalcev, za katere je vzpostavljena PRO. Organizacija je torej namenjena izpolnjevanju obveznosti proizvajalca in je smotrna v vseh primerih, ko bi bilo breme samostojnega izpolnjevanja obveznosti iz PRO za določeno vrsto proizvodov nesorazmerno; na primer zaradi zahtev zagotavljanja zbiralnih mest. Navedeno velja zlasti za odpadke iz proizvodov, ki nastajajo v gospodinjstvih.

Z namenom usklajevanja oziroma razporejanja izpolnjevanja obveznosti takrat, kadar skupno izpolnjevanje obveznosti izvaja več kot ena organizacija, jim predlog zakona nalaga tudi ustanovitev koordinacijskega telesa. Tudi za to telo so – iz istega razloga kot za organizacijo in z namenom zagotavljanja enakopravnega položaja med več proizvajalci – predpisani pogoji, ki se nanašajo na njegovo delovanje in vzpostavitev. Zainteresirane organizacije koordinacijsko telo ustanovijo na poziv ministrstva. Vse organizacije morajo imeti z omenjenim telesom predpisano ustrezno pogodbo.

Iz določil o stroških proizvajalca izhaja, da pri finančni odgovornosti proizvajalci praviloma v celoti (100 %) nosijo stroške ravnanja z odpadki iz istovrstnih proizvodov, za katere velja PRO. Ob upoštevanju, da direktiva EU predpisuje tudi strukturo stroškov, to pomeni, da proizvajalec praviloma nosi celotne stroške zbiranja odpadkov iz proizvodov in ozaveščanja javnosti, ki so bili do zdaj večinoma stroški izvirnih povzročiteljev odpadkov. V skladu s pravom EU tudi osnutek zakona le izjemoma dopušča odstopanje od 100-odstotnega kritja stroškov.

Vsi proizvajalci proizvodov in pooblaščen zastopniki morajo biti vpisani v register. Poleg vpisa lastnih podatkov morajo zagotoviti tudi podatke o proizvodih, ki jih dajejo na trg Republike Slovenije, in nameravani način izpolnjevanja obveznosti PRO (skupno ali samostojno).

Za izvajanje sistema PRO ter spremljanje in nadzor nad izvajanjem sistema PRO ministrstvo vodi in vzdržuje tudi informacijski sistem. Podatke v ta informacijski sistem

vpisujejo proizvajalci oziroma – pri skupnem izpolnjevanju – organizacija, ki tudi odgovarja za pravilnost vpisanih podatkov.

Ker mora država zagotoviti spremljanje izvajanja sistema PRO, predlog zakona ministrstvu nalaga letno analizo podatkov informacijskega sistema – o morebitnih ugotovljenih nepravilnostih glede izpolnjevanja obveznosti PRO pa bo obveščena inšpekcija.

Predlog zakona določa obveznosti tudi drugim deležnikom sistema PRO ter za izmenjavo mnenj o sistemu PRO redni dialog med zadevnimi deležniki, vključenimi v sistem izvajanja PRO.

Predpisanim zahtevam glede PRO sledita tudi sprememba določila o inšpekcijskih ukrepih in nove kazenske določbe.

Predvideno je, da bo nov sistem v celoti začel delovati 1. januarja 2023. Pred tem je treba ustrezno spremeniti podzakonske predpise, vzpostaviti informacijski sistem ter omogočiti pridobitev dovoljenj organizacijam in proizvajalcem, ki samostojno izpolnjujejo obveznosti, po novi ureditvi ter tudi vzpostavitev koordinacijskega telesa in podobno.

B/ SISTEM TRGOVANJA S PRAVICAMI DO EMISIJE TOPLOGREDNIH PLINOV

2.1 Cilji

Cilj predlaganega zakona v delu, ki ureja sistem trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov, v ničemer ne spreminja ciljev, zaradi katerih je sistem sploh vzpostavljen: ti cilji so zmanjševanje emisije toplogrednih plinov iz določenih naprav oziroma dejavnosti in določenih zrakoplovnih dejavnosti.

2.2 Načela

Predlagani zakon ne vsebuje novih ali dodatnih načel, na katerih je zasnovan in vzpostavljen sistem trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov.

2.3 Poglavitne rešitve

Predlagani zakon ne vsebuje rešitev, ki bi bistveno spreminjale vzpostavljen in delujoč sistem trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov.

C/

2.1 Cilji

Cilj predlaganega zakona je tudi izboljšanje prenosa zahtev prava EU ter izboljšanje nekaterih zakonskih določil v interesu boljšega izvajanja in nadzora nad izvajanjem zakona.

2.2 Načela

Predlagani zakon ne vsebuje novih ali dodatnih načel.

2.3 Poglavitne rešitve

Predlagani zakon vsebuje spremembo 19. člena, ki razširja sedanje pooblastilo vlade za sprejem predpisov, s katerimi se uvajajo prepovedi, omejitve in druga pravila ravnanja pri opravljanju dejavnosti ali v potrošnji; obenem se v delu odpravljajo administrativna bremena, saj se za nekatere dejavnosti predvideva le prijava.

Spreminja oziroma dopolnjuje se ureditev presoje vplivov na okolje (51.a, 59., 60., 61. in 155. člen veljavnega zakona). Uveljavlja se sprememba 77. člena (prijava nameravane spremembe) veljavnega zakona, sprememba 78. člena (preverjanje okoljevarstvenega dovoljenja po uradni dolžnosti) 80. člena (odvzem dovoljenja), 90. člena (SEVESO), 127. člena (dražba emisijskih kuponov) in 129. člena (Podnebni sklad) veljavnega zakona. Novost predstavlja tudi določilo 146.i člena (možnost Sklada, da brezplačno pridobiva in med seboj povezuje nekatere podatke). Spremenjeno oziroma dopolnjeno je tudi inšpekcijsko ukrepanje (nov 157., 157.a in 157.č člen). Spremenjeni ureditvi pa sledijo tudi spremembe oziroma prilagoditve kazenskih določb.

3 OCENA FINANČNIH POSLEDIC PREDLOGA ZAKONA ZA DRŽAVNI PRORAČUN IN DRUGA JAVNA FINANČNA SREDSTVA

A/ RAVNANJE Z ODPADKI

Predlagani zakon predvideva vzpostavitev registra proizvajalcev proizvodov, ki bo del novega informacijskega sistema o PRO. Strošek vzpostavitve registra in informacijskega sistema o PRO je ocenjen na 120.000 EUR. Prav tako je zaradi obremenitve na področju izdaje in spreminjanja okoljevarstvenih dovoljenj predvidena dodatna finančna obremenitev za zaposlitve v okviru organa v sestavi – Agencije RS za okolje.

B/ SISTEM TRGOVANJA S PRAVICAMI DO EMISIJE TOPLOGREDNIH PLINOV

Predlagani zakon nima posledic za državni proračun in druga javna finančna sredstva.

C/ DRUGO

Predlagani zakon nima posledic za državni proračun in druga javna finančna sredstva.

4 NAVEDBA, DA SO SREDSTVA ZA IZVAJANJE ZAKONA V DRŽAVNEM PRORAČUNU ZAGOTOVLJENA, ČE PREDLOG ZAKONA PREDVIDEVA PORABO PRORAČUNSKIH SREDSTEV V OBDOBJU, ZA KATERO JE BIL DRŽAVNI PRORAČUN ŽE SPREJET

A/ RAVNANJE Z ODPADKI

B/ SISTEM TRGOVANJA S PRAVICAMI DO EMISIJE TOPLOGREDNIH PLINOV

/

C/ DRUGO

/

5. PRIKAZ UREDITVE V DRUGIH PRAVNIH SISTEMIH IN PRILAGOJENOST PREDLAGANE UREDITVE PRAVU EU **Proizvajalčeva razširjena odgovornost**

Estonija

V Estoniji je PRO urejena v Zakonu o odpadkih (Jäätmeseadus) v poglavju z naslovom: Preprečevanje nastajanja odpadkov in zmanjševanje količin ter nevarnih lastnosti odpadkov.

PRO je v estonskem Zakonu o odpadkih predpisana za proizvajalce baterij in akumulatorjev, proizvajalce motornih vozil, električne in elektronske opreme, proizvajalce pnevmatik ter plastike iz kmetijstva. Proizvajalci navedenih proizvodov, danih na trg Estonije, morajo na svoje stroške zagotoviti zbiranje odpadkov, nastalih iz teh proizvodov, in zagotoviti njihovo predelavo ali odstranjevanje.

Proizvajalci proizvodov (v nadaljnjem besedilu: proizvajalci) se morajo vpisati v evidenco oziroma register proizvodov (angl. register of products of concern), v katerem so podatki o proizvodih, danih na trg Estonije, podatki o proizvajalcih in podatki o predelavi odpadkov, nastalih iz proizvodov.

Proizvajalci zagotavljajo obveznosti PRO (zbiranje in predelava ali odstranjevanje odpadkov, ki nastanejo iz proizvodov) bodisi individualno bodisi tako, da svoje obveznosti s pogodbo prenesejo na nepridobitno organizacijo ali drugo združenje, oziroma tako, da se pridružijo nepridobitni organizaciji ali drugemu združenju.

Ta nepridobitna organizacija oziroma drugo združenje je v angleškem besedilu zakona o odpadkih poimenovana »producers' responsibility organisation« (v nadaljnjem besedilu: PR-organizacija) in mora biti neprofitna, njeni člani pa so izključno proizvajalci ali združenja proizvajalcev. Njen glavni cilj je organiziranje in/ali financiranje zbiranja ter predelave odpadkov iz proizvodov, opredeljenih v tem zakonu.

Naloge PR-organizacije so tudi zagotavljanje dostopa do njenih storitev vsem proizvajalcem, za katere velja PR, pod enakimi pogoji; zaračunavanje (pod enakimi pogoji) pristojbin proizvajalcem, ki so prenesli svoje obveznosti s pogodbo ali pa so se pridružili PR-organizaciji, in sicer na podlagi njihovega tržnega deleža na trgu proizvodov za tovrstne proizvode; zagotavljanje dostopnosti podatkov o zbiranju in predelavi odpadkov ministrstvu za okolje ter osebam, ki imajo pravico nadzora.

Proizvajalec, ki je s pisno pogodbo prenesel obveznosti, določene s tem zakonom, na PRO-organizacijo in je izpolnil svoje obveznosti do te PR-organizacije, ni odgovoren za doseganje ciljev predelave in recikliranja odpadkov zadevnih proizvodov, temveč je za te obveznosti odgovorna PR-organizacija.

Slovaška

PRO je urejena z Zakonom o odpadkih v posebnem poglavju, velja pa za električno in elektronsko opremo, baterije in akumulatorje, embalažo, motorna vozila, gume in še za nekatere neembalažne proizvode (angl.: non-packaging products).

Obveznosti PRO so natančno predpisane, tako glede proizvodov kot tudi odpadkov iz teh proizvodov. Če ni drugače določeno v posameznem podpoglavju, proizvajalec zagotavlja izpolnjevanje obveznosti PRO, povezanih z odpadki iz proizvodov tako, da vzpostavi svoj sistem individualnega ravnanja z odpadki iz proizvodov ali pod okriljem PR-organizacije in njenega sistema kolektivnega ravnanja s temi odpadki.

Sistem kolektivnega ravnanja z odpadki je skupek medsebojno povezanih dejavnosti deležnikov na področju ravnanja z odpadki. Namen teh dejavnosti je zagotoviti celovito zbiranje in obdelavo določenega toka odpadkov iz proizvodov skupaj s pripravo za vnovično uporabo in recikliranjem. Sistem je vzpostavljen s pogodbenimi razmerji med PR-organizacijo in drugimi subjekti na trgu ravnanja z odpadki – z namenom izpolnitve določenih obveznosti.

Ko proizvajalec sklene pogodbo s PR-organizacijo, se njegove obveznosti iz naslova razširjene odgovornosti prenesejo nanjo, razen obveznosti, povezanih z doseganjem okoljskih ciljev ter zagotavljanjem predelave in recikliranja najmanj v obsegu, kot je določen s predpisi.

Zakon o odpadkih predpisuje, da je PR-organizacija pravna oseba s sedežem na Slovaškem, njeni ustanovitelji ter lastniki in upravljavci so izključno proizvajalci določenega proizvoda s sedežem na Slovaškem. PR-organizacija skladno z izdanim dovoljenjem in na podlagi pogodbe o zagotavljanju izpolnjevanja določenih obveznosti izpolnjuje te obveznosti za proizvajalce, ki jih zastopa. Dejavnost opravlja kot nepridobitno. Ustanovitelj, lastnik ali upravljavec PR-organizacije ne more biti oseba, ki ima neposredno ali posredno kakršne koli lastniške, odločevalske ali volilne pravice pri lastniku ali upravljavcu naprave za zbiranje, recikliranje, predelavo ali odstranjevanje odpadkov, za katere skrbi PR-organizacija (na Slovaškem ali v drugi državi članici), ali v drugi PR-organizaciji, ki ima dovoljenje za enake odpadke.

PR-organizacija mora: a) vzpostaviti, financirati, upravljati in vzdrževati funkcionalni sistem za kolektivno ravnanje z odpadki v celotnem obdobju, za katero ima dovoljenje, b) pod nediskriminatornimi pogoji skleniti pogodbo z vsakim proizvajalcem, ki to želi, razen v določenih okoliščinah (stečaj, neporavnane obveznosti do druge PR-organizacije, noče sprejeti splošnih pogojev ipd.), c) biti skladna s pogoji v izdanem dovoljenju, d) zagotavljati ravnanje z odpadki v imenu vseh proizvajalcev glede doseganja okoljskih ciljev, e) zagotoviti predelavo in recikliranje najmanj v obsegu, kot je določeno s predpisi.

Ministrstvo izda PR-organizaciji dovoljenje za upravljanje kolektivnega sistema, če na podlagi njene vloge, katere vsebina je predpisana z zakonom, ugotovi, da je PR-organizacija vzpostavila in financira, upravlja ter vzdržuje delujoč sistem za kolektivno ravnanje z določenimi odpadki iz proizvodov. Zato mora PR-organizacija v vlogi za dovoljenje med drugim navesti vrsto odpadkov iz proizvodov, ki bodo predmet kolektivnega ravnanja, ločeno glede komunalnih in nekomunalnih odpadkov, predložiti seznam proizvajalcev, ki jih predstavlja, navesti podatke o dejavnostih, ki jih zagotavlja sistem, zlasti opis dejavnosti, opis tehničnih zmogljivosti in primernosti za zbiranje, transport, predelavo in odstranjevanje odpadkov (priložiti obvezujoča pisma o nameri) ter posebej podatke o načinu zbiranja, zmogljivosti zbiranja in zbiralnih mestih ter o načinu doseganja okoljskih ciljev zbiranja, če so predpisani, predložiti seznam pogodbenih partnerjev, ki za to PR-organizacijo zagotavljajo zbiranje, prevoz, pripravo za vnovično uporabo, predelavo, recikliranje, procesiranje in odstranjevanje odpadkov, navesti podatke o stroških za zagotovitev kolektivnega ravnanja skladno z izdanim dovoljenjem, navesti ukrepe za spodbujanje razvoja sistemov za ločeno zbiranje komunalnih odpadkov, če gre za odpadke iz proizvodov, ki so komunalni odpadki, ter predložiti podatke o predvidenem obsegu za zagotovitev teritorialne pokritosti Slovaške za zbiranje teh odpadkov.

Tri mesece po izdaji dovoljenja mora PR-organizacija ministrstvu dokazati, da so izpolnjeni vsi pogoji, določeni v dovoljenju. Izpolnjevanje vseh pogojev mora izkazovati celotno obdobje, za katero ima dovoljenje.

Češka

Češka ureja ravnanje z embalažo in odpadno embalažo s posebnim zakonom o embalaži. Zakon zahteva, da osebe, ki dajejo v promet embalažo ali embalirane izdelke, zagotovijo brezplačno prevzemanje odpadne embalaže nazaj in zagotovijo njeno predelavo, razen za embalažo oziroma proizvode, za katere dokažejo, da niso postali odpadki na ozemlju Češke.

Proizvajalec lahko obveznost zbiranja in predelave odpadne embalaže izpolnjuje na tri načine, in sicer: a) individualno z vzpostavitvijo organizacijskih in tehničnih ukrepov na svoje stroške, b) s prenosom obveznosti na tretjo osebo, skupaj z lastninsko pravico na tej embalaži, ali c) s sklenitvijo sporazuma s PR-organizacijo za zagotavljanje skupnega izvajanja obveznosti PRO.

PR-organizacija je pravna oseba, ustanovljena kot delniška družba, ki je pridobila dovoljenje za zagotavljanje skupnega izvajanja obveznosti PRO in sklepanje sporazumov s proizvajalci. Za PR-organizacijo velja zakon o družbah, razen v delu, ki je posebej urejen v zakonu o embalaži.

Dovoljenje za zagotavljanje skupnega izvajanja obveznosti izda ministrstvo. Vloga poleg firme in sedeža vsebuje podatke o vseh delničarjih in njihovih deležih v registriranem kapitalu PR-organizacije. Vlogi morajo biti priloženi: izpis iz registra o vpisu družbe, ki ne sme biti starejši od sedem dni, izjava prosilca, da izpolnjuje pogoje, določene za družbo z omenjenim zakonom, zadnje letno poročilo ali dokumentacija o dejavnostih (če letnega poročila še ni, pa mora biti v vlogi upoštevan projekt skupnega izvajanja obveznosti PRO, zlasti opis tehničnih, organizacijskih in finančnih ukrepov za zagotavljanje skupnega izvajanja obveznosti – tudi sodelovanja z lokalnimi skupnostmi); podatki o vrstah embalaže za vsako leto izvajanja obveznosti, ocena števila proizvajalcev, ki bodo sklenili sporazum s PR-organizacijo, in ocena količine embalaže, za katero bo zagotovljeno skupno izvajanje obveznosti, ocena količine odpadne embalaže, za katero bo zagotovljeno recikliranje, energetska predelava ali odstranjevanje, predlagana struktura poročil o embalaži in odpadni embalaži ter natančen opis ocenjene finančne varnosti za zagotavljanje skupnega izvajanja obveznosti PRO v prvem letu po izdaji dovoljenja skupaj z dokumentacijo, ki dokazuje avtentičnost finančnega zavarovanja.

Dovoljenje se izda za določen čas, največ za 10 let, in ni prenosljivo na drugo osebo. Dovoljenje se lahko podaljša, vlogo za podaljšanje pa je treba oddati najmanj eno leto pred iztekom veljavnosti dovoljenja.

Delničarji PR-organizacije so lahko le osebe, ki dajejo embalažo na trg. Delež posameznega delničarja v registriranem kapitalu PR-organizacije ne sme presegati 33 %; če posamezen delničar ta delež preseže, mora nemudoma obvestiti ministrstvo in ga v enem letu zmanjšati na 33 %. Delničar ne sme izvajati poslovne dejavnosti na področju ravnanja z odpadki. Če so prekršeni navedeni pogoji, lahko ministrstvo odpravi delničarjeve pravice glede odločanja na skupščini PR-organizacije. Delničarji, člani organov PRO-organizacije in zaposleni v njej ne smejo delovati za druge osebe, katerih dejavnost je ravnanje z odpadki, ali osebe, katerih dejavnost je neposredno povezana z ravnanjem z odpadki.

B/ SISTEM TRGOVANJA S PRAVICAMI DO EMISIJE TOPLOGREDNIH PLINOV

Sistem trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov je vzpostavljen in deluje na celotnem Evropskem gospodarskem prostoru, to pomeni enotno v vseh državah članicah.

C/ DRUGO

Ker v vsebinah drugih sprememb ne gre za velike konceptualne spremembe, pri katerih bi se lahko zgledovali po tujih ureditvah, glede teh sprememb rešitve v drugih pravnih sistemov niso predstavljene.

6. PRESOJA POSLEDIC, KI JIH BO IMEL SPREJEM ZAKONA

A/ RAVNANJE Z ODPADKI

6.1 Presoja administrativnih posledic

a) v postopkih oziroma poslovanju javne uprave ali pravosodnih organov

Zaradi novouveljavljenih in spremenjenih rešitev delovanja sistema PRO je predvidena dodatna obremenitev Agencije Republike Slovenije za okolje kot organa v sestavi ministrstva. To je zato, ker bo treba izvesti upravne postopke za pridobitev novih dovoljenj, predvidenih po novouveljavljenem sistemu PRO. Po predlaganem zakonu mora vsaka organizacija in proizvajalec, ki samostojno izvaja sistem PRO, za določeno vrsto proizvodov pridobiti dovoljenje.

Zakon predvideva upravne postopke tudi glede spreminjanja in odvzema dovoljenj, tako v sistemu PRO kot nasploh na področju ravnanja z odpadki, še posebej na področju predelave odpadkov.

Predvideva se vzpostavitev informacijskega sistema o PRO. Izvrševanje predlaganega zakona nalaga dodatno delo Ministrstvu za okolje in prostor, saj bo treba vzpostaviti, vzdrževati in upravljati informacijski sistem za PRO skupaj z registrom proizvajalcev določenih vrst izdelkov ter redno spremljati delovanje sistema PRO.

Ministrstvo bo za delovanje sistema moralo sprejeti številne podzakonske predpise. Za učinkovito delovanje sistema pa bi bilo treba zagotoviti tudi ustrezno kadrovske zasedbo oziroma okrepitev inšpekcije, pristojne za okolje.

Hkrati je že na zakonski ravni določen tudi inšpekcijski nadzor tržne inšpekcije.

Zaradi vsega navedenega je na ministrstvu predvidena zaposlitev dodatnih 21 oseb.

b) pri obveznostih strank do javne uprave ali pravosodnih organov

Predlagani zakon ne vsebuje rešitev, ki bi vplivale na obveznosti strank do javne uprave ali pravosodnih organov.

6.2 Presoja posledic za okolje, vključno s prostorskimi in varstvenimi vidiki

Predlagani zakon vsebuje ukrepe, ki pozitivno vplivajo na okolje oziroma doseganje okoljevarstvenih ciljev, saj bo vzpostavljen pregleden in enovit sistem za PRO, ki velja za enega od glavnih instrumentov v podporo izvajanju petstopenjske hierarhije ravnanja z odpadki in s tem učinkovitega preprečevanja odpadkov ter povečevanja vnovične uporabe in recikliranja. Zato je prepoznan kot ključni instrument zagotavljanja trajnostne rabe virov in krožnega gospodarstva.

6.3 Presoja posledic za gospodarstvo

Predlagani zakon prinaša nove oziroma dodatne obveznosti za proizvajalce določenih vrst izdelkov. Proizvajalci določenih vrst proizvodov, za katere veljajo obveznosti PRO, bodo morali svoje obveznosti izpolnjevati bodisi skupaj z drugimi proizvajalci v okviru organizacije, ki se ji bodo pridružili, bodisi samostojno, kadar bo to v skladu z zakonom mogoče.

Pri skupnem zagotavljanju obveznosti PRO bodo morali proizvajalci istovrstnih proizvodov, za katere je uveljavljen PRO, ustanoviti organizacijo, ki bo v njihovem imenu in za njihov račun zagotavljala izpolnjevanje obveznosti zbiranja in predelave odpadkov. Če bo za istovrstne odpadke te obveznosti izvajalo več organizacij, pa bodo morali proizvajalci ustanoviti oziroma se dogovoriti o koordinacijskem telesu, ki bo usklajevalo izpolnjevanje obveznosti PRO za organizacije.

Proizvajalci proizvodov, za katere je uveljavljena PRO, se bodo morali registrirati v register proizvajalcev, ki ga bo vodilo ministrstvo, in vanj sporočati podatke o proizvodih, danih na trg Republike Slovenije. Organizacije in proizvajalci, ki bodo svoje obveznosti izpolnjevali samostojno, bodo morali v informacijski sistem pošiljati tudi podatke o količinah danih proizvodov na trg Republike Slovenije, o zbranih in predelanih odpadkih iz proizvodov ter poročati o doseganju okoljskih ciljev glede ravnanja z odpadki iz proizvodov.

Za gospodarstvo sta pomembni tudi določbi 20.b in 20.c predloga zakona. Zlasti slednja terja ustrezno prilagoditev ravnanja, predvideno v predlaganem 64. členu.

6.4 Presoja posledic na socialnem področju

Zakon ne bo vplival na socialno področje.

6.5 Presoja posledic za dokumente razvojnega načrtovanja

Predlagani zakon ne bo vplival na dokumente razvojnega načrtovanja.

6.6 Presoja posledic za druga področja

Zakon ne bo vplival na druga področja.

6.7 Izvajanje sprejetega predpisa

a) Predstavitev sprejetega zakona

Predlog Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o varstvu okolja je bil objavljen na spletni strani Ministrstva za okolje in prostor od 4. junija do 4. julija 2019, na E-demokraciji pa od 5. junija do 5. julija 2019.

Predlog zakona je bil 4. junija 2019 predstavljen na Gospodarski zbornici Slovenije, 14. junija 2019 pa na Agenciji RS za okolje.

Osnutek ureditve proizvajalčeve razširjene odgovornosti je bil predstavljen tudi v okviru samostojne sekcije na Dnevih javnega prava, ki je 13. 6. 2019 potekala na Pravni fakulteti v Ljubljani.

Po prejetih pripombah javnosti sta bila z neposredno vpletenimi deležniki sistema PRO organizirana tudi dva posvetovalna sestanka, in sicer je:

- 4. 9. 2019 ministrstvo z namenom izmenjave stališč sklicalo posvet z večjimi proizvajalci, vključenimi v sistem PRO,
- 26. 8. 2019 ministrstvo na posvetovalni razgovor povabilo predstavnike združenj občin (SOS, ZMOS, ZO) ter predstavnike Društva mestnih, občinskih in medobčinskih inšpektorjev ter Zbornice komunalnega gospodarstva.

Javno objavljeno, z možnostjo podaje mnenje in pripomb, je bilo tudi spremenjeno zakonsko besedilo, in sicer v vsebini, ki je bila poslana v medresorsko obravnavo.

b) Spremljanje izvajanja sprejetega predpisa

Izvajanje predpisa bo spremljalo Ministrstvo za okolje in prostor.

6.8 Druge pomembne okoliščine v zvezi z vprašanji, ki jih ureja predlog zakona

/

B/ TRGOVANJE S PRAVICAMI DO EMISIJE TOPLOGREDNIH PLINOV

6.1 Presoja administrativnih posledic

a) v postopkih oziroma poslovanju javne uprave ali pravosodnih organov

Izvrševanje predlaganega zakona zmanjšuje upravne naloge organa, ki izdaja dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov, saj je zaradi zahtev Direktive (EU) 2018/410 prenehala obveznost rednega pregledovanja in morebitnega spreminjanja dovoljenj vsakih pet let.

Drugih posledic za delovanje javne uprave in pravosodnih organov predlagani zakon ne povzroča.

b) pri obveznostih strank do javne uprave ali pravosodnih organov

Predlagani zakon ne vsebuje novih obveznosti strank do javne uprave ali pravosodnih organov.

6.2 Presoja posledic za okolje, vključno s prostorskimi in varstvenimi vidiki

Predlagani zakon sam po sebi ne vsebuje novih ukrepov, ki bi lahko vplivali na okolje, saj je sistem trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov vzpostavljen prav zaradi zmanjševanja emisij toplogrednih plinov in deluje znotraj Evropskega gospodarskega prostora od leta 2005.

6.3 Presoja posledic za gospodarstvo

Predlagani zakon ne prinaša novih oziroma dodatnih obveznosti, ki bi bremenile gospodarstvo, zmanjšuje pa upravne ovire, saj imetnikom dovoljenj za izpuščanje toplogrednih plinov teh dovoljenj ne bo treba podaljševati vsakih pet let.

6.4 Presoja posledic na socialnem področju

Zakon ne bo vplival na socialno področje.

6.5 Presoja posledic za dokumente razvojnega načrtovanja

Predlagani zakon ne vpliva na dokumente razvojnega načrtovanja.

6.6 Presoja posledic za druga področja

Zakon ne bo vplival na druga področja.

6.7 Izvajanje sprejetega predpisa

a) Predstavitev sprejetega zakona

Predlog Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o varstvu okolja je bil objavljen na spletni strani Ministrstva za okolje in prostor od 4. junija do 4. julija 2019, na E-demokraciji pa od 5. junija do 5. julija 2019.

Predlog zakona je bil 4. junija 2019 predstavljen na Gospodarski zbornici Slovenije, 14. junija 2019 pa na Agenciji RS za okolje.

b) Spremljanje izvajanja sprejetega predpisa

Izvajanje predpisa bo spremljalo Ministrstvo za okolje in prostor.

6.8 Druge pomembne okoliščine v zvezi z vprašanji, ki jih ureja predlog zakona

C/ DRUGO

6.1 Presoja administrativnih posledic

a) v postopkih oziroma poslovanju javne uprave ali pravosodnih organov

S predlaganim 77. členom, ki ukinja obvezo prijave nameravane sprememba naprave, se zmanjšujejo administrativna bremena ministrstva. Veliko zmanjšanje administrativnega bremena, tako za pristojno organizacijo kot za vlagatelje vlog, pa predstavlja tudi zakonsko pooblastilo Eko- sklada, ki le temu omogoča brezplačno za pridobivanje podatkov

Po drugi strani pa se skladno z zahtevami prava EU se za okoljske nevladne organizacije v 155. členu drugače kot to velja v splošnih procesnih zakonih, ureja možnost pritožbe in tožbe zoper okoljevarstveno soglasje ali okoljevarstveno dovoljenje za naprave, ki lahko povzročijo onesnaževanje večjega obsega. S 157.č členom pa je predvideno tudi izvrševanje inšpekcijskega ukrepa s strani države.

b) pri obveznostih strank do javne uprave ali pravosodnih organov

Predlagani zakon ne vsebuje novih obveznosti strank do javne uprave ali pravosodnih organov.

6.2 Presoja posledic za okolje, vključno s prostorskimi in varstvenimi vidiki

Predlagani zakon, zlasti v določilih o inšpekcijskem nadzoru, odvzemu dovoljenja in porabi sredstev Podnebnega sklada povečuje možnost učinkovitega ukrepanja v interesu varstva okolja.

6.3 Presoja posledic za gospodarstvo

Predlagani zakon ne prinaša novih oziroma dodatnih obveznosti, ki bi bremenile gospodarstvo.

6.4 Presoja posledic na socialnem področju

Zakon ne bo vplival na socialno področje.

6.5 Presoja posledic za dokumente razvojnega načrtovanja

Predlagani zakon ne vpliva na dokumente razvojnega načrtovanja.

6.6 Presoja posledic za druga področja

Zakon ne bo vplival na druga področja.

6.7 Izvajanje sprejetega predpisa

a) Predstavitev sprejetega zakona

Predlog Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o varstvu okolja je bil objavljen na spletni strani Ministrstva za okolje in prostor od 4. junija do 4. julija 2019, na E-demokraciji pa od 5. junija do 5. julija 2019.

Predlog zakona je bil 4. junija 2019 predstavljen na Gospodarski zbornici Slovenije, 14. junija 2019 pa na Agenciji RS za okolje.

b) Spremljanje izvajanja sprejetega predpisa

Izvajanje predpisa bo spremljalo Ministrstvo za okolje in prostor.

6.8 Druge pomembne okoliščine v zvezi z vprašanji, ki jih ureja predlog zakona

7. PRIKAZ SODELOVANJA JAVNOSTI PRI PRIPRAVI PREDLOGA ZAKONA

Predlog zakona je bil na spletni strani Ministrstva za okolje in prostor objavljen 4. junija 2019, na E-demokraciji pa 5. junija 2019. Javna obravnava predloga zakona je potekala do 5. julija 2019.

Dne _____ je bilo spremenjeno besedilo zakona, pripravljeno za medresorsko

obravnavo, sočasno ponovno poslano tudi v javno obravnavo, in sicer do _____.

8. PODATEK O ZUNANJEM STROKOVNJAKU OZIROMA PRAVNI OSEBI, KI JE SODELOVALA PRI PRIPRAVI PREDLOGA ZAKONA, IN ZNESKU PLAČILA ZA TA NAMEN

Pri pripravi predloga zakona je pri nekaterih členih, ki urejajo sistem PRO, sodeloval dr. Rajko Pirnat.

9. NAVEDBA, KATERI PREDSTAVNIKI PREDLAGATELJA BODO SODELOVALI PRI DELU DRŽAVNEGA ZBORA IN DELOVNIH TELES

- Simon Zajc, minister,
- Marko Maver, državni sekretar,
- mag. Tanja Bolte, generalna direktorica Direktorata za okolje.

II. BESEDILO ČLENOV

1. člen

V Zakonu o varstvu okolja (Uradni list RS, 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 57/08 – ZFO-1A, 70/08, 108/09, 108/09 – ZPNačrt-A, 48/12, 57/12, 92/13, 56/15, 102/15, 30/16, 61/17 – GZ, 21/18 – ZNOrg in 84/18 – ZIURKOE) se v drugem odstavku 1. člena 8. točka spremeni tako, da se glasi:

»8. Direktiva 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. oktobra o vzpostavitvi sheme za trgovanje s pravicami za izpuščanje toplogrednih plinov v Skupnosti in dopolnitvi Direktive 96/61/ES (UL L št. 275 z dne 25. oktobra 2003, stran 32), zadnjič spremenjena z Direktivo (EU) 2018/410 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. marca 2018 o spremembi Direktive 2003/87/ES za krepitev stroškovno učinkovitega zmanjšanja emisij in nizkoogljičnih naložb ter Sklepa (EU) 2015/1814 (UL L št. 76 z dne 19. marca 2018, stran 3),«.

14. točka se spremeni tako, da se glasi:

»14. Direktiva 2008/98/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. novembra 2008 o odpadkih in razveljavitvi nekaterih direktiv (UL L št. 312 z dne 22. novembra 2008, str. 3), zadnjič spremenjena z Direktivo (EU) 2018/851 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2018 o spremembi Direktive 2008/98/ES o odpadkih (UL L št. 150 z dne 14. junija 2018, str. 109),«.

Na koncu 15. točke se pika nadomesti z vejico in dodajo nove 16. do 22. točka, ki se glasijo:

»16. Direktiva 2000/53/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. septembra 2000 o izrabljenih vozilih (UL L št. 269 z dne 21. oktobra 2000, str. 34), zadnjič spremenjena z Direktivo (EU) 2018/849 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2018 o spremembi Direktiv 2000/53/ES o izrabljenih vozilih, 2006/66/ES o baterijah in akumulatorjih ter odpadnih baterijah in akumulatorjih ter 2012/19/EU o odpadni električni in elektronski opreми (UL L št. 150 z dne 14. junija 2018, str. 93),

17. Direktiva 2012/19/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. julija 2012 o odpadni električni in elektronski opreми (OEEO) (prenovitev) (UL L št. 197 z dne 24. julija 2012, str. 38), zadnjič spremenjena z Direktivo (EU) 2018/849 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2018 o spremembi Direktiv 2000/53/ES o izrabljenih vozilih, 2006/66/ES o baterijah in akumulatorjih ter odpadnih baterijah in akumulatorjih ter 2012/19/EU o odpadni električni in elektronski opreми (UL L št. 150 z dne 14. junija 2018, str. 93),

18. Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 94/62/ES z dne 20. decembra 1994 o embalaži in odpadni embalaži (UL L št. 365 z dne 31. decembra 1994, str. 10), zadnjič spremenjena z Direktivo (EU) 2018/852 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2018 o spremembi Direktive 94/62/ES o embalaži in odpadni embalaži (UL L št. 150 z dne 14. junija 2018, str. 141),

19. Direktiva 2006/21/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. marca 2006 o ravnanju z odpadki iz rudarskih in drugih ekstraktivnih dejavnosti ter o spremembi Direktive 2004/35/ES (UL L št. 102 z dne 11. aprila 2006, str. 15), zadnjič spremenjena z Uredbo (ES) št. 596/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. junija 2009 o prilagoditvi nekaterih aktov, za katere se uporablja postopek iz člena 251 Pogodbe, Sklepu Sveta 1999/468/ES glede regulativnega postopka s pregledom –

Prilagoditev regulativnemu postopku s pregledom – četrti del (UL L št. 188 z dne 18. julija 2009, str. 14),

20. Direktiva 2006/66/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. septembra 2006 o baterijah in akumulatorjih ter odpadnih baterijah in akumulatorjih in razveljavitvi Direktive 91/157 (UL L št. 266 z dne 26. septembra 2006, str. 1), zadnjič spremenjena z Direktivo (EU) 2018/849 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2018 o spremembi direktiv 2000/53/ES o izrabljenih vozilih, 2006/66/ES o baterijah in akumulatorjih ter odpadnih baterijah in akumulatorjih ter 2012/19/EU o odpadni električni in elektronski opremi (UL L št. 150 z dne 14. junija 2018, str. 93),

21. Uredba (ES) št. 1013/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. junija 2006 o pošiljkah odpadkov (UL L št. 190 z dne 12. julija 2006, str. 1), zadnjič spremenjena z Uredbo Komisije (EU) 2015/2002 z dne 10. novembra 2015 o spremembi priloge IC in V k Uredbi (ES) št. 1013/2006 Evropskega parlamenta in Sveta o pošiljkah odpadkov (UL L št. 294 z dne 11. novembra 2015, str. 1),

22. Direktiva 2019/904 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. junija 2019 o zmanjšanju vpliva nekaterih plastičnih proizvodov na okolje (UL L št. 155 z dne 12. junija 2019, str. 1).«

2. člen

3. člen se spremeni tako, da se glasi:

»3. člen
(pomen izrazov)

V tem zakonu uporabljeni izrazi pomenijo:

1. Alarmna vrednost je s predpisom določena vrednost obremenitve, nad katero so škodljivi vplivi na človekovo zdravje za vse prebivalce verjetni že pri kratkotrajni izpostavljenosti ter pri kateri so potrebni takojšnji ukrepi in sprotno obveščanje javnosti.
2. Biogorivo je gorivo, ki je proizvedeno iz biološko razgradljivih delov proizvodov, odpadkov in ostankov biološkega izvora iz kmetijstva (vključno s snovmi rastlinskega in živalskega izvora), gozdarstva in z njima povezanih proizvodnih dejavnosti, vključno z ribištvom in ribogojstvom, ter biološko razgradljivih delov industrijskih in komunalnih odpadkov. Med biogoriva se za namen prihranka emisij toplogrednih plinov in spodbujanje uporabe energije iz obnovljivih virov štejejo tudi reciklirana ogljična goriva iz odpadkov neobnovljivega izvora ter goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora, kamor se uvrščajo npr. goriva, pridobljena s pomočjo vetra, sončne ali geotermalne energije, energije plimovanja in podobnih nebioloških virov.
3. Biološki odpadki so biološko razgradljivi odpadki z vrtov ali iz parkov, odpadna hrana in kuhinjski odpadki iz gospodinjstev, pisarn, restavracij, trgovin na debelo, menz, gostinskih dejavnosti in trgovin na drobno ter primerljivi odpadki iz obratov za predelavo hrane.
4. Biološko razgradljivi odpadki so kakršni koli odpadki, ki se lahko aerobno ali anaerobno razgradijo.
5. Celotna obremenitev okolja so skupni vplivi in učinki več istovrstnih sestavin, skupna obremenitev okolja pa so skupni vplivi in učinki vseh prisotnih raznovrstnih sestavin.
6. Ciljna vrednost je predpisana raven onesnaženosti okolja, določena z namenom, da se izogne škodljivim vplivom na zdravje ljudi oziroma na okolje kot celoto, se jih prepreči ali zmanjša, in ko je treba ter kadar je to mogoče, doseže v določenem času.
7. Čezmerna obremenitev okolja je obremenitev, ki presega mejne vrednosti emisije, standarde kakovosti okolja, pravila ravnanja ali dovoljeno rabo naravne dobrine.
8. Dajanje na trg pomeni omogočiti, da je proizvod prvič dostopen na trgu Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: EU).

9. Dostopnost na trgu pomeni vsako odplačno ali neodplačno dobavo proizvoda na trgu EU v okviru dejavnosti, bodisi za distribucijo, potrošnjo ali uporabo.
10. Dajanje na trg Republike Slovenije pomeni omogočiti, da je proizvod prvič dostopen na trgu Republike Slovenije.
11. Dostopnost na trgu Republike Slovenije pomeni vsako odplačno ali neodplačno dobavo proizvoda na trgu Republike Slovenije v okviru dejavnosti, bodisi za distribucijo, potrošnjo ali uporabo.
12. Deli okolja so tla, kamninska podlaga, voda, zrak ter živalske in rastlinske vrste, vključno z njihovim genskim materialom. Biotska raznovrstnost je biotska raznovrstnost po predpisih o ohranjanju narave.
13. Dodeljene letne emisije (v nadaljnjem besedilu: AEA) pomenijo najvišje dovoljene letne emisije toplogrednih plinov v letih od 2013 do 2020 skladno z Odločbo št. 406/2009/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o prizadevanju držav članic za zmanjšanje emisij toplogrednih plinov, da do leta 2020 izpolnijo zavezo Skupnosti za zmanjšanje emisij toplogrednih plinov (UL L št. 140 z dne 5. 5. 2009, str. 136; v nadaljnjem besedilu: Odločba 406/2009/ES).
14. Država članica upravljavka je država članica, ki je operatorju zrakoplova odobrila operativno licenco skladno s predpisom EU o skupnih pravilih za opravljanje zračnih prevozov oziroma država članica z največjimi ocenjenimi pripisanimi emisijami iz letalstva, kot jih je določil pristojni organ EU. Operator zrakoplova je pripisan Republiki Sloveniji na podlagi podatkov pristojnega organa EU, da je na območju EU povzročil največ emisij toplogrednih plinov z opravljanjem določenih vrst letalskih dejavnosti na območju Republike Slovenije.
15. Enota dodeljenih količin (v nadaljnjem besedilu: AAU) je enota količine toplogrednih plinov, ki jih država pogodbenica iz priloge B Zakona o ratifikaciji Kjotskega protokola k Okvirni konvenciji Združenih narodov o spremembi podnebja (Uradni list RS – Mednarodne pogodbe, št. 17/02; v nadaljnjem besedilu: Kjotski protokol) lahko odda v ozračje v določenem obdobju.
16. Enota zmanjšanja emisij (v nadaljnjem besedilu: ERU) je enota, izdana na podlagi 6. člena Kjotskega protokola in odločitev, sprejetih na podlagi Zakona o ratifikaciji Okvirne konvencije Združenih narodov o spremembi podnebja (Uradni list RS – Mednarodne pogodbe, št. 13/95; v nadaljnjem besedilu: Podnebna konvencija) ali Kjotskega protokola.
17. Enota potrjenega zmanjšanja emisij (v nadaljnjem besedilu: CER) je enota, izdana na podlagi 12. člena Kjotskega protokola in odločitev, sprejetih na podlagi Podnebne konvencije ali Kjotskega protokola.
18. Enota odstranitve toplogrednih plinov (v nadaljnjem besedilu: RMU) je enota, izdana državi na podlagi tretjega in četrtega odstavka 3. člena Kjotskega protokola, kadar država izvaja ukrepe, ki prispevajo k neto ponoru emisij toplogrednih plinov.
19. Emisija je neposredno ali posredno izpuščanje ali oddajanje snovi v tekočem, plinastem ali trdnem stanju ali energije (hrup, vibracije, sevanje, toplota in svetloba) ali organizmov ali mikroorganizmov iz posameznega vira v okolje.
20. Funkcija posebnega dela okolja je koristna vloga, ki jo ima posebni del okolja za drug del okolja ali za javnost.
21. Imetnik odpadkov je povzročitelj odpadkov ali pravna ali fizična oseba, ki ima odpadke v posesti.
22. Izhodiščno poročilo je dokument, ki vsebuje podatke o stanju onesnaženosti tal in podzemne vode z določenimi nevarnimi snovmi iz 44. točke, potrebne za količinsko primerjavo s stanjem po prenehanju obratovanja naprave.
23. Izvajalec dejavnosti je povzročitelj obremenitve okolja, ki izvaja določeno dejavnost.
24. Izvajalec javne službe varstva okolja je pravna ali fizična oseba, ki izvaja gospodarsko javno službo varstva okolja, določeno s tem zakonom.
25. Javnost pomeni eno ali več fizičnih ali pravnih oseb in njihova združenja, organizacije ali skupine.

26. Kakovost okolja je stanje okolja ali njegovega dela, ki je posledica emisije in drugih človekovih dejanj ter delovanja naravnih pojavov.
27. Kjotska enota je skladno s Kjotskim protokolom AAU, ERU, CER ali RMU in je enaka eni toni ekvivalenta ogljikovega dioksida.
28. Komunalna odpadna voda je odpadna voda iz gospodinjstev in njej po naravi ali sestavi podobna voda iz proizvodnje ali storitvene ali druge dejavnosti ali mešanica teh odpadnih voda z odpadno vodo iz proizvodnje ali s padavinsko odpadno vodo.
29. Komunalni odpadki so mešani odpadki in ločeno zbrani odpadki iz gospodinjstev, ki vključujejo papir in karton, steklo, kovine, plastiko, biološke odpadke, les, tekstil, embalažo, odpadno električno in elektronsko opremo, odpadne baterije ter akumulatorje in kosovne odpadke, vključno z vzmetnicami in pohištvom, ter mešani odpadki in ločeno zbrani odpadki iz drugih virov, kadar so po naravi in sestavi podobni odpadkom iz gospodinjstev. Komunalni odpadki ne vključujejo odpadkov iz proizvodnje, kmetijstva, gozdarstva, ribištva, greznic, kanalizacije in čiščenja odpadkov, vključno z blatom iz čistilnih naprav, izrabljenih vozil ali gradbenih odpadkov in odpadkov iz rušenja objektov.
30. Kritična vrednost je predpisana vrednost, katere preseganje ima lahko neposredne škodljive vplive na nekatere sprejemnike, na primer na drevesa, druge rastline in naravne ekosisteme, vendar ne na človeka.
31. Kulturna dediščina je kulturna dediščina po predpisih o varstvu kulturne dediščine.
32. Mejna vrednost emisije je predpisana vrednost emisije, določena kot masa, izražena s posebnimi parametri, koncentracija ali raven emisije, in v enem ali več časovnih obdobjih ne sme biti presežena.
33. Mejna vrednost je predpisana raven, katere cilj je izogniti se škodljivim učinkom na zdravje ljudi ali okolje kot celoto, jih preprečiti ali zmanjšati, in ki jo je v določenem roku treba doseči, ko pa je dosežena, ne sme biti presežena.
34. Mejni stroški onesnaževanja okolja so s predpisom določeni dodatni stroški povzročitelja onesnaževanja okolja, ki so posledica proizvodnje dodatne enote proizvoda ali storitve in niso všteti v lastno ceno proizvoda ali storitve.
35. Monitoring okolja je spremljanje in nadzorovanje okolja s sistematičnimi meritvami ali drugimi metodami in z njimi povezanimi postopki.
36. Najboljša je tista tehnika, ki je pri doseganju visoke splošne ravni varstva okolja kot celote najučinkovitejša.
37. Najboljša razpoložljiva tehnika je najbolj učinkovita in napredna razvojna stopnja dejavnosti ter z njo povezanih načinov obratovanja, ki kaže praktično primernost posamezne tehnike, da se na njeni podlagi določajo mejne vrednosti emisije za preprečevanje, in če to ni izvedljivo, za zmanjševanje emisij na splošno in njihovega vpliva na okolje kot celoto. Najboljša razpoložljiva tehnika je opredeljena z dokumenti Evropske komisije.
38. Naprava je nepremična ali premična tehnološka enota, za katero je določeno, da lahko povzroča obremenitev okolja, ker v njej poteka eden ali več določenih tehnoloških procesov in na istem kraju drugi z njimi neposredno tehnološko povezani procesi, ki lahko povzročajo obremenitev okolja.
39. Naprava za proizvodnjo električne energije je naprava, v kateri se od 1. januarja 2005 proizvaja električna energija za prodajo tretjim osebam in v kateri se ne opravlja nobena dejavnost, določena v predpisu iz četrtega odstavka 118. člena tega zakona, razen zgorevanje goriva.
40. Narava je celota materialnega sveta in sestav z naravnimi zakoni med seboj povezanih ter soodvisnih delov in procesov. Človek je sestavni del narave.
41. Naravna dobrina je del narave in je lahko naravno javno dobro, naravni vir ali naravna vrednota.
42. Naravna vrednota je naravna vrednota po predpisih o ohranjanju narave.
43. Naravni pojav je fizikalno-kemični proces, sevanje, geološki pojav, podnebne, hidrografske in biološke razmere ter drugi naravni pojavi, ki povzročajo spremembe okolja.

44. Naravno javno dobro je del okolja, na katerem je z zakonom vzpostavljen status javnega dobra.
45. Naravni vir je naravna dobrina, ki je lahko predmet gospodarske rabe.
46. Nastajajoča tehnika je nova tehnika za industrijsko dejavnost, ki bi, če bi bila tržno razvita, lahko zagotovila večjo ali vsaj enako stopnjo varstva okolja in večje prihranke pri stroških kakor obstoječe najboljše razpoložljive tehnike.
47. Nevarna snov je snov ali zmes, ki ustreza kriterijem za fizikalne nevarnosti, nevarnosti za zdravje ljudi ali okolje, opredeljenih v predpisu EU, ki ureja razvrščanje, označevanje in pakiranje snovi ter zmesi.
48. Nevarna snov, določena zaradi razvrstitve obratov, je v predpisu iz tretjega odstavka 18. člena tega zakona določena snov ali zmes, ki je lahko surovina, proizvod, stranski proizvod, ostanek ali vmesni proizvod.
49. Nevarni odpadki so odpadki, ki ima eno ali več nevarnih lastnosti. Vsi drugi odpadki so nenevarni odpadki.
50. Nevarnost je lastnost nevarne snovi ali fizično stanje, ki lahko škoduje človekovemu zdravju ali okolju.
51. Obdelava odpadkov so postopki predelave ali odstranjevanja odpadkov, vključno s pripravo odpadkov za predelavo ali odstranjevanje.
52. Obrat je celotno območje, ki ga upravlja isti upravljavec in na katerem je ena ali več naprav, vključno s pripadajočo ali z njimi povezano infrastrukturo in tehnološkimi procesi, v katerih se proizvajajo, skladiščijo ali kakorkoli drugače uporabljajo nevarne snovi, in izpolnjuje predpisane pogoje za razvrstitev v obrate manjšega ali obrate večjega tveganja za okolje v skladu s predpisom iz 18. člena tega zakona.
53. Obremenjevanje okolja je vsak poseg ali posledica posega v okolje, ki je izključno ali hkrati povzročila ali povzroča onesnaževanje okolja, tveganje za okolje, okoljsko škodo ali rabo naravne dobrine.
54. Odpadek je snov ali predmet, ki ga imetnik zavrže, namerava zavreči ali mora zavreči.
55. Odstranjevanje odpadkov je vsak postopek, ki ni predelava odpadkov, tudi če je sekundarna posledica postopka pridobivanja snovi ali energije.
56. Okolje je tisti del narave, kamor seže ali bi lahko segel vpliv človekovega delovanja.
57. Okoljska nesreča je nenadzorovan ali nepredviden dogodek, ki je nastal zaradi posega v okolje in je lahko takoj ali pozneje njegova posledica neposredno ali posredno ogrožanje življenja ali zdravja ljudi ali kakovosti okolja. Okoljska nesreča je tudi ekološka nesreča po predpisih o varstvu pred naravnimi in drugimi nesrečami ter večja nesreča.
58. Okoljski podatek je katerakoli informacija v pisni, vizualni, zvočni, elektronski ali drugi materialni obliki, ki se nanaša na okolje.
59. Onesnaževalo je snov ali energija, ki lahko onesnažuje okolje.
60. Onesnaževanje okolja je neposredno ali posredno vnašanje snovi ali energije v zrak, vodo ali tla, nastajanje odpadkov in določena ravnanja z njimi ter je posledica človekovega delovanja ali dejavnosti, ki lahko škoduje okolju ali človekovemu zdravju ali posega v lastninsko pravico tako, da poškoduje ali uniči predmet lastninske pravice ali posega v njeno uživanje ali v pravico do rabe okolja.
61. Opozorilna vrednost je s predpisom določena vrednost obremenitve okolja ali njegovega dela, nad katero so škodljivi vplivi na človekovo zdravje za posamezne skupine ljudi verjetni že pri kratkotrajni izpostavljenosti in pri kateri je potrebno sprotno obveščanje javnosti.
62. Operator komercialnega zračnega prometa je operator zrakoplova, ki javnosti za plačilo zagotavlja redne ali izredne storitve zračnega prometa za prevoz potnikov, tovora ali poštnih pošilk.
63. Operator zrakoplova je pravna ali fizična oseba, ki upravlja zrakoplov med izvajanjem določene vrste letalske dejavnosti, ali lastnik zrakoplova, kadar ta ne pozna osebe, ki upravlja zrakoplov, ali je ne navede.

64. Podnaprava je podnaprava skladno s predpisom EU, ki določa prehodna pravila za usklajeno brezplačno dodelitev pravic do emisije na ravni Unije.

65. Ponovna uporaba proizvodov je vsak postopek, pri katerem se proizvodi ali njihovi sestavni deli, ki niso odpadki, ponovno uporabijo za iste namene, za katere so bili prvotno izdelani.

66. Posebni deli okolja so vode in tla ter s predpisi o ohranjanju narave posebej določene mednarodno varovane in zavarovane prostoživeče rastlinske in živalske vrste (v nadaljnjem besedilu: zavarovane vrste), njihovi habitati in habitatni tipi, ki se prednostno ohranjajo v ugodnem stanju po predpisih o ohranjanju narave.

67. Poseg v okolje je vsako človekovo ravnanje ali opustitev ravnanja, ki lahko vpliva na okolje tako, da škoduje človekovemu zdravju, počutju in kakovosti njegovega življenja ter preživetju, zdravju in počutju drugih organizmov. Poseg v okolje se nanaša zlasti na rabo naravnih dobrin, onesnaževanje delov okolja, gradnjo in uporabo objektov, proizvodne in druge dejavnosti ter dajanje proizvodov na trg in njihovo potrošnjo.

68. Povzročiteljica ali povzročitelj obremenitve okolja (v nadaljnjem besedilu: povzročitelj obremenitve) je pravna ali fizična oseba, ki neposredno ali posredno, izključno ali hkrati onesnažuje okolje, rabi naravne dobrine ali povzroča tveganje za okolje ali povzroči okoljsko nesrečo ali okoljsko škodo.

69. Povzročitelj odpadkov je povzročitelj obremenitve, ki je pravna ali fizična oseba, katere delovanje povzroča nastajanje odpadkov (izvirni povzročitelj odpadkov), ali pravna ali fizična oseba, ki izvaja predobdelavo, mešanje ali druge postopke, s katerimi se spreminjajo lastnosti ali sestava teh odpadkov.

70. Predelava odpadkov je vsak postopek, katerega glavni rezultat je, da se odpadki koristno uporabijo v okviru dejavnosti posamezne osebe ali v gospodarstvu kot celoti, tako da: a) nadomestijo druge materiale, ki bi se sicer uporabili za izpolnitev določene funkcije, ali b) so odpadki pripravljeni za izpolnitev te določene funkcije.

71. Preprečevanje odpadkov so ukrepi, sprejeti, preden snov, material ali proizvod postane odpadek, ki zmanjšajo:

- količino odpadkov, vključno s ponovno uporabo proizvodov ali podaljšanjem življenjske dobe proizvodov;
- škodljive vplive nastalih odpadkov na okolje in zdravje ljudi ali
- vsebnost nevarnih snovi v materialih in proizvodih.

72. Priprava odpadkov za ponovno uporabo so postopki predelave odpadkov, pri katerih se s preverjanjem, čiščenjem ali popravilom proizvodi ali sestavni deli proizvodov, ki so postali odpadki, pripravijo za ponovno uporabo brez kakršnekoli druge predobdelave.

73. Proizvajalec proizvodov je povzročitelj obremenitve, ki pri svoji dejavnosti razvija, izdeluje, dodeluje, obdeluje, prodaja ali uvaža določene vrste proizvodov.

74. Proizvodna zmogljivost naprave je največja možna količina vhodnih ali izhodnih snovi, kot so surovine, pomožna sredstva, proizvodi, polproizvodi ali odpadki, ki v 24 urah na dan vstopajo v napravo ali izstopajo iz nje, če je ta zmožna obratovati na ta način. Lahko je opredeljena tudi posredno, in sicer s parametri, kot so prostornina, površina ali dimenzije naprave ali njenih delov, uporabljena moč ali energija, število mest ali osebkov v objektih za rejo živali in podobno.

75. Prožni kjotski mehanizmi so skupne naložbe in mednarodno trgovanje z AAU.

76. Raba naravnih dobrin je splošna raba delov okolja, za katero ni treba pridobiti posebne pravice, ali posebna raba delov okolja, za katero je treba pridobiti posebno pravico rabe skladno z zakonom.

77. Razpoložljiva tehnika je tista, katere stopnja razvoja ob upoštevanju stroškov in prednosti omogoča njeno uporabo v posamezni industrijski panogi pod ekonomsko in tehnično izvedljivimi pogoji ne glede na to, ali se uporablja ali razvija v posamezni državi članici EU ali v drugi državi, če je le upravljavcu naprave primerno dostopna.

78. Ravnanje z odpadki je zbiranje, prevoz, predelava (vključno s sortiranjem) in odstranjevanje odpadkov, skupaj z nadzorom takšnih postopkov in dejavnostmi po

prenehanju obratovanja naprave za odstranjevanje odpadkov, ter delovanje osebe, ki z odpadki trguje ali jih posreduje.

79. Recikliranje odpadkov je vsak postopek predelave odpadkov, v katerem se odpadni materiali predelajo v proizvode, materiale ali snovi za prvotni namen ali druge namene. Recikliranje odpadkov vključuje predelavo odpadnih organskih snovi, ne pa energetske predelave odpadkov in predelave odpadkov v materiale, ki se bodo uporabili kot gorivo ali za zasipanje.

80. Referenčni dokument BAT je dokument, ki ga sprejme in na svoji spletni strani objavi Evropska komisija, izdelan pa je za določene dejavnosti; opisuje predvsem uporabljene tehnologije, zdajšnje vrednosti emisij, porabe snovi in energije, tehnike, ki se uporabljajo za opredelitev najboljših razpoložljivih tehnik, ter zaključke o BAT in vse nastajajoče tehnike.

81. Ravni emisij, povezane z najboljšimi razpoložljivimi tehnikami, so razpon ravni emisij, nastalih pri običajnih pogojih obratovanja naprave ob uporabi najboljše razpoložljive tehnike ali kombinaciji najboljših razpoložljivih tehnik, kot so opisane v zaključkih o BAT; te ravni so izražene kot povprečje v določenem časovnem obdobju pod posebnimi referenčnimi pogoji in se uporabljajo neposredno.

82. Sistem proizvajalčeve razširjene odgovornosti je sklop predpisanih ukrepov, ki zagotavljajo, da proizvajalci določenih proizvodov nosijo finančno ali finančno in organizacijsko odgovornost za ravnanje v fazi odpadkov, ki nastanejo iz proizvoda.

83. Skupna naložba je projektna dejavnost za izpolnjevanje obveznosti iz 3. člena Kjotskega protokola in se nanaša na projekt skupnega izvajanja iz 6. člena Kjotskega protokola ali projekt mehanizma čistega razvoja iz 12. člena Kjotskega protokola.

84. Snov je kateri koli kemijski element in njegove spojine v naravnem stanju ali pridobljene s kakršnim koli proizvodnim postopkom skupaj z vsemi dodatki, potrebnimi za ohranitev njene obstojnosti, ne vključuje pa topil, ki se lahko izločijo, ne da bi to vplivalo na obstojnost snovi ali spremenilo njeno sestavo, razen radioaktivnih snovi po predpisih o varstvu pred ionizirajočimi sevanji in gensko spremenjenih organizmov po predpisih o ravnanju z gensko spremenjenimi organizmi.

85. Snovna predelava odpadkov je vsak postopek predelave odpadkov, razen energetske predelave odpadkov in predelave odpadkov v materiale, ki se bodo uporabili kot gorivo ali druga sredstva za pridobivanje energije. Med drugim vključuje pripravo odpadkov za ponovno uporabo, recikliranje in zasipanje.

86. Sprememba upravljavca ali izvajalca dejavnosti je sprememba pravne ali fizične osebe ali sprememba firme ali sedeža ali poslovnega naslova pravne osebe ali sprememba osebnega imena ali naslova fizične osebe, ki ima okoljevarstveno dovoljenje ali je vpisana v evidenco.

87. Sprememba v obratovanju naprave je sprememba v vrsti ali delovanju naprave ali njena razširitev, ki bi lahko vplivala na okolje in odstopa od pogojev, pod katerimi je bilo izdano okoljevarstveno dovoljenje skladno s tem zakonom.

88. Sprožilna vrednost je s predpisom določena raven onesnaženosti tal, nad katero so verjetni škodljivi vplivi na zdravje človeka ali okolje in je treba izvesti dodatna raziskovanja, da bi se ugotovilo, ali je treba izvesti ukrepe, da se škodljivi vplivi v največji možni meri zmanjšajo ali odstranijo glede na sedanjo ali s prostorskimi akti predvideno namensko rabo prostora.

89. Standard kakovosti okolja je predpisana kakovost okolja ali njegovega dela, pri kateri ni mogoče pričakovati škodljivih vplivov na zdravje ljudi ali okolje. Standard kakovosti okolja je lahko izražen kot koncentracija snovi, parameter stanja okolja ali raven energije. Standard kakovosti okolja je lahko določen kot mejna, ciljna, opozorilna, alarmna, kritična ali sprožilna vrednost.

90. Tehnika vključuje uporabljen tehnologijo in način načrtovanja, gradnje, vzdrževanja, obratovanja in razgradnje naprave.

91. Tla so del zemeljske skorje med površino in kamninsko podlago, ki ga sestavljajo mineralne in organske snovi, voda, zrak in živi organizmi.

92. Tok ogljikovega dioksida je pretežno sestavljen iz ogljikovega dioksida in se mu ne smejo dodajati odpadki ali druge snovi, namenjene odstranjevanju odpadkov. Tok ogljikovega dioksida lahko vsebuje naključne snovi iz vira, zajema ali postopka vbrizgavanja ogljikovega dioksida ter dodane sledljive snovi, ki so v pomoč pri spremljanju in preverjanju migracije ogljikovega dioksida. Koncentracije vseh naključnih in dodanih snovi v tokove ogljikovega dioksida morajo biti pod ravni, ki bi škodljivo vplivala na neoporečnost območja shranjevanja ogljikovega dioksida ali infrastrukturo, namenjeno njegovemu prevozu, ali pomenila znatno tveganje za okolje ali zdravje ljudi.

93. Toplogredni plini so s predpisom določeni plini ter druge naravne in antropogene plinske sestavine ozračja, ki absorbirajo in znova oddajajo infrardeče sevanje.

94. Tveganje za okolje je verjetnost, da bo nek poseg v okolje posredno ali neposredno v določenih okoliščinah ali v določenem času škodoval okolju ali življenju ali zdravju ljudi.

95. Ugodno stanje ohranjenosti zavarovanih vrst in habitatnih tipov je stanje, določeno s predpisi o ohranjanju narave.

96. Upravljavka ali upravljavec (v nadaljnjem besedilu: upravljavec) je pravna ali fizična oseba, ki opravlja dejavnost in ima napravo ali obrat v lasti ali je njen posestnik in na podlagi prenesenih stvarnih ali obligacijskih upravičenj lahko odloča o delovanju in spremembah naprave ali obrata.

97. Večja nesreča je dogodek, kot je večja emisija, požar ali eksplozija, ki je posledica nenadzorovanih dogodkov pri obratovanju obrata in lahko takoj ali z zakasnitvijo znotraj ali zunaj obrata povzroči hudo nevarnost za človekovo zdravje ali okolje in vključuje eno ali več nevarnih snovi.

98. Večja sprememba v obratovanju naprave, ki lahko povzroča onesnaževanje okolja večjega obsega, je sprememba v vrsti ali delovanju naprave ali njena razširitev, ki ima lahko znatne škodljive vplive na zdravje ljudi ali okolje. Vsaka sprememba v vrsti ali delovanju naprave ali njena razširitev, zaradi katere se proizvodna zmogljivost naprave poveča za prag, kadar je ta predpisan, se šteje za večjo spremembo v obratovanju naprave.

99. Večja sprememba v obratovanju druge naprave je sprememba naprave ali njena razširitev, ki bistveno spremeni njene glavne tehnične značilnosti ali poveča njeno proizvodno zmogljivost in tako poveča emisije ali spremembo vrste emisije v okolje ali odpadkov ter ima lahko znatne škodljive vplive na okolje.

100. Večja sprememba obrata je znatna sprememba količine nevarnih snovi ali njihovih kemijskih ali fizikalnih lastnosti, sprememba tehnološkega procesa, v katerem se uporablja nevarna snov, ali katerakoli druga sprememba v obratu, ki vpliva na možnost nastanka in poteka večje nesreče ter na ukrepe za njeno preprečitev in zmanjšanje njenih posledic.

101. Vode so vode po predpisih o vodah in predpisih o varstvu okolja.

102. Za začetek obratovanja naprave ali obrata se v primeru gradnje šteje datum dokončnosti uporabnega dovoljenja ali odločbe o odreditvi poskusnega obratovanja po predpisih o graditvi objektov, kadar je bilo odrejeno poskusno obratovanje, ali pa datum pravnomočnosti okoljevarstvenega dovoljenja, kadar ne gre za gradnjo.

103. Zainteresirana javnost je javnost, ki lahko sodeluje v postopku izdaje upravnih aktov skladno s tem zakonom.

104. Zaključki o BAT so dokument, ki ga sprejme Evropska komisija in je objavljen v Uradnem listu EU, vsebuje pa dele referenčnega dokumenta BAT, zaključke o najboljših razpoložljivih tehnikah, njihov opis, informacije za oceno njihove ustreznosti, ravni emisij, povezane z najboljšimi razpoložljivimi tehnikami, z njimi povezan monitoring, vrednosti porabe snovi in energije, lahko pa tudi ukrepe za sanacijo območja, na katerem je naprava. Zaključki o BAT se uporabljajo neposredno, razen če je s predpisi iz 17., 19., 20. in 101. člena tega zakona določeno drugače. Do objave zaključkov o BAT se uporabljajo zaključki o BAT iz referenčnega dokumenta BAT.

105. Zasipanje pomeni vsak postopek predelave, pri katerem se primerni nenevarni odpadki uporabijo za zasipanje zemljišč na območjih izkopavanja ali za inženirske namene pri urejanju krajine. Odpadki, uporabljeni za zasipanje, morajo nadomestiti neodpadne materiale, biti primerni za prej omenjene namene in omejeni na količino, ki je nujno potrebna za uresničitev teh namenov.

106. Zbiranje odpadkov je prevzemanje odpadkov, vključno z njihovim predhodnim sortiranjem in predhodnim skladiščenjem za namene prevoza do naprave za obdelavo odpadkov.

107. Zmes je zmes ali raztopina, sestavljena iz dveh ali več snovi.«.

3. člen

V 9. členu se doda nov četrti odstavek, ki se glasi:

»(4) Proizvajalec proizvodov, za katere velja proizvajalčeva razširjena odgovornost, je v skladu s tem zakonom odgovoren za proizvod v njegovem celotnem življenjskem krogu.«

4. člen

19. člen se spremeni tako, da se glasi:

»19. člen
(pravila ravnanja)

(1) Povzročitelj obremenitve mora upoštevati predpisane prepovedi, omejitve in druga pravila ravnanja pri opravljanju dejavnosti ali v potrošnji, ki so potrebna za preprečevanje in zmanjševanje obremenjevanja okolja.

(2) Proizvajalec proizvodov, za katere velja proizvajalčeva razširjena odgovornost, mora upoštevati predpisane prepovedi, omejitve in druga pravila ravnanja pri razvoju, izdelavi, dodelavi, obdelavi, prodaji ali uvozu takšnih proizvodov v Republiko Slovenijo, ki so potrebna zaradi povečanja možnosti ponovne uporabe proizvodov ali njihovih sestavnih delov in za preprečevanje odpadkov, njihovo recikliranje in drugo predelavo.

(3) Prepovedi, omejitve in druga pravila ravnanja pri opravljanju dejavnosti ali v potrošnji iz prvega in drugega odstavka tega člena predpiše vlada, nanašajo pa se zlasti na:

1. zmanjševanje porabe snovi in energije,
2. okoljsko primerno zasnovano in razvoj proizvodov,
3. omejevanje vsebnosti nevarnih in škodljivih snovi v materialih, surovinah in proizvodih,
4. trajnostna merila za pripravo materialov, surovin in proizvodov,
5. dajanje storitev ali proizvodov na trg,
6. označevanje materialov, surovin in proizvodov in spremno dokumentacijo za proizvod,
7. vračanje in prevzemanje rabljenih proizvodov,
8. ponovno uporabo proizvodov ali sestavnih delov ali podaljšanje njihove življenjske dobe,
9. nadomeščanje snovi, materialov, surovin in proizvodov z okolju primernejšimi,
10. prijavo ravnanja ali dejavnosti in način prijave,
11. proizvodnjo, prevoz in skladiščenje,

12. usposobljenost oseb za opravljanje dejavnosti,
13. obveščanje in ozaveščanje potrošnikov,
14. zagotavljanje informacij o materialih in proizvodih zaradi preprečevanja in zmanjševanja obremenjevanja okolja v njihovem celotnem življenjskem krogu,
15. specifikacije za proizvode, storitve ali postopke in ugotavljanje skladnosti z njimi,
16. zahteve, povezane z nadzorom nad okoljsko ustreznostjo proizvodov ali tehnologij pri uvozu,
17. vodenje evidenc o storitvah in proizvodih, danih na trg, ter o materialih, uporabljenih v proizvodnem procesu,
18. poročanje ministrstvu, pristojnemu za varstvo okolja (v nadaljnjem besedilu: ministrstvo), in
19. druga ravnanja, potrebna za preprečevanje in zmanjševanje obremenjevanja okolja.

(4) Vlada v predpisu iz tretjega odstavka tega člena podrobneje določi tudi vrste povzročiteljev obremenitve iz prvega odstavka tega člena in proizvajalcev proizvodov iz drugega odstavka, za katere veljajo obveznosti iz prvega in drugega odstavka tega člena.

(5) Kadar vlada proizvajalcem proizvodov predpiše obveznost iz 7. točke tretjega odstavka tega člena, se za njihovo izpolnjevanje smiselno uporabljajo določbe podpoglavja 1.a.2. tega zakona.

(6) Vlada lahko v predpisu iz tretjega odstavka tega člena določi tudi vrste dejavnosti, ki lahko škodljivo vplivajo na okolje in za katere mora njihov izvajalec pridobiti okoljevarstveno dovoljenje.

(7) Ministrstvo o prijavi ravnanja ali dejavnosti iz 10. točke tretjega odstavka tega člena izda potrdilo in izvajalca vpiše v evidenco iz 3. točke prvega odstavka 104. člena tega zakona.

5. člen

Za 19. členom se doda novo podpoglavje 1.a z naslovom »1.a Odpadki« in nov oddelek 1.a 1. z naslovom »1.a 1. Ravnanje z odpadki«.

6. člen

20. člen se spremeni tako, da se glasi:

»20. člen
(splošna pravila ravnanja z odpadki)

(1) Izvirni povzročitelj odpadkov ali drug imetnik odpadkov mora upoštevati pravila ravnanja za preprečevanje odpadkov in preprečevanje ali zmanjševanje škodljivih vplivov nastajanja odpadkov in ravnanja z njimi.

(2) Z odpadki je treba ravnati tako, da ni ogroženo človekovo zdravje in se ne škodi okolju ter da ravnanje zlasti:

1. ne pomeni tveganja za vode, zrak, tla, rastline ali živali,
2. ne povzroča škodljivih vplivov zaradi hrupa ali vonjav in

3. ne vpliva škodljivo na krajino ali območja, na katerih je predpisan poseben režim skladno s predpisi, ki urejajo ohranjanje narave, upravljanje voda, varstvo kulturne dediščine, kmetijska zemljišča, gozdove, urejanje prostora in obrambo.

(3) Pravila ravnanja z odpadki se ne uporabljajo za:

1. snovi, ki se izpuščajo z odpadnimi plini v zrak,
2. zemljišča (in situ), vključno z neizkopanim onesnaženim delom tal, in objekte, trajno povezane z zemljišči,
3. neonesnažen del tal in drug naravno prisoten material, izkopana med gradbenimi deli, če se uporabljata v prvotnem stanju in se brez obdelave uporabita za gradnjo na kraju, kjer sta bila izkopana,
4. radioaktivne odpadke,
5. deaktivirane eksplozive in
6. fekalne snovi, če niso zajete v 2. točki četrtega odstavka tega člena, slamo in druge naravne nenevarne materiale, ki nastajajo v kmetijstvu ali gozdarstvu in se uporabljajo pri kmetovanju, v gozdarstvu ali za pridobivanje energije iz tako nastale biomase s postopki ali metodami, ki ne škodujejo okolju ali ne ogrožajo človekovega zdravja.

(4) Pravila ravnanja z odpadki se ne uporabljajo za:

1. odpadne vode, kolikor so urejene v predpisih, ki urejajo emisijo snovi in toplote v vode,
2. živalske stranske proizvode, vključno s predelanimi proizvodi, kolikor so urejeni v Uredbi (ES) št. 1069/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. oktobra 2009 o določitvi zdravstvenih pravil za živalske stranske proizvode in pridobljene proizvode, ki niso namenjeni prehrani ljudi, ter razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1774/2002 (Uredba o živalskih stranskih proizvodih) (UL L št. 300 z dne 14. 11. 2009, str. 1), zadnjič spremenjeni z Uredbo (EU) 2019/1009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. junija 2019 o določitvi pravil o omogočanju dostopnosti sredstev za gnojenje EU na trgu, spremembi uredb (ES) št. 1069/2009 in (ES) št. 1107/2009 ter razveljavitvi Uredbe (ES) št. 2003/2003 (UL L št. 170 z dne 25. 6. 2019, str. 1), (v nadaljnjem besedilu: Uredba 1069/2009/ES), razen za tiste, ki so določeni za sežig, odlaganje ali uporabo v obratu za pridobivanje bioplina ali obratu za kompostiranje,
3. trupla živali, ki so poginile drugače kakor z zakolom, vključno s trupli živali, ki so bile pokončane zaradi izkoreninjenja kužnih živalskih bolezni, in ki so odstranjena v skladu z Uredbo 1069/2009/ES, kolikor so urejena v predpisih, ki urejajo veterinarstvo, veterinarska merila skladnosti, zaščito živali, ribištvo, divjad, lovstvo, kmetijstvo, ribogojstvo in lov,
4. odpadke, ki nastajajo pri raziskovanju, pridobivanju, bogatenju in skladiščenju mineralnih surovin in obratovanju kamnolomov, kolikor so urejeni v predpisih, ki urejajo ravnanje z odpadki iz rudarskih in drugih dejavnosti izkoriščanja mineralnih surovin.

(5) Pravila ravnanja z odpadki se ne uporabljajo za naplavine, ki se zaradi upravljanja voda in vodnih poti, preprečevanja poplav ali blažitve posledic poplav in suše ali izsuševanja tal premeščajo znotraj površinskih voda, če naplavine niso nevarni odpadki, razen če je tako določeno s predpisi, ki urejajo vode.

(6) Pravna ali fizična oseba, ki zbira odpadke ali predeluje ali odstranjuje svoje odpadke ali odpadke drugih povzročiteljev po predpisanih postopkih, mora za to imeti okoljevarstveno dovoljenje in lahko začne izvajati dejavnost zbiranja, predelave ali odstranjevanja odpadkov le na podlagi dokončnega okoljevarstvenega dovoljenja.

(7) Ne glede na prejšnji odstavek lahko z odpadki, za katere je vzpostavljen sistem proizvajalčeve razširjene odgovornosti, ravna samo osebe, ki imajo okoljevarstveno dovoljenje iz prejšnjega odstavka in so vključene v ta sistem.

(8) Ne glede na določbo šestega odstavka lahko vlada določi primere, ko zaradi vrste ali količine odpadkov pravna ali fizična oseba za zbiranje odpadkov ne potrebuje okoljevarstvenega dovoljenja in določi vrste in količine odpadkov, za katere velja takšna ureditev.

(9) Ne glede na določbo šestega odstavka tega člena lahko vlada določi tudi primere, ko zaradi vrste ali količine odpadkov pravna ali fizična oseba za predelavo odpadkov ne potrebuje okoljevarstvenega dovoljenja, pri čemer za posamezno gospodarsko dejavnost določi vrste in količine odpadkov, za katere velja takšna ureditev, in metodo predelave odpadkov, ki se lahko uporablja. Vlada v predpisu iz prejšnjega stavka za predelavo nevarnih odpadkov določi mejne vrednosti nevarnih snovi v odpadkih in mejne vrednosti emisij.

(10) Ne glede na določbo šestega odstavka tega člena lahko vlada ob upoštevanju najboljših razpoložljivih tehnik določi tudi primere, ko zaradi vrste ali količine odpadkov pravna ali fizična oseba za odstranjevanje lastnih nenevarnih odpadkov na kraju nastanka ne potrebuje okoljevarstvenega dovoljenja, pri čemer za posamezno gospodarsko dejavnost v skladu s predpisi, ki urejajo standardno klasifikacijo dejavnosti, določi vrste in količine odpadkov, za katere velja takšna ureditev in metodo odstranjevanja odpadkov, ki se lahko uporablja.

(11) Pravna ali fizična oseba iz osmega do desetega odstavka tega člena mora zbiranje, predelavo ali odstranjevanje odpadkov prijaviti ministrstvu.

(12) Pravna ali fizična oseba, ki prevažata odpadke ali z njimi trguje ali jih posreduje, mora to dejavnost prijaviti ministrstvu.

(13) Ministrstvo o prijavi dejavnosti iz devetega in desetega odstavka tega člena izda potrdilo in osebo vpiše v evidenco iz 3. točke prvega odstavka 104. člena tega zakona.

(14) Ministrstvo izbriše iz evidence iz prejšnjega odstavka osebo iz devetega ali desetega odstavka tega člena, ki:

1. preneha obstajati,
2. prijavi namero, da ne želi več opravljati te dejavnosti,
3. ji je s pravnomočno odločbo prepovedano opravljati dejavnost.

(15) Vlada ob upoštevanju določb 20.a člena tega zakona predpiše pravila ravnanja z odpadki, nanašajo pa se zlasti na:

1. preprečevanje odpadkov,
2. preprečevanje in zmanjševanje smetenja,
3. okoljske cilje preprečevanja odpadkov in ravnanja z njimi,
4. pravila ali kriterije za vrednotenje pripisa nevarne lastnosti, in pogoje za osebo, ki lahko vrednoti nevarne lastnosti odpadka,
5. izvirnega povzročitelja odpadkov ali drugega imetnika odpadkov,
6. osebe, ki ravna z odpadki, ter načine in postopke ravnanja z odpadki,
7. pogoje za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja iz šestega odstavka tega člena,
8. način prijave dejavnosti iz desetega in enajstega odstavka tega člena,
9. zahteve, prepovedi in omejitve pri ravnanju z odpadki,
10. ukrepe in naloge, povezane z varstvom pred požari pri ravnanju z odpadki,
11. zahteve za načrtovanje, projektiranje, gradnjo in obratovanje naprav za ravnanje z odpadki,
12. usposobljenost oseb za ravnanje z odpadki,
13. ukrepe, povezane s prenehanjem ravnanja z odpadki, vključno z zaprtjem naprav za ravnanje z odpadki,
14. vodenje evidenc o odpadkih in ravnanju z njimi ter poročanje ministrstvu in

15. druga ravnanja za preprečevanje ali zmanjšanje obremenjevanja okolja z odpadki.

(16) Vlada pri določanju pravil ravnanja in drugih pogojev za ravnanje z odpadki v predpisih iz prejšnjega odstavka upošteva tudi najboljše razpoložljive tehnike in zaključke o BAT.

(17) Vlada lahko zaradi doseganja ciljev varstva okolja ali zagotavljanja samozadostnosti za določene odpadke predpiše, da mora pravna ali fizična oseba, ki obdeluje odpadke, prednostno zagotavljati obdelavo odpadkov, nastalih na območju Republike Slovenije.

(18) Vlada v operativnih programih iz 36. člena tega zakona določi tudi ukrepe za vzpostavitev ustreznega omrežja naprav za odstranjevanje odpadkov in naprav za predelavo mešanih komunalnih odpadkov, tako da je zagotovljena samozadostnost pri odstranjevanju odpadkov in predelavi mešanih komunalnih odpadkov, nastalih na območju Republike Slovenije, odpadke pa se odstrani ali predela v eni od najbližjih ustreznih naprav.

7. člen

Za 20. členom se dodajo novi 20.a do 20.z člen, ki se glasijo:

»20.a člen (hierarhija ravnanja z odpadki)

(1) Pri nastajanju odpadkov in ravnanju z njimi se kot prednostni vrstni red upošteva naslednja hierarhija ravnanja z odpadki:

1. preprečevanje odpadkov,
2. priprava odpadkov za ponovno uporabo,
3. recikliranje odpadkov,
4. drugi postopki predelave odpadkov (npr. energetska predelava odpadkov) in odstranjevanje odpadkov.

(2) V skladu s prednostnim vrstnim redom iz prejšnjega odstavka se proizvodnja, distribucija, potrošnja in uporaba proizvodov načrtujejo tako, da pripomorejo k preprečevanju nastajanja odpadkov ter povečanju možnosti za pripravo odpadkov za ponovno uporabo in recikliranje odpadkov, ki nastanejo iz teh proizvodov.

(3) Odpadke je treba predelati. Predelava odpadkov mora biti izvedena v skladu s hierarhijo ravnanja z odpadki iz prvega odstavka tega člena in z zahtevami iz drugega odstavka prejšnjega člena.

(4) Odpadke, ki niso predelani skladno s prejšnjim odstavkom, je treba varno odstraniti s postopki, skladnimi z zahtevami iz drugega odstavka prejšnjega člena. Drugi postopki odstranjevanja odpadkov imajo prednost pred njihovim odlaganjem.

(5) Odstopanje od prednostnega vrstnega reda iz prvega odstavka tega člena je ob upoštevanju celotnega življenjskega kroga snovi in materialov ter zmanjšanja obremenitve okolja mogoče le za posamezne tokove odpadkov, za katere je tako določeno s predpisi, sprejetimi na podlagi sedemnajstega odstavka 20. člena tega zakona.

(6) Odpadke je prepovedano odmetavati ali puščati v okolju ali z njimi nenadzorovano ravnati, vključno s smetenjem in kurjenjem.

(7) Ukrepe za preprečevanje smetenja in kurjenja ter odpravo posledic smetenja na območju občine kot svojo izvorno pristojnost predpiše občina, pri čemer so ti ukrepi predpisani poleg ukrepov iz 2. točke petnajstega odstavka 20. člena in 4. točke prvega odstavka 20.g člena tega zakona. Ukrepi za preprečevanje smetenja ne smejo imeti omejevalnih učinkov na trgovanje znotraj EU.

(8) Ukrepi za preprečevanje smetenja in odpravo posledic smetenja iz prejšnjega odstavka se nanašajo na javne površine, lahko pa tudi na površine v zasebni lasti, na katerih je z zakonom ali predpisom, sprejetim na podlagi zakona, omogočen prost dostop ali gibanje prebivalstva.

20.b člen (stranski proizvod)

(1) Snov ali predmet, ki nastane pri proizvodnem procesu, katerega glavni namen ni proizvodnja te snovi ali predmeta, je stranski proizvod in ne odpadek, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

1. nadaljnja uporaba te snovi ali predmeta je zagotovljena in ne zgolj mogoča,
2. ta snov ali predmet se lahko neposredno uporabi brez kakršne koli nadaljnje obdelave, razen običajnih industrijskih postopkov,
3. ta snov ali predmet se proizvaja kot sestavni del proizvodnega procesa in
4. ta snov ali predmet izpolnjuje zahteve, določene za njegovo uporabo s predpisi, ki urejajo proizvode, kemikalije, varstvo okolja in varovanje človekovega zdravja, nadaljnja uporaba te snovi ali predmeta pa ne bo škodljivo vplivala na okolje in človekovo zdravje.

(2) Če so za določeno snov ali predmet, ki nastane pri proizvodnem procesu, katerega glavni namen ni proizvodnja te snovi ali predmeta, predpisana merila za določitev, kdaj je ta snov ali predmet stranski proizvod, so pogoji iz prejšnjega odstavka lahko izpolnjeni le, če so izpolnjena ta merila.

(3) Če merila iz prejšnjega odstavka niso določena s predpisom EU, jih lahko, ob upoštevanju zagotavljanja visoke ravni varstva okolja in zdravja ljudi ter skrbnega in preudarnega izkoriščanja naravnih virov, določi vlada.

(4) Za tiste snovi ali predmete, ki nastanejo pri proizvodnih procesih, katerih glavni namen ni proizvodnja teh snovi ali predmetov, za katere ni predpisanih meril iz drugega odstavka tega člena, vlada predpiše način izpolnjevanja pogojev iz prvega odstavka tega člena in dokazila, s katerimi proizvajalci teh snovi ali predmetov izkazujejo izpolnjevanje teh pogojev.

(5) Vlada lahko v predpisu iz prejšnjega odstavka določi tudi postopek preverjanja izpolnjevanja predpisanih meril, način vodenja dokumentacije o izpolnjevanju predpisanih meril ter način in čas vodenja evidence o namenu in načinu uporabe stranskega proizvoda.

20.c člen (prenehanje statusa odpadka)

(1) Odpadki prenehajo biti odpadki, ko so reciklirani ali drugače predelani, in če so izpolnjeni ti pogoji:

1. predelano snov ali predmet je treba uporabiti za specifične namene,

2. za predelano snov ali predmet obstaja trg ali povpraševanje,
3. predelana snov ali predmet izpolnjuje tehnične zahteve za specifične namene ter zadosti predpisom in standardom, ki se uporabljajo za proizvode, in
4. uporaba predelane snovi ali predmeta ne bo škodljivo vplivala na zdravje ljudi in okolje.

(2) Pogoji iz prvega odstavka so lahko izpolnjeni le, ko je zaključena:

1. priprava odpadkov za ponovno uporabo,
2. industrijski postopek snovne predelave odpadkov, v katerem vhodni odpadki nadomestijo naravne vire ali primarne surovine, pridobljene iz naravnih virov, ki bi se sicer uporabile kot vhodne surovine, snovi ali materiali v tem industrijskem postopku, pri čemer so izvzeti predelava odpadnih organskih snovi v kompost ali digestat in uporaba tega komposta ali digestata, zasipanje ter predelava v materiale, ki se bodo uporabili za zasipanje,
3. energetska predelava odpadkov ali
4. katerikoli drug postopek predelave odpadkov, vključno s predelavo odpadnih organskih snovi v kompost ali digestat in uporabo tega komposta ali digestata, z zasipanjem, s predelavo v materiale, ki se bodo uporabili za zasipanje ter s predelavo odpadkov v materiale, ki se bodo uporabili kot gorivo ali druga sredstva za pridobivanje energije, če so za določene, v tem postopku pridobljene snovi ali predmete predpisana merila za določitev, kdaj določene predelane snovi ali predmeti prenehajo biti odpadki, in so ta merila izpolnjena.

(3) Če merila iz 4. točke prejšnjega odstavka niso določena s predpisom EU, jih lahko za določene predelane snovi ali predmete, ob upoštevanju možnih škodljivih vplivov teh snovi ali predmetov na zdravje ljudi ali okolje, s predpisom določi vlada, vsebovati pa morajo:

1. dopustne vhodne odpadke za postopek predelave odpadkov,
2. dovoljene postopke in tehnike obdelave,
3. merila kakovosti za predelane snovi ali predmete, oblikovana na podlagi standardov, ki se uporabljajo za proizvode, vključno z, kadar je to potrebno, mejnimi vrednostmi za onesnaževala,
4. zahteve za sisteme upravljanja, da se dokaže skladnost z merili za prenehanje statusa odpadka, vključno z, kadar je to potrebno, nadzorom kakovosti in notranjim spremljanjem ter akreditacijo in
5. zahteve glede izjave o skladnosti.

(4) Predelane snovi ali predmeti morajo izgubiti status odpadka preden se za njih začnejo uporabljati predpisi, ki urejajo kemikalije, in predpisi, ki urejajo proizvode.

(5) Fizična ali pravna oseba, ki:

1. prvič uporablja predelano snov ali predmet, ki je prenehal biti odpadek in ni bil dan na trg, ali
2. prvič da predelano snov ali predmet na trg po tem, ko je ta prenehal biti odpadek, zagotovi, da predelana snov ali predmet izpolnjuje zahteve iz predpisov, ki urejajo kemikalije, in predpisov, ki urejajo proizvode.

(6) Vlada lahko v predpisu iz tretjega odstavka tega člena določi tudi postopek preverjanja izpolnjevanja predpisanih meril in vsebino izjave o skladnosti, način vodenja dokumentacije o izpolnjevanju meril za prenehanje statusa odpadka ter način in čas vodenja evidence o namenu in načinu uporabe materiala, ki je prenehal biti odpadek.

(odgovornost za ravnanje z odpadki)

(1) Izvirni povzročitelj odpadkov ali drug imetnik odpadkov mora odpadke obdelati sam ali zanj obdelavo izvede oseba, ki skladno s tem zakonom obdeluje odpadke, ali zagotovi oseba, ki skladno s tem zakonom zbira odpadke ali trguje z njimi.

(2) Izvirni povzročitelj odpadkov ali drug imetnik odpadkov lahko odpadke pošlje v obdelavo v drugo državo skladno s predpisi, ki urejajo pošiljanje odpadkov preko meja.

(3) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka pošiljanje odpadkov v odstranjevanje ali pošiljanje mešanih komunalnih odpadkov v predelavo ali v odstranjevanje v drugo državo ni dovoljeno, če jih je mogoče ustrezno obdelati na območju Republike Slovenije.

(4) Odgovornost izvirnega povzročitelja odpadkov ali drugega imetnika odpadkov za izvedbo obdelave odpadkov iz prvega odstavka tega člena preneha, ko odpadke odda osebi, ki skladno s tem zakonom odpadke zbira ali jih obdeluje.

(5) Izvirni povzročitelj odpadkov ali oseba, ki skladno s tem zakonom zbira odpadke, lahko nenevarne odpadke tudi proda trgovcu, če ta zanj zagotovi njihovo obdelavo tako, da jih proda osebi, ki skladno s tem zakonom obdeluje odpadke. Pri tem se šteje, da je odgovornost izvirnega povzročitelja odpadkov ali zbiralca glede obdelave odpadkov izpolnjena, ko je obdelava izvedena v celoti.

20.d člen

(stroški ravnanja z odpadki)

(1) Izvirni povzročitelj odpadkov plača vse stroške ravnanja z odpadki.

(2) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka lahko vlada v predpisu določi, da stroške ravnanja z odpadki delno ali v celoti plača drug imetnik odpadkov.

(3) Ne glede na določbo prvega odstavka tega člena stroške ravnanja z odpadki, ki nastanejo po uporabi proizvodov, za katere velja PRO, skladno s tem zakonom delno ali v celoti plača proizvajalec proizvoda.

20.e člen

(okoljevarstveno dovoljenje za zbiranje, predelavo in odstranjevanje odpadkov)

(1) V okoljevarstvenem dovoljenju iz šestega odstavka 20. člena tega zakona morajo biti določeni ukrepi za preprečevanje in zmanjševanje škodljivih vplivov na okolje in človekovo zdravje v skladu z drugim odstavkom 20. člena tega zakona in ukrepi, s katerimi se zagotovi ravnanje z odpadki v skladu z 20.a členom tega zakona.

(2) Okoljevarstveno dovoljenje iz prejšnjega odstavka, izdano za zbiranje odpadkov, vsebuje najmanj:

1. vrste odpadkov, ki se lahko zbirajo,
2. skupno količino odpadkov in skupno količino nevarnih odpadkov, ki se lahko hkrati skladiščijo,
3. lokacijo skladiščenja odpadkov.

(3) Okoljevarstveno dovoljenje iz prvega odstavka tega člena, izdano za predelavo ali odstranjevanje odpadkov, vsebuje najmanj:

1. vrste in količine odpadkov, ki se lahko obdelajo,
2. tehnične in kakršne koli druge zahteve za vsak postopek obdelave odpadkov, vključno z lokacijo obdelave odpadkov,
3. varnostne in previdnostne ukrepe,
4. metodo in postopek obdelave odpadkov,
5. zahteve glede spremljanja in nadzora,
6. zahteve za preprečevanje škodljivih vplivov na okolje po dokončnem prenehanju obdelave odpadkov, vključno z dejavnostmi, ki se izvajajo po zaprtju naprave za odstranjevanje odpadkov, in
7. določitev drugih ukrepov za varstvo okolja in zdravja ljudi.

(4) Za okoljevarstveno dovoljenje iz šestega odstavka 20. člena se smiselno uporabljajo določbe prvega odstavka 83., 84., 84.a ter drugega in šestega do desetega odstavka 85. člena tega zakona.

(5) Ne glede na šesti odstavek 85. člena in prvi odstavek 78. člena lahko ministrstvo ob upoštevanju načela previdnosti po uradni dolžnosti začne postopek preverjanja okoljevarstvenega dovoljenja za predelavo odpadkov. Ministrstvo v postopku iz prejšnjega stavka okoljevarstveno dovoljenje spremeni ali razveljavi, če obstaja resen razlog za zaskrbljenost, da postopek predelave odpadkov ali predelana snov ali predmet škodljivo vpliva na zdravje ljudi ali okolje. V primeru iz prejšnjega stavka lahko ministrstvo odloči na podlagi verjetno izkazanih dejstev, pri čemer upošteva zlasti resnost in razsežnost možnih posledic za zdravje ljudi in okolja.

(6) Vlada predpiše vsebino vloge za pridobitev ter vsebino okoljevarstvenega dovoljenja iz šestega odstavka 20. člena tega zakona.

1.a 2. Sistem proizvajalčeve razširjene odgovornosti

20.f člen (proizvajalčeva razširjena odgovornost)

(1) Proizvajalec proizvodov, za katere velja proizvajalčeva razširjena odgovornost (v nadaljnjem besedilu: proizvajalec), mora upoštevati vse prepovedi, zahteve in druga pravila ravnanja, da se zagotovi predpisano ravnanje z odpadki, ki nastanejo po uporabi takšnih proizvodov (v nadaljnjem besedilu: odpadki iz proizvodov).

(2) Proizvajalec mora zagotoviti tudi možnost vračanja in prevzemanje rabljenih proizvodov, za katere velja proizvajalčeva razširjena odgovornost (v nadaljnjem besedilu: PRO), kadar je to predpisano s predpisom iz 19. člena tega zakona.

(3) Odgovornost proizvajalca ne izključuje odgovornosti povzročitelja odpadkov ali njihovega imetnika kot povzročitelja obremenitve za ravnanje z odpadki iz proizvodov.

(4) Proizvajalec, ustanovljen v drugi državi članici ali tretji državi, ki v Republiki Sloveniji s pomočjo sredstev za komuniciranje na daljavo prodaja proizvode, za katere velja PRO, neposredno zasebnim gospodinjstvom ali drugim uporabnikom, ki niso zasebna gospodinjstva, mora imenovati pooblaščenega zastopnika, ki je odgovoren za izpolnjevanje obveznosti proizvajalca, razen če vlada s predpisom naloži obveznosti proizvajalca osebi, ustanovljeni v Republiki Sloveniji, ki je na daljavo kupila proizvode, za katere velja PRO.

(5) Proizvajalcu, ustanovljenemu v drugi državi članici EU, katerega proizvodi, za katere velja PRO, se tržijo na ozemlju Republike Slovenije, se omogoči, da prevzame obveznosti proizvajalca, ustanovljenega v Republiki Sloveniji, tako da imenuje pooblaščenega zastopnika, ki je odgovoren za izpolnjevanje obveznosti proizvajalca na ozemlju Republike Slovenije.

(6) Pooblaščen zastopnik iz četrtega ali petega odstavka tega člena je lahko le gospodarska družba ali samostojni podjetnik posameznik s sedežem v Republiki Sloveniji. Proizvajalec, ustanovljen v drugi državi članici ali tretji državi, lahko z overjenim pisnim pooblastilom, ki je del pogodbe o prevzemu obveznosti, hkrati pooblasti samo enega pooblaščenega zastopnika. Za pooblaščenega zastopnika se smiselno uporabljajo določbe tega podpoglavja, ki veljajo za proizvajalca, razen četrtega odstavka 20.g člena, 20.o in 20.p člena tega zakona.

(7) Vlada lahko za proizvajalca, ustanovljenega v Republiki Sloveniji, ki s pomočjo sredstev za komuniciranje na daljavo prodaja proizvode, za katere velja PRO, neposredno zasebnim gospodinjstvom ali drugim uporabnikom, ki niso zasebna gospodinjstva, v drugi državi članici EU, v kateri nima sedeža, predpiše obveznost imenovanja pooblaščenega zastopnika v tej drugi državi članici, kadar je to zahtevano s predpisom EU, ki ureja PRO za takšen proizvod.

(8) Vlada predpiše, za katere vrste proizvodov velja PRO in proizvajalce takšnih proizvodov, pri čemer se upoštevajo tehnična izvedljivost in ekonomska upravičenost, vplivi na okolje, družbo in na človekovo zdravje ter delovanje notranjega trga EU.

20.g člen (obveznosti proizvajalca)

(1) Proizvajalec mora zagotoviti:

1. zbiranje odpadkov iz proizvodov na območju celotne Republike Slovenije, razen zbiranja od izvornih povzročiteljev odpadkov, kadar se to izvaja kot obvezna občinska gospodarska javna služba zbiranja komunalnih odpadkov,
2. obdelavo zbranih odpadkov iz proizvodov iz prejšnje točke,
3. doseganje okoljskih ciljev pri zagotavljanju ravnanja z odpadki iz proizvodov,
4. obveščanje javnosti in imetnikov odpadkov o načinu in pomenu preprečevanja odpadkov iz proizvodov, ponovne uporabe in vračanja rabljenih proizvodov, za katere velja PRO, ločenega zbiranja odpadkov iz proizvodov in preprečevanja smetenja z njimi ter o okoljsko učinkovitem ravnanju z odpadki iz proizvodov,
5. dajanje informacij osebam, ki izvajajo obdelavo odpadkov, o proizvodih, za katere velja PRO, ter načinih obdelave odpadkov iz teh proizvodov, kadar je to smiselno, in
6. zbiranje podatkov o proizvodih, za katere velja PRO, danih na trg Republike Slovenije, in podatkov o zbranih in obdelanih odpadkih iz proizvodov ter njihovo posredovanje ministrstvu.

(2) Vsi proizvajalci istovrstnih proizvodov, za katere velja PRO, skupaj morajo zagotoviti, da je za vse odpadke iz teh proizvodov, ki v določenem obdobju nastanejo na območju Republike Slovenije, zagotovljeno ravnanje iz 1. do 3. točke prejšnjega odstavka.

(3) Proizvajalec izpolnjuje obveznosti iz prvega odstavka tega člena skupaj z drugimi proizvajalci istovrstnih proizvodov, za katere velja PRO, tako da se pridruži skupnemu izvajanju aktivnosti in ukrepov za izpolnjevanje obveznosti v zvezi z odpadki iz takšnih proizvodov (v nadaljnjem besedilu: skupno izpolnjevanje obveznosti), pri čemer je delež obveznosti posameznega proizvajalca v zvezi z odpadki iz proizvodov enak

deležu proizvodov, za katere velja PRO, ki jih ta v določenem obdobju daje na trg, v skupni količini teh proizvodov, danih na trg Republike Slovenije, zmanjšani za količino proizvodov, ki jih dajejo na trg Republike Slovenije proizvajalci iz četrtega odstavka tega člena.

(4) Ne glede na prejšnji odstavek tega člena lahko vlada za proizvode, za katere velja PRO, ki se ne morejo uporabljati v gospodinjstvih, predpiše primere in pogoje, ko lahko proizvajalec iz prvega odstavka tega člena izpolnjuje obveznosti samostojno, tako da sam vzpostavi aktivnosti in ukrepe za izpolnjevanje obveznosti v zvezi z odpadki iz svojih proizvodov (v nadaljnjem besedilu: samostojno izpolnjevanje obveznosti).

(5) Proizvajalec lahko spremeni način izpolnjevanja obveznosti iz prejšnjih dveh odstavkov samo za posamezno koledarsko leto.

(6) Vlada lahko ob upoštevanju načela sorazmernosti proizvajalcem, ki dajejo na trg Republike Slovenije manjše količine proizvodov, za katere velja PRO, določi manjši obseg administrativnih bremen, povezanih z izpolnjevanjem njihovih obveznosti iz prvega odstavka tega člena.

(7) Vlada predpiše:

1. okoljske cilje pri zagotavljanju ravnanja z odpadki iz proizvodov,
2. način in obseg izpolnjevanja obveznosti, povezanih z ravnanjem z odpadki iz proizvodov, vključno z obveznostmi prevzema odpadkov iz proizvodov od izvajalcev občinskih javnih služb varstva okolja,
3. organizacijske in tehnične ukrepe, povezane z zbiranjem in obdelavo odpadkov iz proizvodov,
4. način, obseg in vsebino obveščanja javnosti, imetnikov odpadkov in oseb, ki izvajajo obdelavo odpadkov iz proizvodov,
5. podatke o proizvodih, za katere velja PRO, danih na trg Republike Slovenije, podatke o zbranih in obdelanih odpadkih iz proizvodov, evidence in način poročanja teh podatkov ministrstvu ter
6. druge ukrepe, zahteve in pravila ravnanja za izpolnjevanje obveznosti iz prvega odstavka tega člena.

(8) Vlada lahko proizvajalcem predpiše različen način in obseg izpolnjevanja obveznosti iz prvega odstavka tega člena za različne skupine proizvodov znotraj istovrstnih proizvodov, za katere velja PRO.

(9) Če obveznosti proizvajalca, ustanovljenega v drugi državi članici EU, prevzame pooblaščen zastopnik iz petega odstavka 20.f člena, te za proizvajalca, ustanovljenega v Republiki Sloveniji, prenehajo v obsegu, v katerem jih je prevzel in pravilno izpolnil njegov pooblaščen zastopnik.

20.h člen (stroški proizvajalca)

(1) Proizvajalec mora zagotoviti financiranje obveznosti iz prvega odstavka prejšnjega člena tako, da so pokriti stroški:

1. zbiranja odpadkov iz proizvodov,
2. prevoza in obdelave odpadkov iz proizvodov,
3. izpolnjevanja okoljskih ciljev pri zagotavljanju ravnanja z odpadki iz proizvodov skladno s predpisi,
4. informiranja javnosti in obveščanja imetnikov odpadkov ter, kadar je predpisano dajanje informacij osebam, ki izvajajo obdelavo odpadkov, ter

5. zbiranja in posredovanja predpisanih podatkov ministrstvu.

(2) Proizvajalec mora zagotoviti financiranje zbiranja odpadkov iz proizvodov od izvornih povzročiteljev odpadkov tudi, kadar se zbiranje izvaja kot obvezna občinska gospodarska javna služba zbiranja komunalnih odpadkov.

(3) Proizvajalec mora, kadar je to določeno s predpisom vlade iz osmega odstavka tega člena, poleg stroškov iz prvega in drugega odstavka zagotoviti tudi financiranje določenih stroškov čiščenja okolja zaradi smetenja z odpadki iz določene vrste ali skupine proizvodov, za katere velja PRO.

(4) Vsi proizvajalci istovrstnih proizvodov, za katere velja PRO, skupaj so finančno odgovorni, da se zberejo in obdelajo vsi odpadki iz proizvodov, ki so v določenem obdobju nastali na območju Republike Slovenije.

(5) Proizvajalec, ki samostojno izpolnjuje obveznosti, mora zagotoviti financiranje predpisanih obveznosti za svoje proizvode, za katere velja PRO.

(6) V primeru skupnega izpolnjevanja obveznosti mora posamezen proizvajalec zagotoviti financiranje predpisanih obveznosti v deležu, ki je enak deležu proizvodov, za katere velja PRO, ki jih ta v določenem obdobju daje na trg, v skupni količini teh proizvodov, danih na trg Republike Slovenije, zmanjšani za količino proizvodov, ki jih dajejo na trg Republike Slovenije proizvajalci, ki samostojno izpolnjujejo obveznosti.

(7) Ne glede na prvi in drugi odstavek tega člena proizvajalec ne krije vseh stroškov, kadar to za določeno vrsto proizvodov, za katere velja PRO, določajo predpisi EU.

(8) Ne glede na prvi, drugi in četrti odstavek tega člena, lahko vlada določi, da proizvajalec, ki daje na trg manjše količine določene vrste proizvodov, ne krije stroškov iz prvega in drugega odstavka tega člena, kadar to za določeno vrsto proizvodov, za katere velja PRO, določajo predpisi EU.

(9) Vlada, ob upoštevanju predpisov EU, predpiše vrste in skupine proizvodov, za katere velja tretji odstavek ter aktivnosti čiščenja in površine, katerih čiščenje skladno s tretjim odstavkom tega člena financira proizvajalec. V primeru iz sedmega odstavka tega člena vlada predpiše, katere stroške krije proizvajalec. Vlada lahko podrobneje predpiše tudi stroške iz prvega in tretjega odstavka tega člena.

(10) Vlada lahko predpiše, da mora proizvajalec zaradi izpolnjevanja svojih obveznosti iz prvega odstavka tega člena zagotoviti finančno jamstvo skladno s 115. členom tega zakona.

20.i člen

(skupno izpolnjevanje obveznosti)

(1) Skupno izpolnjevanje obveznosti v imenu proizvajalcev istovrstnih proizvodov, za katere velja PRO, izvaja organizacija za skupno izpolnjevanje PRO za odpadke iz takšnih proizvodov (v nadaljnjem besedilu: organizacija).

(2) Proizvajalec se pridruži skupnemu izpolnjevanju obveznosti tako, da z eno od organizacij sklene pisno pogodbo, s katero jo pooblasti za izpolnjevanje svojih obveznosti iz prvega odstavka 20.g člena tega zakona. Pogodbo iz prejšnjega stavka lahko proizvajalec v obdobju posameznega koledarskega leta sklene samo z eno organizacijo.

(3) Proizvajalec, ki je lastnik poslovnega deleža organizacije, lahko sklene pogodbo iz prejšnjega odstavka samo s to organizacijo.

(4) Proizvajalec mora skleniti pogodbo iz drugega odstavka tega člena v enem mesecu od vpisa v register iz 20.t člena.

(5) Proizvajalec lahko za izpolnjevanje svojih obveznosti za odpadke iz istovrstnih proizvodov za posamezno koledarsko leto sklene pogodbo iz drugega odstavka tega člena samo z eno organizacijo.

(6) Proizvajalec, ki je z organizacijo sklenil pogodbo iz drugega odstavka tega člena (v nadaljnjem besedilu: pridruženi proizvajalec), je subsidiarno finančno odgovoren, če organizacija ne izpolni njegovih obveznosti iz 1., 2. in 3. točke prvega odstavka 20.g člena.

(7) Pridruženi proizvajalec mora organizaciji:

1. plačevati stroške iz prejšnjega člena tega zakona,
2. zagotavljati točne, pravilne in popolne podatke o količini proizvodov, za katere velja PRO, ki jih daje na trg Republike Slovenije, in druge podatke, pomembne za izpolnjevanje svojih obveznosti,
3. zagotavljati informacije o spremembah vrste, sestave ali lastnosti proizvodov, za katere velja PRO, ki lahko vplivajo na pravilno izvajanje aktivnosti in ukrepov za skupno izpolnjevanje obveznosti,
4. na njeno zahtevo dati na vpogled dokumentacijo, potrebno za ugotavljanje točnosti, pravilnosti in popolnosti podatkov ter informacij iz 2. in 3. točke tega odstavka.

(8) Pridruženi proizvajalec ima pravico do vpogleda v vso dokumentacijo organizacije, ki se nanaša na izpolnjevanje njegovih obveznosti, pri čemer organizacija vežejo pravila o varovanju poslovnih skrivnosti pridruženih proizvajalcev. Pridruženi proizvajalec, ki je lastnik poslovnega deleža organizacije, je glede pravice vpogleda v dokumentacijo organizacije iz prejšnjega stavka izenačen z ostalimi pridruženimi proizvajalci.

(9) Vlada lahko predpiše primere in pogoje, ko proizvajalec namesto podatkov iz 2. točke sedmega odstavka tega člena sporoči ocenjeno količino proizvodov, za katere velja PRO, ki jih daje na trg Republike Slovenije.

20.j člen (organizacija)

(1) Organizacija je pravna oseba s sedežem v Republiki Sloveniji, ustanovljena z namenom, da za proizvajalce določenih istovrstnih proizvodov, za katere velja PRO, izvaja skupno izpolnjevanje obveznosti kot nepridobitno dejavnost.

(2) Organizacijo ustanovijo in imajo v lasti le proizvajalci določenih istovrstnih proizvodov, za katere velja PRO.

(3) Organizacija lahko izvaja skupno izpolnjevanje obveznosti iz prvega odstavka tega člena samo za odpadke iz ene vrste proizvodov, za katere velja PRO.

(4) Ne glede na drugi in tretji odstavek tega člena lahko vlada zaradi tehničnih ali ekonomskih razlogov ali če to omogočajo predpisi EU, s predpisom določi, da lahko organizacija izvaja skupno izpolnjevanje obveznosti za odpadke iz več vrst proizvodov. Vlada v predpisu iz prejšnjega stavka predpiše tudi vrste proizvodov, za katere velja

PRO, za katere je to dopustno, lahko pa tudi dodatne organizacijske pogoje za organizacijo.

(5) Ne glede na tretji odstavek tega člena lahko vlada zaradi tehničnih ali ekonomskih razlogov s predpisom določi, da lahko organizacija izvaja skupno izpolnjevanje obveznosti samo za odpadke iz določene skupine istovrstnih proizvodov.

(6) Organizacija ne sme opravljati nobene dejavnosti, ki ni povezana z namenom iz prvega odstavka tega člena.

(7) Organizacija in lastnik poslovnega deleža organizacije ne smeta biti:

1. oseba, ki izvaja zbiranje ali obdelavo odpadkov iz proizvodov, ki so predmet skupnega izpolnjevanja obveznosti v tej organizaciji,
2. neposredno ali posredno kapitalsko povezana z osebo, ki izvaja zbiranje ali obdelavo odpadkov iz proizvodov, ki so predmet skupnega izpolnjevanja obveznosti v tej organizaciji, in ne smeta imeti v njej upravljavskih ali nadzorstvenih pravic,
3. neposredno ali posredno kapitalsko povezana z drugo organizacijo, ki zagotavlja skupno izpolnjevanje obveznosti za odpadke iz istovrstnih proizvodov, in ne smeta imeti v njej upravljavskih ali nadzorstvenih pravic, in
4. kapitalsko ali sorodstveno povezana z osebo, ki ima ali nadzira glasovalne pravice v organu upravljanja ali organu nadzora ali zastopa osebe iz prejšnjih točk tega odstavka.

(8) Za sorodstveno povezavo iz 4. točke prejšnjega odstavka se šteje krvno sorodstvo v ravni vrsti ali v stranski vrsti do vštetega četrtega kolena, zakonska zveza ali zunajzakonska skupnost ter svaštvo do vštetega drugega kolena, četudi je zakonska ali zunajzakonska zveza prenehala ali če je lastnik poslovnega deleža skrbnik, posvojitelj, posvojenec ali v razmerju rejništva z osebo, ki ima ali nadzira glasovalne pravice v organu upravljanja ali organu nadzora ali zastopa osebe iz 1. do 3. točke prejšnjega odstavka.

(9) Nadzor glasovalnih pravic iz 4. točke sedmega odstavka tega člena pomeni pravice, pogodbe ali druga sredstva, ki vsako zase ali skupaj ob upoštevanju ustreznih dejanskih ali pravnih okoliščin lastniku poslovnega deleža omogočajo izvajanje odločilnega vpliva na osebo, ki ima ali nadzira glasovalne pravice v organu upravljanja ali organu nadzora ali zastopa osebe iz 1. do 3. točke sedmega odstavka tega člena.

(10) Ne glede na 2. točko sedmega odstavka tega člena lahko vlada zaradi zagotavljanja ustreznega ravnanja z odpadki ali ekonomske vzdržnosti sistema PRO določi, da za lastnika poslovnega deleža organizacije ali za organizacijo veljajo le določene omejitve glede kapitalskih povezav z osebo, ki izvaja zbiranje ali obdelavo odpadkov iz proizvodov, ki so predmet skupnega izpolnjevanja obveznosti v tej organizaciji.

(11) Omejitve iz sedmega odstavka veljajo tudi za člana poslovnega organa organizacije, njenega nadzornega organa ali zastopnika.

20.k člen (obveznosti organizacije)

(1) Organizacija mora za pridružene proizvajalce zagotavljati izpolnjevanje njihovih obveznosti iz prvega in tretjega odstavka 20.g člena tega zakona na stroškovno učinkovit način.

(2) Organizacija mora zagotoviti izpolnjevanje obveznosti iz prejšnjega odstavka za ravnanje z odpadki iz proizvodov, ki nastanejo na celotnem območju Republike Slovenije, v deležu, enakem vsoti deležev obveznosti iz tretjega odstavka 20.g člena tega zakona pridruženih proizvajalcev (v nadaljnjem besedilu: delež izpolnjevanja obveznosti organizacije).

(3) Organizacija mora voditi in sproti posodabljeni seznam pridruženih proizvajalcev.

(4) Organizacija mora imeti načrt za skupno izpolnjevanje obveznosti (v nadaljnjem besedilu: skupni načrt), v katerem opredeli aktivnosti in ukrepe za izpolnitev obveznosti iz prvega odstavka tega člena. V skupnem načrtu opredeli zlasti:

1. predvidene skupne količine proizvodov, za katere velja PRO, ki jih pridruženi proizvajalci letno dajejo na trg Republike Slovenije, ter letni načrt nadzora pregledov podatkov pridruženih proizvajalcev,
2. podatke o odpadkih iz proizvodov, ki so predmet skupnega izpolnjevanja obveznosti,
3. način in obseg zbiranja odpadkov iz proizvodov,
4. način in obseg obdelave zbranih odpadkov iz proizvodov v povezavi z doseganjem okoljskih ciljev,
5. podatke o osebah, ki za organizacijo zbirajo in obdelujejo odpadke iz proizvodov,
6. način, pogostost in vsebino obveščanja javnosti, imetnikov odpadkov in oseb, ki izvajajo obdelavo odpadkov iz proizvodov.

(5) Organizacija mora skupni načrt spremeniti, če se spremeni:

1. način ali obseg zbiranja odpadkov iz proizvodov ali zbiralna mesta,
2. način ali obseg obdelave zbranih odpadkov iz proizvodov ali
3. osebe, ki za organizacijo zbirajo ali obdelujejo odpadke iz proizvodov.

(6) Organizacija mora vsako spremembo skupnega načrta predložiti ministrstvu, pri spreminjanju skupnega načrta pa zagotoviti sledljivost sprememb.

(7) Če ministrstvo ugotovi, da s predloženo spremembo skupnega načrta ne bo zagotovljeno skupno izpolnjevanje obveznosti skladno s tem zakonom ali da vsebina spremenjenega skupnega načrta ni skladna s predpisanimi zahtevami, organizacijo o tem pisno obvesti in jo pozove, naj odpravi ugotovljene neskladnosti ter informacije o tem v določenem roku pošlje ministrstvu.

(8) Pristojni inšpektor vsaj enkrat letno preveri skladnost izvajanja aktivnosti in ukrepov organizacije s skupnim načrtom.

(9) Vlada predpiše podrobnejšo vsebino skupnega načrta.

20.I člen (delovanje organizacije)

(1) Organizacija mora z vsakim proizvajalcem, ki želi pristopiti k organizaciji, skleniti na enoten način in pod enakimi pogoji pogodbo o pristopu k skupnemu izpolnjevanju obveznosti.

(2) Organizacija mora za izpolnjevanje obveznosti pridruženih proizvajalcev glede zagotavljanja zbiranja in obdelave odpadkov iz proizvodov zagotoviti finančno jamstvo, kadar je za proizvajalce predpisano v skladu z desetim odstavkom 20.h člena tega zakona. Prvič ga mora ministrstvu predložiti v treh mesecih od dneva izdaje dovoljenja iz 20.m člena tega zakona.

(3) Organizacija mora pridruženim proizvajalcem zaračunavati stroške iz prvega do tretjega odstavka 20.h člena tega zakona, tako da:

1. so upoštevani dejanski stroški zagotavljanja izpolnjevanja njihovih obveznosti,
2. se upoštevajo prihodki iz ponovne uporabe proizvodov, za katere velja PRO, ali iz prodaje odpadnih materialov za sekundarne surovine in
3. se pri zaračunavanju stroškov za vrste ali skupine proizvodov, za katere velja PRO, kolikor je mogoče upoštevajo trajnost, popravljivost, ponovna uporabljivost in reciklabilnost teh proizvodov ter vsebnost nevarnih snovi v njih.

(4) Organizacija mora zaradi preglednosti načina zaračunavanja stroškov iz prejšnjega odstavka imeti notranji akt, ki mora biti dostopen vsem pridruženim proizvajalcem.

(5) Organizacija lahko premoženje, presežke prihodkov nad odhodki in dobiček uporabi le za izvajanje aktivnosti in ukrepov za skupno izpolnjevanje obveznosti.

(6) Organizacija s svojimi ravnanji ne sme omejevati ali izkrivljati konkurence na trgu ravnanja z odpadki.

(7) Organizacija mora izbrati osebe, ki zanjo izvajajo zbiranje in postopke priprave odpadkov iz proizvodov za končno predelavo ali odstranjevanje, na podlagi javnega poziva, ki ga objavi na svoji spletni strani. Pri izboru oseb, ki zanjo izvajajo postopke priprave odpadkov iz proizvodov za končno predelavo ali odstranjevanje, mora zagotoviti, da se ti prednostno izvedejo v Republiki Sloveniji.

(8) Organizacija mora s koordinacijskim telesom iz 20.s člena tega zakona skleniti pogodbo iz trinajstega odstavka 20.s člena tega zakona. Organizacija, ki ima v času ustanovitve koordinacijskega telesa veljavno dovoljenje iz 20.m člena tega zakona, mora skleniti pogodbo iz prejšnjega stavka v enem mesecu od vzpostavitve koordinacijskega telesa in jo nemudoma poslati ministrstvu.

(9) Organizacija mora imeti vzpostavljen sistem nadzora nad svojim finančnim poslovanjem in kakovostjo podatkov skladno z 20.r členom tega zakona.

(10) Organizacija mora na svoji spletni strani javno objavljati informacije o:

1. lastnikov poslovnega deleža organizacije,
2. seznamu pridruženih proizvajalcev,
3. finančnem prispevku na prodajno enoto ali tono proizvoda, za katerega velja PRO, danega na trg Republike Slovenije, ki ga mora plačati pridružen proizvajalec,
4. pogojih za sklenitev pogodbe iz prvega odstavka tega člena,
5. postopkih izbora oseb, ki za organizacijo izvajajo zbiranje in obdelavo odpadkov iz proizvodov, ter
6. doseganju predpisanih okoljskih ciljev pri zagotavljanju ravnanja z odpadki iz proizvodov.

(11) Organizacija mora:

1. redno preverjati točnost, pravilnost in popolnost podatkov iz 2. in 3. točke sedmega odstavka 20.i člena tega zakona,
2. obveščati pridružene proizvajalce vsaj enkrat letno o izvajanju aktivnosti in ukrepov ter obsegu izpolnitve njihovih obveznosti v preteklem letu,
3. pridružene proizvajalce nemudoma obvestiti o inšpekcijskih ukrepih, izrečenih organizaciji, in o začetku postopka odvzema dovoljenja,
4. ministrstvu in pristojni inšpekciji na zahtevo omogočiti vpogled v seznam pridruženih proizvajalcev in v dokumentacijo, iz katere je razvidna verodostojnost podatkov o pridruženih proizvajalcih in proizvodih, za katere velja PRO, ki jih dajejo ti proizvajalci na trg Republike Slovenije, ter o zbranih in obdelanih odpadkih iz proizvodov.

(12) Organizacija lahko od posameznega pridruženega proizvajalca zahteva vpogled v dokumentacijo, ki dokazuje točnost, pravilnost in popolnost posredovanih podatkov iz 2. in 3. točke sedmega odstavka 20.i člena tega zakona, pri čemer mora letno pregledati podatke najmanj 10 % pridruženih proizvajalcev.

(13) Organizacija mora zagotavljati sledljivost podatkov o obdelavi odpadkov iz proizvodov do njihove končne obdelave. V ta namen lahko od osebe, ki zanjo skladno s skupnim načrtom zbira ali obdeluje odpadke iz proizvodov, zahteva vpogled v dokumentacijo, ki dokazuje točnost, pravilnost in popolnost podatkov o količinah zbranih ali obdelanih odpadkov iz proizvodov, ter doseganje predpisanih okoljskih ciljev. Oseba, ki za organizacijo zbira ali obdeluje odpadke iz proizvodov, pa ji mora omogočiti ta vpogled.

(14) Organizacija mora ministrstvu enkrat letno poslati poročilo o izvajanju aktivnosti in ukrepov za izpolnjevanje obveznosti iz prvega odstavka prejšnjega člena za preteklo koledarsko leto (v nadaljnjem besedilu: letno poročilo organizacije). Letnemu poročilu organizacije mora biti priloženo revizorjevo poročilo iz 20.r člena tega zakona, skupaj z revidiranimi računovodskimi izkazi.

(15) Organizacija mora na zahtevo inšpektorja predložiti:

1. pogodbe z osebami, ki izvajajo zbiranje, in osebami, ki izvajajo postopke priprave odpadkov iz proizvodov za končno predelavo ali odstranjevanje in
2. dovoljenja oseb iz drugih držav, ki izvajajo postopke priprave odpadkov iz proizvodov za končno predelavo ali odstranjevanje.

(16) Vlada lahko predpiše podrobnejša merila za zaračunavanje stroškov za posamezne proizvode ali skupine proizvodov, za katere velja PRO, glede na njihovo trajnost, popravljivost, ponovno uporabljivost in reciklabilnost ter vsebnost nevarnih snovi v njem.

(17) Vlada predpiše vsebino letnega poročila organizacije in način njenega poročanja.

20.m člen

(dovoljenje za skupno izpolnjevanje obveznosti)

(1) Organizacija mora za izvajanje skupnega izpolnjevanja obveznosti imeti dovoljenje ministrstva.

(2) Organizacija mora v vlogi za dovoljenje iz prejšnjega odstavka navesti podatke o organizaciji, vrsti in skupini proizvodov, za katere velja PRO, odpadkih iz proizvodov, za katere bo zagotavljala skupno izpolnjevanje obveznosti, in finančnem jamstvu, kadar je to predpisano. Vlogi mora predložiti naslednje priloge:

1. ustanovni akt organizacije in druga dokazila, da so izpolnjeni pogoji iz 20.j člena tega zakona,
2. seznam pridruženih proizvajalcev,
3. skupni načrt,
4. pogodbe z osebami, ki izvajajo zbiranje, in osebami, ki izvajajo postopke priprave odpadkov iz proizvodov za končno predelavo ali odstranjevanje ,
5. dovoljenja oseb iz drugih držav, ki izvajajo postopke priprave odpadkov iz proizvodov za končno predelavo ali odstranjevanje,
6. dokazila o sistemu nadzora iz 20.r člena tega zakona,

7. oceno predvidenih letnih stroškov izvajanja skupnega načrta in finančni načrt, iz katerega je razvidno, da bo imela organizacija na voljo zadostna finančna sredstva za kritje teh stroškov, in

8. pogodbo s koordinacijskim telesom iz 20.s člena tega zakona, kadar to obstaja.

(3) Ministrstvo izda organizaciji dovoljenje iz prvega odstavka tega člena, če ugotovi, da:

1. so izpolnjeni pogoji iz 20.j člena tega zakona,

2. bo organizacija zagotavljala skupno izpolnjevanje obveznosti za pridružene proizvajalce, ki dajo skupaj na trg Republike Slovenije najmanj 25 odstotkov celotne količine proizvodov, za katere velja PRO,

3. je skupni načrt izdelan skladno s tem zakonom in iz njega izhaja, da bo zagotovljeno skupno izpolnjevanje obveznosti skladno s tem zakonom,

4. imajo osebe, ki izvajajo zbiranje, in osebe, ki izvajajo postopke priprave odpadkov iz proizvodov za končno predelavo ali odstranjevanje, okoljevarstveno dovoljenje skladno s tem zakonom, izvajalci tovrstne obdelave v drugi državi pa ustrezno dovoljenje te države,

5. ima organizacija vzpostavljen sistem nadzora iz 20.r člena tega zakona,

6. je iz finančnega načrta razvidno, da ima organizacija na voljo zadostna finančna sredstva za izvajanje skupnega načrta, in

7. je organizacija sklenila pogodbo iz trinajstega odstavka 20.s člena tega zakona s koordinacijskim telesom, kadar to obstaja.

(4) Ministrstvo z dovoljenjem iz prvega odstavka tega člena organizaciji dovoli izvajanje skupnega izpolnjevanja obveznosti. V dovoljenju določi tudi vrsto in skupino proizvodov, za katere velja PRO, za katere organizacija za proizvajalce takšnih proizvodov zagotavlja izvajanje skupnega izpolnjevanja obveznosti. Dovoljenje se izda za obdobje petih let od njegove dokončnosti.

(5) Ministrstvo pošlje pristojni inšpekciji dovoljenje, skupaj s skupnim načrtom, na podlagi katerega je bilo to izdano.

(6) Veljavnost dovoljenja iz prvega odstavka tega člena se lahko podaljša, če organizacija ob izteku njegove veljavnosti izpolnjuje pogoje, pod katerimi se dovoljenje podeljuje, razen če je ministrstvo začelo postopek za odvzem dovoljenja skladno s tretjim ali četrtem odstavkom 20.n člena tega zakona.

(7) Organizacija mora zahtevati podaljšanje veljavnosti dovoljenja najpozneje tri mesece pred iztekom njegove veljavnosti, vloga za podaljšanje pa mora imeti sestavine iz drugega odstavka tega člena.

(8) Če organizacija zahteva podaljšanje dovoljenja v roku iz prejšnjega odstavka, se šteje, da je dovoljenje, za katerega poteka postopek podaljšanja, veljavno, dokler odločba o podaljšanju ne postane pravnomočna.

(9) Vlada lahko podrobneje predpiše priloge iz drugega odstavka tega člena in način ugotavljanja izpolnjevanja pogoja iz 2. točke tretjega odstavka tega člena.

20.n člen

(sprememba in odvzem dovoljenja za skupno izpolnjevanje obveznosti)

(1) Ministrstvo dovoljenje iz prejšnjega člena spremeni po uradni dolžnosti, če to zahtevajo spremembe predpisov s področja varstva okolja.

(2) Organizacija mora zaradi spremembe firme ali sedeža vložiti vlogo za spremembo dovoljenja iz prvega odstavka prejšnjega člena. Vloga mora vsebovati stare in spremenjene podatke o organizaciji, ministrstvo pa v 20 dneh od vložitve vloge odloči o spremembi dovoljenja.

(3) Ministrstvo po uradni dolžnosti odvzame dovoljenje iz prejšnjega člena, če ugotovi, da organizacija ne izpolnjuje pogojev iz drugega, tretjega, šestega ali sedmega odstavka 20.j člena tega zakona ali pravočasno ne obnovi finančnega jamstva iz drugega odstavka 20.l člena tega zakona.

(4) Ministrstvo dovoljenje iz prejšnjega člena po uradni dolžnosti odvzame, če:

1. organizacija nima na voljo zadostnih finančnih sredstev za izvajanje skupnega načrta in jih ne zagotovi v roku, ki ga določi ministrstvo,
2. organizacija nima s koordinacijskim telesom pogodbe iz trinajstega odstavka 20.s člena tega zakona in je ne predloži v roku, ki ga določi ministrstvo,
3. organizacija ni izpolnila obveznosti iz 20.k člena tega zakona ali ni uskladila svojega delovanja z zahtevami iz 20.l člena tega zakona,
4. organizacija ni posredovala informacij iz sedmega odstavka 20.k člena tega zakona v roku, ki ga določi ministrstvo,
5. za lastnika poslovnega deleža ali osebe iz enajstega odstavka 20.j člena tega zakona niso upoštevane omejitve iz sedmega odstavka 20.j člena tega zakona in tudi v roku, ki ga določi ministrstvo, ni izkazano njihovo upoštevanje.

(5) V primeru iz 3. točke prejšnjega odstavka ministrstvo odvzame dovoljenje na podlagi pravnomočne odločbe pristojnega inšpektorja.

(6) Ministrstvo o izdani odločbi o odvzemu dovoljenja obvesti organizaciji pridružene proizvajalce. Odvzem dovoljenja učinkuje od dneva dokončnosti odločbe.

(7) Ministrstvo ob odvzemu dovoljenja zaradi neizpolnjevanja obveznosti iz prvega odstavka 20.k člena tega zakona ugotovi neizpolnjene obveznosti organizacije v zvezi z zagotavljanjem izpolnjevanja obveznosti pridruženih proizvajalcev iz 1. in 2. točke prvega odstavka 20.g člena tega zakona.

(8) Ministrstvo pošlje odločbo o odvzemu dovoljenja tudi pristojni inšpekciji in koordinacijskemu telesu.

20.o člen

(samostojno izpolnjevanje obveznosti)

(1) Proizvajalec, ki samostojno izpolnjuje obveznosti, mora imeti načrt za samostojno izpolnjevanje obveznosti (v nadaljnjem besedilu: načrt), v katerem opredeli aktivnosti in ukrepe za izpolnitev obveznosti iz prvega odstavka 20.g člena tega zakona.

(2) Za pripravo načrta se smiselno uporabljajo določbe četrtega odstavka 20.k člena tega zakona, za njegovo spremembo pa določbe petega do sedmega odstavka 20.k člena tega zakona.

(3) Proizvajalec iz prvega odstavka tega člena mora zaradi izpolnjevanja svojih obveznosti glede zagotavljanja zbiranja in obdelave odpadkov iz proizvodov zagotoviti finančno jamstvo, kadar je to predpisano v skladu z desetim odstavkom 20.h člena tega zakona. Prvič ga mora ministrstvu predložiti v treh mesecih od dneva izdaje dovoljenja iz 20.p člena tega zakona.

(4) Proizvajalec iz prvega odstavka tega člena mora imeti vzpostavljen sistem nadzora nad svojim finančnim poslovanjem in kakovostjo podatkov skladno z 20.r členom tega zakona.

(5) Proizvajalec iz prvega odstavka tega člena mora zagotavljati sledljivost podatkov o obdelavi odpadkov iz proizvodov do njihove končne obdelave. V ta namen lahko od osebe, ki zanjo skladno z načrtom zbira ali obdeluje odpadke iz proizvodov, zahteva vpogled v dokumentacijo, ki dokazuje točnost, pravilnost in popolnost podatkov o količinah zbranih ali obdelanih odpadkov iz proizvodov ter doseganju predpisanih okoljskih ciljev. Oseba, ki za proizvajalca zbira ali obdeluje odpadke iz proizvodov, pa mu mora omogočiti ta vpogled.

(6) Proizvajalec iz prvega odstavka tega člena mora dati ministrstvu na zahtevo vpogled v dokumente, ki dokazujejo točnost, pravilnost in popolnost podatkov o količinah proizvodov, za katere velja PRO, danih na trg Republike Slovenije, ter o količinah zbranih in obdelanih odpadkov iz proizvodov.

(7) Proizvajalec iz prvega odstavka tega člena mora na svojih spletnih straneh javno objavljati informacije o doseganju predpisanih okoljskih ciljev pri zagotavljanju ravnanja z odpadki iz proizvodov.

(8) Proizvajalec iz prvega odstavka tega člena mora ministrstvu enkrat letno poslati poročilo o izvajanju aktivnosti in ukrepov za izpolnjevanje obveznosti iz prvega odstavka 20.g člena tega zakona za preteklo koledarsko leto (v nadaljnjem besedilu: letno poročilo proizvajalca). Letnemu poročilu proizvajalca mora biti priloženo revizorjevo poročilo iz 20.r člena tega zakona, skupaj z revidiranimi računovodskimi izkazi.

(9) Pristojni inšpektor najmanj enkrat letno preveri skladnost izvajanja aktivnosti in ukrepov z načrtom.

(10) Vlada predpiše podrobnejšo vsebino načrta, vsebino letnega poročila proizvajalca ter način njegovega poročanja.

20.p člen

(dovoljenje za samostojno izpolnjevanje obveznosti)

(1) Proizvajalec mora za samostojno izpolnjevanje obveznosti imeti dovoljenje ministrstva.

(2) Proizvajalec mora v vlogi za dovoljenje iz prejšnjega odstavka navesti podatke o proizvajalcu, vrsti in skupini proizvodov, za katere velja PRO, odpadkih iz proizvodov, za katere bo samostojno izpolnjeval obveznosti, in finančnem jamstvu, kadar je to predpisano. Vlogi mora priložiti naslednje priloge:

1. načrt,
2. pogodbe z osebami, ki izvajajo zbiranje, in osebami, ki izvajajo postopke priprave odpadkov iz proizvodov za končno predelavo ali odstranjevanje,
3. dovoljenja oseb iz drugih držav, ki izvajajo postopke priprave odpadkov iz proizvodov za končno predelavo ali odstranjevanje,
4. dokazila o sistemu nadzora iz 20.r člena tega zakona in
5. oceno predvidenih letnih stroškov izvajanja načrta in finančni načrt, iz katerega je razvidno, da bo imel proizvajalec na voljo zadostna finančna sredstva za kritje teh stroškov.

(3) Proizvajalec mora vlogo iz prejšnjega odstavka vložiti v 14 dnevih od vpisa v register iz 20.t člena tega zakona.

(4) Če proizvajalec ne vloži vloge iz prvega odstavka tega člena v roku iz prejšnjega odstavka, ministrstvo po uradni dolžnosti začne postopek izdaje dovoljenja iz prvega odstavka tega člena.

(5) Ministrstvo izda dovoljenje iz prvega odstavka tega člena, če ugotovi, da:

1. je načrt izdelan skladno s tem zakonom in iz njega izhaja, da bo zagotovljeno samostojno izpolnjevanje obveznosti skladno s tem zakonom,
2. imajo osebe, ki izvajajo zbiranje, in osebe, ki izvajajo postopke priprave odpadkov iz proizvodov za končno predelavo ali odstranjevanje, okoljevarstveno dovoljenje skladno s tem zakonom, izvajalci tovrstne obdelave v drugi državi pa ustrezno dovoljenje te države,
3. ima proizvajalec vzpostavljen sistem nadzora iz 20.r člena tega zakona in
4. je iz finančnega načrta razvidno, da ima proizvajalec na voljo zadostna finančna sredstva za izvajanje načrta.

(6) Ministrstvo z dovoljenjem iz prvega odstavka tega člena proizvajalcu dovoli samostojno izpolnjevanje obveznosti. V dovoljenju določi tudi vrsto in skupino proizvodov, za katere velja PRO, za katere proizvajalec samostojno izpolnjuje obveznosti. Dovoljenje se izda za obdobje petih let od njegove dokončnosti.

(7) Ministrstvo pošlje pristojni inšpekciji dovoljenje, skupaj z načrtom, na podlagi katerega je bilo to izdano.

(8) Veljavnost dovoljenja iz prvega odstavka tega člena se lahko podaljša, če proizvajalec ob izteku njegove veljavnosti izpolnjuje pogoje, pod katerimi se dovoljenje podeljuje, razen če je ministrstvo začelo postopek za odvzem dovoljenja ob smiselni uporabi tretjega ali četrtega odstavka 20.n člena tega zakona.

(9) Proizvajalec mora zahtevati podaljšanje veljavnosti dovoljenja iz prvega odstavka tega člena najpozneje tri mesece pred iztekom njegove veljavnosti, vloga za podaljšanje pa mora imeti sestavine iz drugega odstavka tega člena.

(10) Če proizvajalec zahteva podaljšanje dovoljenja v roku iz prejšnjega odstavka, se šteje, da je dovoljenje, za katerega poteka postopek podaljšanja, veljavno, dokler odločba o podaljšanju ne postane pravnomočna.

(11) Za spremembo in odvzem dovoljenja se smiselno uporabljajo določbe 20.n člena tega zakona.

(12) Vlada lahko podrobneje predpiše priloge iz drugega odstavka tega člena.

20.r člen

(računovodsko evidentiranje, revizija in kakovost podatkov)

(1) Organizacija ali proizvajalec, ki samostojno izpolnjuje obveznosti, mora zagotoviti ločeno računovodsko evidentiranje prihodkov, stroškov in odhodkov, povezanih z zahtevami iz 20.h člena tega zakona, ter organizirati učinkovit sistem notranjih kontrol, ki bo zagotavljal pravilnost in popolnost računovodskega evidentiranja.

(2) Oseba iz prejšnjega odstavka mora zagotoviti, da njene računovodske izkaze revidira revizijska družba skladno z zakonom, ki ureja revidiranje.

(3) Revidiranje iz prejšnjega odstavka mora upoštevati revizijske postopke, ki zagotavljajo zadostne in ustrezne revizijske dokaze, da:

1. ima oseba iz prvega odstavka tega člena vzpostavljen ustrezen sistem ločenega računovodskega evidentiranja iz prvega odstavka tega člena,
2. je evidentiranje prihodkov, stroškov in odhodkov iz prvega odstavka tega člena pravilno.

(4) Oseba iz prvega odstavka tega člena mora imeti certifikat o vzpostavljenem sistemu zbiranja podatkov iz 6. točke prvega odstavka 20.g člena tega zakona, ki ga izda organ, pristojen za akreditacijo skladno z zakonom, ki ureja akreditacijo.

(5) Revidiranje iz tretjega odstavka tega člena obsega tudi pravilnost in popolnost podatkov iz prejšnjega odstavka.

(6) Revizorjevo poročilo mora vsebovati tudi mnenje, ali so prihodki, stroški in odhodki iz 2. točke tretjega odstavka tega člena evidentirani pravilno in popolno in ali so podatki iz petega odstavka tega člena pravilni in popolni.

(7) Revizorjevo poročilo za organizacijo mora vsebovati tudi mnenje, ali so plačila proizvajalcev proizvodov, za katere velja PRO, ki so vključeni v organizacijo, zadostna za skupno izpolnjevanje obveznosti v organizaciji.

(8) Če organizacija izvaja skupno izpolnjevanje obveznosti za odpadke iz več vrst proizvodov, mora izpolnjevanje obveznosti iz tega člena zagotavljati ločeno za vsako vrsto proizvodov, za katere velja PRO.

(9) Minister predpiše shemo za certificiranje sistema zbiranja podatkov iz četrtega odstavka tega člena.

20.s člen (koordinacijsko telo)

(1) Koordinacijsko telo je pravna oseba s sedežem v Republiki Sloveniji, ki jo organizacije ustanovijo za usklajevanje izpolnjevanja njihovih obveznosti.

(2) Koordinacijsko telo lahko usklajuje izpolnjevanje obveznosti organizacij le za odpadke iz istovrstnih proizvodov, za isto vrsto odpadkov iz proizvodov pa lahko izpolnjevanje obveznosti usklajuje samo eno koordinacijsko telo.

(3) Ne glede na prejšnji odstavek lahko vlada zaradi tehničnih ali ekonomskih razlogov predpiše, da koordinacijsko telo usklajuje izpolnjevanje obveznosti iz prvega odstavka tega člena tudi za odpadke iz več vrst proizvodov.

(4) Koordinacijsko telo lahko premoženje, presežke prihodkov nad odhodki in dobiček uporabi le za izvajanje nalog v skladu s tem zakonom.

(5) Koordinacijsko telo ustanovijo organizacije, ki izvajajo skupno izpolnjevanje obveznosti za proizvajalce istovrstnih proizvodov, ki ministrstvu v enem mesecu od njegovega poziva iz šestega odstavka tega člena za ustanovitev koordinacijskega telesa, izrazijo pisno namero, da ga bodo ustanovile.

(6) Ministrstvo na spletni strani objavi poziv organizacijam k ustanovitvi koordinacijskega telesa. Ministrstvo objavi poziv iz prejšnjega stavka po prejemu vloge

organizacije za izdajo dovoljenja iz 20.m člena tega zakona, če je za odpadke iz te vrste proizvodov drugi organizaciji že dovolilo izvajanje skupnega izpolnjevanja obveznosti ali je za to drugo organizacijo že začelo postopek izdaje dovoljenja iz 20.m člena tega zakona.

(7) Po izteku roka iz petega odstavka ministrstvo na svoji spletni strani objavi podatke o organizacijah, ki so izrazile namero ustanovitve koordinacijskega telesa, in jih pozove, da ga ustanovijo v treh mesecih. Organizacije, ki ustanovijo koordinacijsko telo, ministrstvu posredujejo akt o njegovi ustanovitvi.

(8) Če organizacije v roku iz prejšnjega odstavka ne ustanovijo koordinacijskega telesa ali ministrstva ne obvestijo o vzpostavljenem koordinacijskem telesu, ministrstvo določi neodvisno osebo, ki bo na njihove stroške opravljala nalogo koordinacijskega telesa iz 1. točke prvega odstavka 20.š člena tega zakona.

(9) Pri delovanju koordinacijskega telesa morajo biti izpolnjene naslednje zahteve:

1. koordinacijsko telo ne sme uporabljati storitev organizacij, proizvajalcev ali oseb, ki ravnajo z odpadki iz proizvodov;
2. koordinacijsko telo ne sme zaposlovati ali drugače najemati oseb, ki so hkrati zaposlene pri osebah iz prejšnje točke;
3. koordinacijsko telo ne sme uporabljati istih zunanjih izvajalcev računovodskih storitev, svetovalnih ter drugih intelektualnih storitev ali imeti istih revizorjev kot osebe iz 1. točke tega odstavka;
4. koordinacijsko telo ne sme uporabljati istih prostorov ali informacijskih sistemov oziroma opreme, ki jih uporabljajo osebe iz 1. točke tega odstavka, in ne sme imeti istih zunanjih svetovalcev oziroma izvajalcev za vzdrževanje ali obratovanje informacijskih sistemov oziroma opreme;
5. organi upravljanja ali nadzora koordinacijskega telesa samostojno sprejemajo potrebne odločitve in izvršujejo potrebna dejanja za zagotavljanje samostojnega in neodvisnega izvrševanja nalog koordinacijskega telesa;
6. osebe iz 1. točke tega odstavka ne smejo neposredno ali po svojih predstavnikih v organih upravljanja ali nadzora koordinacijskega telesa vplivati na odločitve tega telesa;
7. za člana organa upravljanja ali nadzora koordinacijskega telesa sme biti imenovana le oseba, ki v šestih mesecih pred imenovanjem ni imela:
 - strokovne funkcije ali odgovornosti v osebi iz 1. točke tega odstavka ali pri njenih lastnikih poslovnega deleža s kontrolnim deležem,
 - neposrednega ali posrednega interesa z/v osebi iz 1. točke tega odstavka ali z/pri njenih lastnikih poslovnega deleža s kontrolnim deležem ali
 - poslovnega odnosa z osebo iz 1. točke tega odstavka ali z njenimi lastniki poslovnega deleža s kontrolnim deležem;
8. član organa upravljanja ali nadzora koordinacijskega telesa v času trajanja mandata ne sme imeti:
 - strokovne funkcije ali odgovornosti v osebi iz 1. točke tega odstavka ali pri njenih lastnikih poslovnega deleža s kontrolnim deležem,
 - neposrednega ali posrednega interesa z/v osebi iz 1. točke tega odstavka ali z/pri njenih lastnikih poslovnega deleža s kontrolnim deležem ali
 - poslovnega odnosa z osebo iz 1. točke tega odstavka ali z njenimi lastniki poslovnega deleža s kontrolnim deležem.

(10). Član organa upravljanja in član organa nadzora koordinacijskega telesa se imenujeta za najmanj štiri leta. Predčasno je lahko razrešen le, če svojih nalog ne izvršuje zakonito ali gospodarno.

(11) Član organa nadzora koordinacijskega telesa je tudi predstavnik ministrstva, pristojnega za okolje.

(12) Delovanja koordinacijskega telesa financirajo organizacije, ne glede na to, ali so njegove ustanoviteljice ali ne. Če se organizacije ne dogovorijo za drugačno financiranje, nosi vsaka organizacija delež stroškov delovanja koordinacijskega telesa, ki ustreza njenemu deležu iz drugega odstavka 20.k člena tega zakona.

(13) Koordinacijsko telo mora na enoten način in pod enakimi pogoji skleniti pogodbo z vsako organizacijo, ki ima ali želi pridobiti dovoljenje iz 20.m člena tega zakona. V pogodbi se opredelijo medsebojne obveznosti in pravice, zlasti:

1. obveznosti in pravice koordinacijskega telesa glede izpolnjevanja njegovih nalog iz 20.š člena tega zakona,
2. obveznosti in pravice organizacije glede izpolnjevanja njenih obveznosti, kakor ji jih razporeja koordinacijsko telo, in
3. kritje stroškov delovanja koordinacijskega telesa.

20.š člen (naloge koordinacijskega telesa)

(1) Naloge koordinacijskega telesa so:

1. za organizacije določa in na spletni strani javno objavlja deleže izpolnjevanja obveznosti iz drugega odstavka 20.k člena tega zakona,
2. usklajuje izvajanje aktivnosti organizacij za izpolnjevanje njihove obveznosti zagotavljanja zbiranja odpadkov iz proizvodov na območju celotne Republike Slovenije ob doseganju deležev iz prejšnje točke,
3. za namen iz prejšnje točke komunicira z osebami, ki izvajajo občinske gospodarske javne službe varstva okolja iz 149. člena tega zakona,
4. skupaj z organizacijami in pristojno inšpekcijo sodeluje pri identifikaciji proizvajalcev, ki niso vpisani v register proizvajalcev iz 20.t člena tega zakona,
5. prispeva k mirnemu reševanju sporov glede izpolnjevanja finančnih obveznosti in obveznosti zagotavljanja ravnanja z odpadki iz proizvodov med organizacijami ali organizacijami in občinami,
6. sodeluje z ministrstvom in pristojno inšpekcijo glede izpolnjevanja obveznosti organizacij,
7. ministrstvu sporoča podatke o deležih iz drugega odstavka 20.k člena tega zakona in
8. na zahtevo ministrstva pošlje in omogoči vpogled v podatke o usklajevanju obveznosti, ki so potrebni za spremljanje in nadzor nad izvajanjem sistema PRO.

(2) Koordinacijsko telo je pri izvajanju nalog iz prejšnjega odstavka samostojno in neodvisno. Pri tem mora skrbeti za doseganje skupnega interesa, neodvisno od interesov posamezne organizacije, in zagotavljati enakopravno obravnavo vseh organizacij.

(3) Koordinacijsko telo za izvajanje nalog iz prvega odstavka tega člena uporablja podatke iz informacijskega sistema iz 20.u člena tega zakona.

(4) Koordinacijsko telo lahko po dogovoru z vsemi organizacijami, ki obstajajo v trenutku njegove ustanovitve, prevzame tudi naloge iz 4. točke prvega odstavka 20.g člena, ki jih v skladu s prvim odstavkom 20.k člena za pridruženega proizvajalca izvaja organizacija.

(5) Koordinacijsko telo pa mora zagotoviti, da lahko vsaka organizacija sproži postopek ponovnega preizkusa deležev. Deleži, določeni za posamezno obdobje, so nespremenljivi, morebitna odstopanja, ki so bila ugotovljena v postopku ponovnega preizkusa deležev, pa se upoštevajo v naslednjem obdobju.

(6) Vlada predpiše podrobnejši način določanja deležev iz drugega odstavka 20.k člena tega zakona po vrsti oziroma skupinah proizvodov.

20.t člen (register proizvajalcev)

(1) Register proizvajalcev je sestavni del informacijskega sistema o PRO iz 20.u člena tega zakona.

(2) Proizvajalec iz prvega odstavka 20.f člena ali pooblaščen zastopnik iz četrtega in petega odstavka 20.f člena tega zakona mora biti vpisan v register proizvajalcev. Za namene vodenja registra proizvajalcev je dopustno voditi in obdelovati osebno ime, matično številko in naslov proizvajalca in pooblaščenega zastopnika ter osebno ime in elektronski naslov njunih kontaktnih oseb.

(3) Proizvajalec ali pooblaščen zastopnik iz prejšnjega odstavka se vpiše v register proizvajalcev tako, da od ministrstva pridobi uporabniško pravico do dostopa v ta register in vpiše svoje podatke, podatke o proizvodih, za katere velja PRO, ki jih daje na trg Republike Slovenije, in podatek o tem, ali bo obveznosti PRO izpolnjeval samostojno ali skupno.

(4) Proizvajalec ali pooblaščen zastopnik mora v register vpisati tudi vsako spremembo podatkov iz prejšnjega odstavka.

(5) Ministrstvo izbriše proizvajalca ali pooblaščenega zastopnika iz registra proizvajalcev in mu odvzame uporabniško pravico do dostopa v register, če:

1. sporoči ministrstvu, da ne daje več na trg Republike Slovenije proizvodov, za katere velja PRO,
2. preneha obstajati,
3. mu je bilo s pravnomočno odločbo pristojnega organa prepovedano dajanje proizvodov, za katere velja PRO, na trg Republike Slovenije.

(6) Za namen vnosa podatkov o tem, kateri so njeni pridruženi proizvajalci v informacijski sistem o PRO, ima organizacija dostop do podatkov o proizvajalcih iz registra proizvajalcev.

(7) Podatki iz registra proizvajalcev so javni.

(8) Vlada podrobneje predpiše vrsto podatkov, ki jih proizvajalec ali pooblaščen zastopnik vpiše v register, in način vpisa v register proizvajalcev ter način dostopa in podatke, do katerih dostopa organizacija.

20.u člen (informacijski sistem o PRO)

(1) Za izvajanje sistema PRO in spremljanje ter nadzor nad izvajanjem sistema PRO ministrstvo zagotavlja informacijski sistem o PRO.

(2) Informacijski sistem iz prejšnjega odstavka zagotavlja:

1. organizacijam in proizvajalcem, ki samostojno izpolnjujejo obveznosti, elektronsko podporo pri poročanju o proizvodih, za katere velja PRO, danih na trg Republike Slovenije, ter o zbranih in obdelanih odpadkih iz proizvodov skladno s tem zakonom;
2. koordinacijskemu telesu podatke za usklajevanje obveznosti organizacij.

(3) Informacijski sistem o PRO vsebuje:

1. podatke iz registra proizvajalcev,
2. podatke o organizacijah iz tretjega odstavka 20.m člena tega zakona in o tem, kateri so njihovi pridruženi proizvajalci,
3. podatke o količinah proizvodov, za katere velja PRO, danih na trg Republike Slovenije,
4. podatke o količinah odpadkov iz proizvodov, za katere sta bila zagotovljena zbiranje in obdelava ter
5. poročila iz štirinajstega odstavka 20.l člena in osmega odstavka 20.o člena tega zakona.

(4) Podatke o organizacijah iz 2. točke prejšnjega odstavka vnaša v informacijski sistem ministrstvo na podlagi dovoljenj iz 20.m člena tega zakona, podatek o tem, kateri so njeni pridruženi proizvajalci, pa vnaša posamezna organizacija.

(5) Podatke iz 3. točke tretjega odstavka tega člena vnašata v informacijski sistem o PRO organizacija in proizvajalec, ki samostojno izpolnjuje obveznosti, pri čemer organizacija pošilja podatke tudi za vsakega posameznega pridruženega proizvajalca.

(6) Podatke iz 4. in 5. točke tretjega odstavka tega člena vnašata v informacijski sistem o PRO organizacija in proizvajalec, ki samostojno izpolnjuje obveznosti.

(7) Dostop do podatkov informacijskega sistema o PRO ima:

1. proizvajalec, do podatkov, ki se nanašajo nanj,
2. pooblaščen zastopnik iz četrtega in petega odstavka 20.f člena tega zakona, do podatkov, ki se nanašajo nanj,
3. proizvajalec, ki samostojno izpolnjuje obveznosti, do podatkov, ki se nanašajo nanj,
4. organizacija, do podatkov, ki se nanašajo nanjo, in podatkov o pridruženih proizvajalcih,
5. koordinacijsko telo, do podatkov, potrebnih za izvajanje usklajevanja izpolnjevanja obveznosti in
6. ministrstvo in pristojni inšpektor.

(8) Ministrstvo da proizvajalcu iz prvega odstavka 20.f člena tega zakona in pooblaščenemu zastopniku iz četrtega in petega odstavka 20.f člena tega zakona uporabniško pravico za dostop do podatkov iz informacijskega sistema o PRO, ki se nanašajo nanj, ob vpisu v register proizvajalcev.

(9) Ministrstvo da organizaciji uporabniško pravico za vnos podatkov iz 3., 4. in 5. točke tretjega odstavka tega člena ter za dostop do vseh podatkov iz informacijskega sistema o PRO, ki se nanašajo nanjo in na njej pridružene proizvajalce ob dokončnosti dovoljenja iz 20.m člena tega zakona.

(10) Ministrstvo da proizvajalcu, ki samostojno izpolnjuje obveznosti, uporabniško pravico za vnos podatkov iz 3., 4. in 5. točke tretjega odstavka tega člena ob dokončnosti dovoljenja iz 20.p člena tega zakona.

(11) Ministrstvo da koordinacijskemu telesu uporabniško pravico za dostop do podatkov o organizacijah, za katere izvaja naloge iz 20.š člena tega zakona, ko prejme akt iz sedmega odstavka 20.s člena o njegovi ustanovitvi.

(12) Podatki iz 1. do 5. točke tretjega odstavka tega člena so javni, razen podatkov o količinah proizvodov, za katere velja PRO, danih na trg Republike Slovenije, za posameznega proizvajalca.

(13) Vlada podrobneje predpiše vrsto podatkov iz 2. do 4. točke tretjega odstavka tega člena, način in pogostost vnosa podatkov iz 3. in 4. točke tretjega odstavka tega člena v informacijski sistem o PRO ter obdobje, na katero se ti podatki nanašajo.

20.v člen (drugi deležniki sistema PRO)

(1) Vlada lahko določene obveznosti glede ravnanja s proizvodi, za katere velja PRO, ali obveznosti ravnanja z odpadki iz proizvodov predpiše tudi drugim osebam, ki sodelujejo v distribucijski verigi proizvodov. Obveznosti iz prejšnjega stavka so zlasti:

1. prevzemanje rabljenih proizvodov, za katere velja PRO,
2. prevzemanje odpadkov iz proizvodov,
3. prepoved ponujanja potrošnikom brezplačnih proizvodov, za katere velja PRO, in
4. druge prepovedi, omejitve in pravila ravnanja.

(2) Vlada predpiše pravila ravnanja z odpadki iz proizvodov, ki se izvajajo v okviru občinske gospodarske javne službe varstva okolja iz 149. člena tega zakona in s tem povezane obveznosti izvajalca te javne službe.

(3) Stroški občinske gospodarske javne službe varstva okolja se v delu, ki se nanaša na odpadke iz proizvodov, zaračunajo organizaciji. Teh stroškov ni dopustno naložiti uporabniku javnih dobrin iz zakona, ki ureja gospodarske javne službe.

(4) Ne glede na prejšnji odstavek se organizaciji ne zaračunajo stroški občinske gospodarske javne službe obdelave komunalnih odpadkov glede izločanja odpadkov iz proizvodov pri obdelavi mešanih komunalnih odpadkov.

(5) Kadar v skladu s sedmim odstavkom 20.h člena določenih stroškov ne nosi proizvajalec, se ne glede na tretji odstavek tega člena organizaciji zaračunajo samo tisti stroški občinske gospodarske javne službe varstva okolja, ki jih nosi proizvajalec.

(6) V primeru iz tretjega odstavka tega člena mora občina pri oblikovanju cene občinske gospodarske javne službe varstva okolja zagotoviti sodelovanje organizacij, tako da jim pošlje osnutek akta o ceni, skupaj s strokovnimi podlagami, na katerih ta temelji, ter jim zagotovi 30-dnevni rok za mnenja in pripombe. Skupaj z aktom o ceni mora občina objaviti tudi stališče do pripomb organizacij ter navesti razloge za njihovo upoštevanje oziroma neupoštevanje.

(7) Akcije zbiranja odpadkov iz proizvodov lahko organizirajo le vzgojno-varstveni ali izobraževalni zavodi ali nevladne organizacije, in sicer samo v sodelovanju z organizacijami.

(8) V primeru iz petega odstavka tega člena vlada predpiše, katere stroške krije organizacija.

20.z člen
(spremljanje in nadzor)

(1) Ministrstvo obdeluje in uporablja podatke iz informacijskega sistema PRO in informacijskega sistema okolja za:

1. spremljanje in ugotavljanje izpolnjevanja obveznosti proizvajalcev, zlasti z vidika doseganja okoljskih ciljev pri zagotavljanju ravnanja z odpadki iz proizvodov,
2. za namene nadzora nad izvajanjem izpolnjevanja obveznosti PRO in
3. poročanje EU.

(2) Organi, pristojni za nadzor, uporabljajo podatke iz prejšnjega odstavka za nadzor nad izvajanjem sistema PRO.

(3) Ministrstvo zaradi ugotavljanja učinkovitosti izvajanja sistema PRO analizira podatke iz prvega odstavka tega člena in enkrat letno objavi poročilo o izvajanju sistema PRO, ki vsebuje zlasti ugotovitve glede doseganja okoljskih ciljev pri zagotavljanju ravnanja z odpadki iz proizvodov, ugotovitve glede izpolnjevanja drugih obveznosti proizvajalcev in priporočila za odpravo pomanjkljivosti in izboljšanje.

(4) Ministrstvo na svoji spletni strani enkrat letno objavi podatke o skupni količini istovrstnih proizvodov, za katere velja PRO, danih na trg Republike Slovenije, in skupni količini zbranih ter obdelanih odpadkov iz proizvodov ter doseženih okoljskih ciljih.

20.ž člen
(dialog med zadevnimi deležniki)

(1) Ministrstvo za izmenjavo mnenj o sistemu PRO zagotavlja redni dialog med zadevnimi deležniki, vključenimi v izvajanje sistemov PRO, zlasti tako da organizira letne posvete glede:

1. stanja in trendov na področju sistema PRO,
2. normativnega urejanja sistema PRO,
3. dobrih praks in težav pri delovanju deležnikov, vključenih v izvajanje sistema PRO,
4. obveščanja in ozaveščanja potrošnikov oziroma javnosti in
5. drugih vprašanj, pomembnih za delovanje sistema PRO.

(2) Zadevni deležniki iz prvega odstavka tega člena so proizvajalci in distributerji, zasebni ali javni izvajalci ravnanja z odpadki iz proizvodov, izvajalci ponovne uporabe in popravil proizvodov, za katere velja PRO, občine in nevladne organizacije iz 153. člena tega zakona ter nevladne organizacije za varstvo potrošnikov.

8. člen

Četrty, peti in šesti odstavek 51.a člena se spremenijo tako, da se glasijo:

»(4) Pri ugotovitvi iz prvega odstavka tega člena ministrstvo upošteva merila, ki se nanašajo na značilnosti nameravanega posega v okolje, njegovo lokacijo in značilnosti možnih vplivov posega na okolje, ter rezultate že izvedenega predhodnega postopka za poseg, presoje vplivov na okolje in soglasij, pridobljenih v skladu s predpisi, ki urejajo varstvo okolja, vode ali ohranjanje narave. Za ugotovitev iz prvega odstavka tega člena lahko ministrstvo zaprosi ministrstva in organizacije iz tretjega odstavka 52. člena tega zakona, da v 21 dneh od prejema zaprosila pošljejo pisno mnenje o tem, ali je za nameravani poseg treba izvesti presojo vplivov na okolje s stališča njihove

pristojnosti. Ministrstva in organizacije so pri oblikovanju mnenja dolžni upoštevati rezultate že izvedenih predhodnih postopkov za poseg in presojo vplivov na okolje in soglasij ter utemeljiti, kako se že izvedene presoje oziroma odločitve upoštevajo, tudi glede na morebitna nova dejstva in okoliščine.«

(5) Ministrstvo o ugotovitvi iz prvega odstavka tega člena izda sklep v dveh mesecih po prejemu popolne zahteve. V sklepu se navedejo značilnosti nameravanega posega v okolje, njegova lokacija in značilnosti možnih vplivov posega na okolje ter ukrepi, predvideni za izogibanje ali preprečevanje pomembnih negativnih vplivov na okolje, kadar so ti predloženi. Pritožbo zoper sklep lahko poleg nosilca nameravanega posega v okolje vložijo tudi nevladna organizacija iz prvega odstavka 153. člena tega zakona in oseba, ki izkaže pravni interes. Pritožba ne zadrži izvršitve sklepa. Če je s pravnomočno sodbo ugotovljeno, da mora nosilec nameravanega posega za njegovo izvedbo pridobiti okoljevarstveno soglasje, poseg pa je že izvedel, mora nosilec posega vložiti vlogo za pridobitev okoljevarstvenega soglasja v skladu s 57. členom tega zakona, ministrstvo pa mu v okoljevarstvenem soglasju naloži izvedbo omilitvenih ukrepov tako, da se preprečijo, zmanjšajo ali odstranijo vplivi posega na okolje.

(6) Sklep se javno objavi na spletni strani ministrstva in na javnem portalu ministrstva, pristojnega za javno upravo. Sklep mora biti javno objavljen vsaj pet let.«.

Doda se nov deveti odstavek, ki se glasi:

»(9) Sklep iz petega odstavka tega člena preneha veljati, če se poseg, za katerega je bil izdan, ne začne izvajati v petih letih po njegovi pravnomočnosti. Če je za poseg treba pridobiti gradbeno dovoljenje po predpisih o graditvi objektov, sklep iz petega odstavka tega člena preneha veljati, če zahteva za izdajo gradbenega dovoljenja ni vložena v treh letih po njegovi pravnomočnosti.«.

Dosedanji deveti odstavek postane deseti odstavek.

9. člen

V drugem odstavku 54. člena se 3. točka spremeni tako, da se glasi:

»3. opis predvidenih ukrepov za preprečitev, zmanjšanje in, če je to mogoče, odpravo ali izravnavanje pomembnejših škodljivih vplivov na okolje,«.

Za petim odstavkom se doda novi šesti odstavek, ki se glasi:

»(6) Kadar se izda predhodna informacija iz drugega odstavka 52. člena tega zakona o obsegu in stopnji podrobnosti informacij, ki jih mora nosilec posega vključiti v poročilo o presoji vplivov na okolje, mora nosilec posega zagotoviti, da poročilo o vplivih na okolje temelji na tej informaciji.«.

10. člen

V tretji točki prvega odstavka 59. člena se za besedo »rok« doda besedna zveza »30 dni«.

Doda se nov drugi odstavek, ki se glasi: » Rok iz 3. točke prejšnjega odstavka se lahko na prošnjo države članice podaljša za največ 60 dni.«

Dosedanji drugi odstavek postane tretji odstavek.

Dosedanji tretji odstavek 59. člena, ki postane četrti odstavek, se spremeni tako, da se glasi:

»(4) Če država članica obvesti ministrstvo, da želi sodelovati v postopku presoje vplivov na okolje, ministrstvo pristojnemu organu te države posreduje vlogo za pridobitev okoljevarstvenega soglasja za nameravani poseg, poročilo o vplivih na okolje in osnutek odločitve ter se z njim dogovori o razumnem roku, v katerem bo posredoval mnenje o nameravanem posegu, ali o drugih oblikah posvetovanja o zmanjšanju ali odpravi možnih škodljivih čezmejnih vplivov na okolje, če druga država članica tako zahteva.«.

Dosedanji četrti odstavek postane peti odstavek.

11. člen

Na koncu tretjega odstavka 60. člena se doda naslednji stavek:

»Podatke v zvezi z nameravanim posegom ministrstvo v desetih dneh od prejema dokumentacije posreduje ministrstvu in drugim organom ter jih javno objavi na spletni strani ministrstva. Rok za pripravo mnenj ministrstev in organizacij je 30 dni od prejema poziva za pripravo mnenja, ministrstvo pa na podlagi prejetih mnenj v 14 dneh oblikuje mnenje ministrstva in ga posreduje državi članici.«.

12. člen

Prvi odstavek 61. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Ministrstvo vlogo za izdajo okoljevarstvenega soglasja, projekt, poročilo in osnutek odločitve o okoljevarstvenem soglasju pošlje ministrstvu in organizacijam iz tretjega odstavka 52. člena tega zakona in občinam, na katerih območju se nahaja območje vpliva nameravanega posega, ter jih pozove, da v 21 dneh od prejema poziva dajo mnenje o sprejemljivosti nameravanega posega z vidika njihove pristojnosti«.

V tretjem odstavku se doda drugi stavek, ki se glasi:

»Pogoji iz prejšnjega stavka, kadar je to potrebno, vsebujejo tudi obveznosti spremljanja vplivov na okolje, ki jih je treba prilagoditi naravi, lokaciji in velikosti posega v okolje ter pomenu vpliva posega v okolje«.

V devetem odstavku se za prvim odstavkom doda nov stavek, ki se glasi:

» Čas veljavnosti okoljevarstvenega soglasja iz osmega odstavka tega člena ne teče v času od vložitve zahteve do pravnomočne odločitve o zahtevi za podaljšanje iz prejšnjega stavka.«

13. člen

V prvem odstavku 69. člena se beseda »tretjega« nadomesti z besedilom »iz drugega in dvanajstega«.

14. člen

V prvem odstavku 71. člena se besedilo »1. in 2. točka tretjega odstavka ter štirinajstega« nadomesti z besedilom »1. točka drugega odstavka in dvanajstega«.

15. člen

V drugem odstavku 73. člena se besedilo »1. in 2. točka tretjega odstavka ter štirinajstega« nadomesti z besedilom »1. točka drugega odstavka in dvanajstega«.

16. člen

77. člen se spremeni tako, da se glasi:

»77. člen

(sprememba okoljevarstvenega dovoljenja na zahtevo upravljavca)

(1) Upravljavec mora za vsako nameravano spremembo v obratovanju naprave iz 68. člena tega zakona, ki je povezana z delovanjem ali razširitvijo naprave in lahko vpliva na okolje, za spremembo upravljavca naprave in za spremembo pogojev ali ukrepov v okoljevarstvenem dovoljenju vložiti vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja.

(2) Ministrstvo okoljevarstveno dovoljenje spremeni, kadar:

1. je nameravana sprememba večja,
2. nameravana sprememba ni večja, vendar je treba zaradi nje spremeniti pogoje in ukrepe v veljavnem okoljevarstvenem dovoljenju,
3. gre za spremembo pogojev ali ukrepov v okoljevarstvenem dovoljenju, ki niso posledica sprememb v obratovanju naprave.

(3) Če zaradi nameravane spremembe ni treba spremeniti okoljevarstvenega dovoljenja, ministrstvo o tem izda ugotovitveno odločbo.

(4) V primeru iz 1. točke drugega odstavka tega člena upravljavec naprave vloži vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja, ki mora vsebovati sestavine iz 70. člena tega zakona.

(5) V primeru iz 2. in 3. točke drugega odstavka tega člena upravljavec vloži vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja, ki mora vsebovati sestavine iz 70. člena tega zakona, razen elaborata o določitvi vplivnega območja naprave.

(6) Če sprememba naprave obsega tudi spremembo območja naprave oziroma določene nevarne snovi, mora vloga iz četrtega in petega odstavka tega člena vsebovati dopolnitev izhodiščnega poročila iz četrtega odstavka 70. člena tega zakona s podatki, ki se nanašajo na novo območje naprave oziroma novo določeno nevarno snov.

(7) Ministrstvo zavrže vlogo iz četrtega ali petega odstavka tega člena, če upravljavec za nameravano spremembo na napravi, za katero zahteva spremenjeno okoljevarstveno dovoljenje, nima pravnomočnega okoljevarstvenega soglasja ali pravnomočnega sklepa iz 51. a člena tega zakona, kadar je to zahtevano.

(8) Če ministrstvo na podlagi vloge iz četrtega odstavka tega člena začne odločati o izdaji spremenjenega okoljevarstvenega dovoljenja, o tem pisno obvesti pristojno inšpekcijo, ta pa opravi izredni inšpekcijski pregled naprave, o tem pripravi poročilo in ga v 30 dneh od prejema obvestila pošlje ministrstvu. Če pristojna inšpekcija ob

izrednem inšpekcijskem pregledu ugotovi, da naprava ne deluje skladno z okoljevarstvenim dovoljenjem ali s predpisi, in o tem izda odločbo, lahko ministrstvo postopek spremembe okoljevarstvenega dovoljenja prekine do izvršitve inšpekcijske odločbe.

(9) Ministrstvo odloči o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja iz četrtega odstavka tega člena v šestih mesecih od vložitve popolne vloge, pri čemer rok za izdajo odločbe ne teče v času od izdaje obvestila do prejema poročila iz prejšnjega odstavka.

(10) Ministrstvo odloči o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja iz petega odstavka tega člena v treh mesecih od vložitve popolne vloge, pri čemer se ne uporabljajo določbe 71. člena tega zakona in drugega do četrtega odstavka 73. člena tega zakona.

(11) V primeru spremembe upravljavca ministrstvo odloči v 30 dneh in na način iz prejšnjega odstavka.

(12) Ne glede na določbe prejšnjih odstavkov lahko upravljavec naprave zaprosi ministrstvo za določitev manj strogih mejnih vrednosti skladno z določbami enajstega odstavka 74. člena tega zakona, ministrstvo pa mu v roku iz devetega odstavka tega člena spremeni dovoljenje, če so izpolnjeni pogoji iz desetega, enajstega in dvanajstega odstavka 74. člena tega zakona.

(13) Ministrstvo razveljavi okoljevarstveno dovoljenje, izdano enemu upravljavcu za več naprav na podlagi drugega odstavka 68. člena tega zakona, če se spremeni njihova posest, in izda novo okoljevarstveno dovoljenje novim upravljavcem v roku in na način iz devetega odstavka tega člena.

(14) Ministrstvo pošlje odločbe iz devetega, desetega in enajstega odstavka tega člena tudi pristojni inšpekciji in občini, na katerem območju je naprava.

(15) Če zaradi nameravane spremembe naprava ne izpolnjuje več pogojev, določenih v predpisu iz četrtega odstavka 68. člena tega zakona, ministrstvo okoljevarstveno dovoljenje razveljavi in izda novo skladno z določbami 84. člena tega zakona, če je v predpisih iz 17., 19. ali 20. člena tega zakona za spremenjeno napravo zahtevana pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja.«.

17. člen

(1) V tretjem odstavku 78. člena se za »odločbo,« doda beseda »lahko«.

(2) V šestem odstavku se črta beseda »glavno«.

18. člen

V prvem odstavku 80. člena se 1. točka spremeni tako, da se glasi:

»1. izvede večjo spremembo v obratovanju naprave brez pravnomočne odločbe o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja iz 77. člena«.

19. člen

V prvem odstavku 90. člena se 5. točka spremeni tako, da se glasi:

»5. če namerava spremeniti upravljavca, firmo ali sedež,«.

V tretjem odstavku se pred dosedanjo 1. točko doda nova 1. točka, ki se glasi:
»1. namerava spremeniti upravljavca obrata,«.

Dosedanje točke od 1. do 3. postanejo točke od 2. do 4.

20. člen

Prvi odstavek 102. člena se spremeni tako, da se glasi:

»Preverjanje kakovosti izvajanja monitoringa iz 97., 98., 99., 101. in 157. člena zagotavlja ministrstvo«.

21. člen

V VI. poglavju se v naslovu 4. podpoglavja, v naslovu in prvem odstavku 117. člena beseda »Skupnosti« nadomesti z besedo »Uniji«.

22. člen

V drugem odstavku 118. člena se 2. točka črta, dosedanje 3., 4., 5. in 6. točka pa postanejo 2., 3., 4. in 5. točka.

23. člen

V tretjem odstavku 119. člena se v 2. točki črta besedilo: »če je naprava upravičena do brezplačne razdelitve emisijskih kuponov v skladu s Sklepom 278/2011/EU, pa tudi zmogljivost podnaprave,«.

V tretjem odstavku se v 6. točki besedilo »nacionalnemu administratorju iz 132. člena tega zakona« nadomesti z besedilom »v registru Unije«.

Četrty odstavek se črta, dosedanji peti odstavek pa postane četrti odstavek.

24. člen

V prvem odstavku 120. člena se besedilo »v skladu s Sklepom 278/2011/EU« črta.

V četrtem odstavku se beseda »tretjega« nadomesti z besedo »drugega«.

V petem odstavku se črta besedilo »firme ali sedeža«.

Šesti odstavek se črta.

V dosedanjem sedmem odstavku, ki postane šesti odstavek, se besedilo »pristojnemu organu, ki vodi register« nadomesti z besedilom »nacionalnemu administratorju«.

25. člen

Naslov 121. člena se spremeni tako, da se glasi »(prenehanje naprave)«.

Prvi odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Upravljavec mora ministrstvo pisno obvestiti o prenehanju naprave skladno s predpisom EU, ki ureja brezplačno dodelitev pravic do emisije, kar dokazuje s potrdilom o oddani pošiljki.«.

V drugem odstavku se beseda »primerih« nadomesti z besedo »primeru«.

V tretjem odstavku se besedilo »pristojnemu organu, ki vodi register« nadomesti z besedilom »nacionalnemu administratorju«.

26. člen

122. člen se spremeni tako, da se glasi:

»122. člen
(odvzem dovoljenja)

(1) Ministrstvo dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov odvzame, če upravljavec ne izpolnjuje zahtev iz 4. točke tretjega odstavka 119. člena tega zakona, če ne plača penalov skladno s 136. členom tega zakona ali če je upravljavec izvedel spremembo naprave iz 120. člena tega zakona, pa o tem ni obvestil ministrstva.

(2) Upravljavec naprave, ki mu je bilo dovoljenje odvzeto, ne sme vložiti vloge za pridobitev dovoljenja iz 118. člena tega zakona v petih letih od pravnomočnosti odločbe iz prejšnjega odstavka.

(3) Za napravo, za katero je bilo upravljavcu naprave dovoljenje odvzeto, ni mogoče vložiti vloge za pridobitev dovoljenja iz 118. člena tega zakona v petih letih od pravnomočnosti odločbe iz prvega odstavka.

(4) Ministrstvo pošlje odločbo iz prvega odstavka tega člena tudi nacionalnemu administratorju iz 132. člena tega zakona in pristojni inšpekciji.«.

27. člen

V prvem odstavku 122.a člena se beseda »petega« nadomesti z besedo »prvega«.

V drugem odstavku se beseda »pripravi« nadomesti z besedilom »poslal ministrstvu«.

V tretjem odstavku se besedilo »pisnim mnenjem iz tretjega« nadomesti z besedilom »poročilom o preverjanju iz drugega«.

28. člen

V prvem odstavku 125. člena se besedilo »enakim potencialom globalnega ogrevanja ozračja« nadomesti z besedilom »ekvivalentnim potencialom globalnega segrevanja ozračja«.

Za drugim odstavkom se doda nov tretji odstavek, ki se glasi:

»(3) Vsakdo je lahko imetnik emisijskega kupona skladno s tem zakonom in predpisi EU, ki urejajo sistem trgovanja.«.

29. člen

126. člen se spremeni tako, da se glasi:

»126. člen (dodelitev emisijskih kuponov)

(1) Upravljavcem naprav za proizvodnjo električne energije in naprav za zajem, prenos ali shranjevanje ogljikovega dioksida se od leta 2013 emisijski kuponi ne dodelijo brezplačno.

(2) Upravljavcem naprav, ki niso navedeni v prejšnjem odstavku, se od leta 2013 del emisijskih kuponov dodeli brez obveznosti plačila skladno s predpisom EU, ki ureja brezplačno dodelitev pravic do emisije. Brez obveznosti plačila se od leta 2013 emisijski kuponi dodelijo tudi za daljinsko ogrevanje in za naprave za soproizvodnjo z visokimi izkoristkom, ki ustrezajo merilom visoke učinkovitosti skladno s predpisi, ki urejajo energetiko, in sicer za ekonomsko upravičljivo povpraševanje po proizvodnji toplotne in hladilne energije.

(3) Upravljavci naprav iz prejšnjega odstavka so za leto 2013 upravičeni do 80 odstotkov količine emisijskih kuponov, izračunane skladno s predpisom EU, ki ureja brezplačno dodelitev pravic do emisije, in odobrene skladno z določbami 126.a člena tega zakona. Ta količina se vsako leto zmanjša za enak znesek tako, da v letu 2020 doseže 30 odstotkov količine emisijskih kuponov, izračunane skladno s predpisom EU, ki ureja brezplačno dodelitev pravic do emisije. Brezplačna dodelitev se po letu 2026 zmanjšuje v enakih deležih, tako da leta 2030 ni več brezplačnih dodelitev emisijskih kuponov, razen za daljinsko ogrevanje.

(4) Ne glede na določbe prejšnjega odstavka so upravljavci naprav iz sektorjev ali delov sektorjev, izpostavljenih tveganju premestitve emisij ogljikovega dioksida skladno s predpisom EU, ki določa sektorje in dele sektorjev, ki veljajo za izpostavljene tveganju premestitve emisij CO₂, do leta 2030 upravičeni do dodelitve 100 odstotkov količine emisijskih kuponov brez obveznosti plačila skladno s predpisom EU iz drugega odstavka tega člena.«.

30. člen

126.a člen se spremeni tako, da se glasi:

»126.a člen (seznam naprav in upravljavcev)

(1) Ministrstvo na podlagi vloge upravljavca naprave skladno s predpisom EU, ki ureja brezplačno dodelitev pravic do emisije, za obdobje petih let, ki se začne 2021, in vsako nadaljnje petletno obdobje pripravi seznam naprav in upravljavcev, ki imajo pravnomočno dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov skladno s 118. členom ali

126.c členom tega zakona (v nadaljnjem besedilu: seznam naprav) in ga do 30. septembra dve leti pred začetkom tega obdobja predloži Evropski komisiji.

(2) Ministrstvo skupaj s seznamom naprav iz prejšnjega odstavka tega člena pošlje Evropski komisiji tudi seznam naprav in njihovih upravljavcev, ki se želijo izključiti iz sistema trgovanja skladno s 126.c členom tega zakona, ter predlog enakovrednih ukrepov, ki jih morajo ti izvajati za zmanjševanje emisij toplogrednih plinov.

(3) Seznam naprav vsebuje tudi količino emisijskih kuponov, dodeljenih upravljavcem naprav brez obveznosti plačila za posamezno petletno obdobje, in sorazmerni delež za posamezno koledarsko leto v navedenem obdobju, izračunano skladno s predpisom EU iz prvega odstavka tega člena.

(4) Ministrstvo skladno s predpisom EU iz prvega odstavka tega člena upošteva zahteve Evropske komisije glede vključitve naprav na seznam naprav in izračuna končno letno količino emisijskih kuponov, dodeljenih brez obveznosti plačila za posamezno obdobje.

(5) Ministrstvo na svoji spletni strani objavi seznam naprav in končno dodeljeno količino emisijskih kuponov iz prejšnjega odstavka.

(6) Ministrstvo upravljavcu naprave, ki je na seznamu iz prejšnjega odstavka, z odločbo dodeli celotno količino emisijskih kuponov, ki mu pripadajo brez obveznosti plačila za določeno obdobje in dodeljene letne količine emisijskih kuponov. Odločba vsebuje tudi seznam podnaprav s preteklimi ravnmi dejavnosti skladno s predpisom EU, ki ureja brezplačno dodelitev pravic do emisije. Pritožba zoper odločbo ne zadrži izvršitve.

(7) Ob spremembi dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov zaradi spremembe upravljavca skladno s petim odstavkom 120. člena tega zakona ministrstvo po uradni dolžnosti v tem delu spremeni tudi odločbo iz prejšnjega odstavka.«.

31. člen

126.b člen se spremeni tako, da se glasi:

»126.b člen

(vključitev drugih naprav, dejavnosti in toplogrednih plinov v sistem trgovanja)

(1) Vlada lahko v predpis iz četrtega odstavka 118. člena tega zakona v sistem trgovanja vključi še druge naprave, dejavnosti in toplogredne pline, pri čemer upošteva zlasti:

1. učinke na notranji trg EU,
2. mogočo ogroženost konkurenčnosti,
3. celovitost okoljskih učinkov,
4. zanesljivost načrtovanega monitoringa emisij toplogrednih plinov in
5. zanesljivost poročanja o emisijah toplogrednih plinov.

(2) Ministrstvo naprave, dejavnosti in toplogredne pline iz prejšnjega odstavka vključi v sistem trgovanja, če je vključitev odobrila Evropska komisija.«.

32. člen

126.c člen se spremeni tako, da se glasi:

» 126.c člen
(izključitev iz sistema trgovanja)

(1) Upravljavec naprave, katere emisije so v poročilih o emisijah toplogrednih plinov v treh zaporednih letih pred rokom iz prvega odstavka 126.a člena tega zakona manjše od 25.000 ton ekvivalenta ogljikovega dioksida in ima med opravljanjem dejavnosti izgorevanja nazivno vhodno toplotno moč pod 35 MW brez emisij iz biomase (v nadaljnjem besedilu: mala naprava), se lahko pred začetkom vsakega petletnega obdobja iz prvega odstavka 126.a člena tega zakona odloči, da se izključi iz sistema trgovanja, če izvaja enakovredne ukrepe za zmanjševanje emisij toplogrednih plinov, določene skladno s tem zakonom.

(2) Enakovredni ukrepi iz prejšnjega odstavka obsegajo obveznosti zaradi presejanja dodeljenih količin emisijskih kuponov skladno s predpisom iz četrtega odstavka 112. člena tega zakona, izvajanje monitoringa in poročanje skladno s predpisom iz štirinajstega odstavka tega člena.

(3) Ministrstvo upravljavcu naprave, ki je kot mala naprava vključen na seznam naprav iz petega odstavka 126.a člena tega zakona, po uradni dolžnosti nadomesti dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov z novim dovoljenjem za izpuščanje toplogrednih plinov in ga izključi iz sistema trgovanja, prej veljavno dovoljenje pa preneha veljati z začetkom obdobja iz seznama naprav iz petega odstavka 126.a člena tega zakona.

(4) Novo dovoljenje iz prejšnjega odstavka vsebuje poleg sestavin iz 1., 2. in 3. točke tretjega odstavka 119. člena tega zakona tudi načrt monitoringa, pripravljen v skladu s predpisom iz štirinajstega odstavka tega člena, in obveznost izvajanja enakovrednih ukrepov.

(5) Upravljavec male naprave mora ministrstvu poslati poročilo o emisijah toplogrednih plinov najpozneje do 31. marca tekočega leta za preteklo leto, ministrstvo pa ga pregleda skladno s predpisom iz štirinajstega odstavka tega člena.

(6) Če ministrstvo med pregledom poročila o emisijah toplogrednih plinov ugotovi, da so podatki iz poročila o emisijah toplogrednih plinov napačni, samo izračuna količino emisij toplogrednih plinov in o tem izda upravljavcu male naprave odločbo. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(7) Upravljavec naprave, ki je kot mala naprava na seznamu naprav iz petega odstavka 126.a člena tega zakona, mora predati emisijske kupone skladno s 135. členom tega zakona za obdobje, v katerem je bil vključen v sistem trgovanja, emisijski kuponi za leta, v katerih je izključen iz sistema trgovanja, pa se mu ne podelijo.

(8) Če je ministrstvo na podlagi poročila iz petega odstavka tega člena ali samo ugotovilo, da je mala naprava v preteklem letu izpustila 25.000 ton ali več ekvivalenta ogljikovega dioksida brez emisij iz biomase, jo z začetkom koledarskega leta, ki sledi letu, v katerem je to ugotovilo, znova vključi v sistem trgovanja, naprava pa v njem ostane do konca tekočega petletnega obdobja.

(9) Ministrstvo znova vključi upravljavca male naprave v sistem trgovanja z izdajo dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov skladno z določbami tretjega odstavka 119. člena tega zakona, s katerim nadomesti dovoljenje iz četrtega odstavka tega člena, to pa preneha veljati z dnem dokončnosti novega dovoljenja.

(10) Upravljavec male naprave mora izpolniti obveznosti izvajanja enakovrednih ukrepov iz drugega odstavka tega člena tudi za leto, ki sledi letu, ko je naprava izpustila 25.000 ton ali več ekvivalenta ogljikovega dioksida brez emisij iz biomase.

(11) Za upravljavca male naprave se glede spremembe, povezane z napravo in prenehanjem naprave, odvzema dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov, izpolnitve obveznosti pri prenehanju ali odvzemu dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov in spremembe monitoringa smiselno uporabljajo določbe 120., 121., 122., 122.a in 133.a člena tega zakona.

(12) Ministrstvo pred začetkom vsakega petletnega obdobja iz prvega odstavka 126.a člena tega zakona najpozneje 30 dni pred rokom iz prvega odstavka 126.a člena tega zakona objavi seznam upravljavcev in naprav iz prvega odstavka tega člena na svoji spletni strani in omogoči javnosti dajanje pripomb v 30 dneh od javne objave.

(13) Če Evropska komisija v šestih mesecih od prejema seznama naprav iz prvega odstavka 126.a člena tega zakona izključitvi malih naprav ne nasprotuje, se šteje, da so te naprave izključene iz sistema trgovanja za določeno obdobje.

(14) Vlada predpiše način izvajanja monitoringa, priprave poročila ter način in pogostost pregledovanja poročila iz petega odstavka tega člena.«.

33. člen

126.d člen se spremeni tako, da se glasi:

»126.d člen
(sprememba dodeljene količine emisijskih kuponov)

Ministrstvo z odločbo spremeni dodeljeno količino emisijskih kuponov upravljavcu naprave skladno s predpisom EU, ki ureja spreminjanje dodeljene količine. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.«.

34. člen

126.e člen se spremeni tako, da se glasi:

»126.e člen
(dodelitev emisijskih kuponov za nove naprave)

(1) Upravljavec nove naprave je upravičen do brezplačne dodelitve emisijskih kuponov skladno s predpisom EU, ki ureja brezplačno dodelitev pravic do emisije, razen za zgorevanje goriva zaradi proizvodnje električne energije.

(2) Za upravljavca nove naprave v vsakem petletnem obdobju iz prvega odstavka 126.a člena tega zakona se šteje upravljavec naprave, v kateri se opravlja ena ali več dejavnosti, določenih v predpisu iz četrtega odstavka 118. člena tega zakona, upravljavec pa je dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov prvič pridobil v obdobju, ki se začne tri mesece pred rokom za predložitev seznama Evropski komisiji iz prvega odstavka 126.a člena tega zakona in konča tri mesece pred rokom za predložitev seznama Evropski komisiji za naslednje petletno obdobje.

(3) Ne glede na določbo drugega odstavka tega člena se za upravljavca nove naprave ne štejeta upravljavec, ki je s pravnim poslom pridobil obstoječo napravo ali njen del, in upravljavec, ki mu je bilo dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov spremenjeno skladno z določbami petega odstavka 120. člena tega zakona.

(4) Ministrstvo na podlagi vloge za brezplačno dodelitev emisijskih kuponov za nove naprave izračuna dodeljeno letno količino brezplačnih emisijskih kuponov za upravljavca nove naprave iz drugega odstavka tega člena skladno s predpisom EU iz prvega odstavka tega člena in o tem obvesti Evropsko komisijo.

(5) Ministrstvo z odločbo dodeli emisijske kupone brez obveznosti plačila upravljavcu nove naprave, ki jih je Evropska komisija dodelila upravljavcu nove naprave skladno s predpisom iz prvega odstavka tega člena. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(6) Ministrstvo pošlje odločbo iz prejšnjega odstavka tudi nacionalnemu administratorju iz 132. člena tega zakona.«.

35. člen

127. člen se spremeni tako, da se glasi:

»127. člen

(dražba emisijskih kuponov)

(1) Emisijski kuponi, ki pripadajo Republiki Sloveniji za dražbo skladno s predpisom EU, ki ureja časovni načrt, upravljanje in druge vidike dražbe pravic do emisije toplogrednih plinov, se od leta 2013 prodajajo na dražbi.

(2) Dražba iz prejšnjega odstavka se izvaja skladno s predpisom iz prejšnjega odstavka.

(3) SID – Slovenska izvozna in razvojna banka, d. d., Ljubljana (v nadaljnjem besedilu: SID banka), je uradna dražiteljka, ki prodaja emisijske kupone na dražbi v imenu in za račun Republike Slovenije.

(4) Ministrstvo in SID banka skleneta pogodbo, s katero podrobneje uredita opravljanje nalog uradne dražiteljke iz prejšnjega odstavka, plačilo za opravljanje nalog in poročanje ministrstvu.

(5) V primeru prenehanja naprave za proizvodnjo električne energije se količina emisijskih kuponov iz prvega odstavka tega člena v letu po prenehanju naprave zmanjša za količino, ki ustreza povprečju preverjenih emisij zadevne naprave, in sicer v obdobju petih let pred prenehanjem naprave.

(6) Ministrstvo obvesti Komisijo o količini emisijskih kuponov iz prejšnjega odstavka v skladu s predpisom iz prvega odstavka tega člena.«

36. člen

129. člen se spremeni tako, da se glasi:

»129. člen

(poraba sredstev, pridobljenih na dražbi emisijskih kuponov)

(1) Sredstva Podnebnega sklada, pridobljena z dražbo emisijskih kuponov za naprave, se porabijo za izvedbo potrebnih ukrepov v EU in tretjih državah, zlasti pa za:

1. zmanjšanje emisij toplogrednih plinov, vključno s prispevkom v Svetovni sklad za energetska učinkovitost in obnovljive vire ter v Sklad za prilagajanje, določena v Podnebni konvenciji;
2. prilagajanje na vplive podnebnih sprememb, financiranje raziskav in razvoja ter demonstracijskih projektov za zmanjšanje emisij in prilagoditev podnebnim spremembam, vključno s sodelovanjem v pobudah Evropskega strateškega načrta za energetska tehnologijo in evropskih tehnoloških platform;
3. razvoj obnovljivih virov energije za izpolnitev zaveze Unije glede uporabe obnovljivih virov energije ter razvoj drugih tehnologij, ki prispevajo k prehodu na varno in trajnostno nizkoogljično gospodarstvo in pripomorejo k izpolnitvi zaveze Unije, da poveča energetska učinkovitost na ravni, dogovorjeni v ustreznih zakonodajnih aktih;
4. ukrepe za preprečevanje krčenja gozdov in povečanje pogozdovanja ter obnovo gozdov v državah v razvoju, ki so ratificirale Kjotski protokol, prenos tehnologij in omogočanje prilagajanja negativnim učinkom podnebnih sprememb v teh državah;
5. zajemanje ogljikovega dioksida v gozdovih Unije;
6. okolju varno zajemanje in geološko shranjevanje ogljikovega dioksida, zlasti iz elektram na trdno fosilno gorivo ter vrste industrijskih sektorjev in delov sektorjev, tudi v tretjih državah;
7. spodbujanje prehoda na promet z nizkimi emisijami in javni promet;
8. financiranje raziskav in razvoja energetske učinkovitosti in čistih tehnologij v sektorjih, določenih v predpisu iz četrtega odstavka 118. člena tega zakona;
9. ukrepe, katerih namen je izboljšanje energetske učinkovitosti, sistemov daljinskega ogrevanja in izolacije ali zagotavljanje finančne podpore za obravnavo socialnih vprašanj v gospodinjstvih z nizkim ali srednjim prihodkom;
10. kritje stroškov upravljanja sistema trgovanja;
11. financiranje podnebnih ukrepov v ranljivih tretjih državah, tudi za prilagajanje na učinke podnebnih sprememb, in
12. spodbujanje pridobivanja spretnosti in prerazporeditve delovne sile, da bi v tesnem sodelovanju s socialnimi partnerji prispevali k pravičnemu prehodu na nizkoogljično gospodarstvo, zlasti v regijah, ki jih tranzicija delovnih mest najbolj zadeva.

(2) Sredstva Podnebnega sklada, pridobljena z dražbo emisijskih kuponov za operatorje zrakoplovov, se porabijo za izvedbo potrebnih ukrepov v Republiki Sloveniji, skupnih projektov EU in projektov v tretjih državah, zlasti pa za:

1. zmanjšanje emisije toplogrednih plinov;
2. prilagajanje na vplive podnebnih sprememb v Republiki Sloveniji, EU in tretjih državah, zlasti državah v razvoju;
3. financiranje raziskav in razvoja, namenjenih blaženju podnebnih sprememb in prilagajanju podnebnim spremembam, ki jih povzročajo emisije toplogrednih plinov iz letalstva;
4. zmanjševanje emisij s prometom z nizkimi emisijami;
5. kritje stroškov upravljanja sistema trgovanja;
6. financiranje prispevkov v Svetovni sklad za energetska učinkovitost in obnovljive vire energije ter
7. preprečevanje krčenja gozdov.

(3) Vlada na predlog ministrstva sprejme program za izvedbo ukrepov iz prvega in drugega odstavka tega člena. Pri ukrepih, ki vključujejo večletne projekte, se ne glede na obdobje, za katerega se sprejema program, v programu navedejo predvidena finančna sredstva do zaključka projekta in v ta namen prevzemajo finančne obveznosti v breme proračunov prihodnjih let.

(4) Sredstva Podnebnega sklada se lahko za namene iz prvega in drugega odstavka tega člena z neposredno pogodbo dodeljujejo tudi neposrednim ali posrednim proračunskim uporabnikom, ki jih je za izvajanje javnih nalog ustanovila ali pooblastila Republika Slovenija ali občina.

(5) Ministrstvo obvesti Evropsko komisijo o porabi sredstev iz prejšnjega odstavka skladno s predpisom EU, ki ureja upravljanje energetske unije in podnebnih ukrepov.

(6) Minister, ob upoštevanju predpisov EU s področja državnih pomoči, predpiše postopek dodeljevanja sredstev Podnebnega sklada in izbora upravičencev, omejitve pri dodeljevanju sredstev in vračilo sredstev, ki niso bila pravilno uporabljena ali za katera je naknadno ugotovljeno, da predstavljajo nedovoljeno državno pomoč. Osnutek pravilnika iz prejšnjega stavka se pred sprejetjem posreduje ministrstvu, pristojnemu za finance, ki nanj v 30 dneh poda mnenje z vidika pravil o državnih pomočeh.

(7) Sredstva za izvedbo ukrepov iz prvega in drugega odstavka tega člena se ne smejo dodeliti upravičencu, ki na dan oddaje vloge nima poravnanih zapadlih obveznih dajatev in drugih denarnih nedavčnih obveznosti, ki jih pobira oziroma izterjuje Finančna uprava Republike Slovenije. Šteje se, da ima upravičenec iz prejšnjega stavka poravnane zapadle obvezne dajatve in druge denarne nedavčne obveznosti, če na dan vložitve vloge nima neporavnanih zapadlih obveznih dajatev in drugih denarnih nedavčnih obveznosti, ki jih izterjuje Finančna uprava Republike Slovenije v vrednosti, večji od 50 eurov. Šteje se, da upravičenec nima poravnanih zapadlih obveznih dajatev in drugih denarnih nedavčnih obveznosti, če na dan oddaje vloge ni imel predloženih vseh obračunov davčnih odtegljajev za dohodke iz delovnega razmerja za zadnjih pet let do dne oddaje vloge.

(8) Če upravičenec na dan vložitve vloge ne izpolnjuje pogoja iz prejšnjega odstavka, ministrstvo vloge za dodelitev sredstev za izvedbo ukrepov iz prvega in drugega odstavka tega člena ne zavrne, ampak napoti upravičenca, da v 15 dneh izpolni obveznosti iz prejšnjega odstavka, ter o tem pri Finančni upravi Republike Slovenije pridobi ustrezno potrdilo. Če upravičenec v roku iz prejšnjega stavka pristojnemu organu predloži ustrezno potrdilo Finančne uprave Republike Slovenije, se vloga v tem delu šteje za popolno z dnem predložitve potrdila.«.

37. člen

130. člen se spremeni tako, da se glasi:

»130. člen
(podelitev emisijskih kuponov)

»(1) Nacionalni administrator upravljavcu naprave, ki je na seznamu iz petega odstavka 126.a člena tega zakona, razen upravljavcu male naprave iz 126.c člena tega zakona, na podlagi odločbe o dodelitvi emisijskih kuponov iz šestega odstavka 126.a člena tega zakona podeli letno količino emisijskih kuponov, ki mu pripadajo brez

obveznosti plačila, tako da jo najpozneje do 28. februarja tekočega leta vpiše v register Unije skladno s predpisom EU iz prvega odstavka 132. člena tega zakona.

(2) Nacionalni administrator upravljavcu nove naprave na podlagi odločbe o dodelitvi emisijskih kuponov iz petega odstavka 126.e člena tega zakona podeli letno količino emisijskih kuponov, ki mu pripadajo brez obveznosti plačila, tako da jo najpozneje v sedmih dneh od pravnomočnosti odločbe vpiše v register Unije skladno s predpisom EU iz prvega odstavka 132. člena tega zakona.

(3) Ob prenehanju veljavnosti dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov iz 121. člena tega zakona ali odvzemu dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov iz 122. člena tega zakona nacionalni administrator upravljavcu naprave v naslednjem in vsakem nadaljnjem koledarskem letu do konca obdobja ne podeli preostanka sorazmernega deleža emisijskih kuponov.«.

38. člen

V prvem in drugem odstavku 130.b člena se besedilo »v skladu z Uredbo 550/2011/EU« nadomesti z besedilom »skladno s predpisom EU, ki ureja določanje nekaterih omejitev glede uporabe mednarodnih dobropisov«.

39. člen

V prvem odstavku 132. člena se besedilo »z Uredbo Komisije (EU) št. 389/2013 z dne 2. maja 2013 o določitvi registra Unije v skladu z Direktivo 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter odločbama št. 280/2004/ES in št. 406/2009/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter o razveljavitvi uredb Komisije (EU) št. 920/2010 in št. 1193/2011 (UL L št. 122 z dne 3. 5. 2013, stran 1; v nadaljnjem besedilu: Uredba 389/2013/EU)« nadomesti z besedilom »s predpisom EU, ki določa register Unije«.

V drugem odstavku se besedilo »z Uredbo 389/2013/EU« nadomesti z besedilom »s predpisom iz prejšnjega odstavka«.

40. člen

V prvem odstavku 133. člena se besedilo »z Uredbo Komisije (EU) št. 601/2012 z dne 21. junija 2012 o spremljanju emisij toplogrednih plinov in poročanju o njih v skladu z Direktivo 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 181 z dne 12. 7. 2012, stran 30; v nadaljnjem besedilu: Uredba 601/2012/EU)« nadomesti z besedilom »s predpisom EU, ki ureja spremljanje emisij toplogrednih plinov in poročanje o njih«.

V drugem odstavku se besedilo »z Uredbo 601/2012/EU« nadomesti z besedilom »s predpisom iz prejšnjega odstavka«.

V tretjem odstavku se besedilo »z Uredbo 601/2012/EU« nadomesti z besedilom »s predpisom iz prvega odstavka tega člena«.

Za tretjim odstavkom se doda nov četrti odstavek, ki se glasi:

»(4) Ministrstvo izdela poročilo o emisijah toplogrednih plinov na podlagi dostopnih podatkov o emisijah toplogrednih plinov za letalsko dejavnost tudi v primeru prenehanja opravljanja letalskih dejavnosti oziroma stečaja, če poročilo o emisijah

toplogrednih plinov skupaj s poročilom o preverjanju iz drugega odstavka 135. člena tega zakona ni bilo poslano ministrstvu najpozneje v 30 dneh od prenehanja opravljanja dejavnosti oziroma uvedbe stečajnega postopka.«

V dosedanjem četrtem, ki postane peti odstavek, se za besedo tretjega doda besedilo »ali četrtega«.

Dosedanji peti odstavek postane šesti odstavek.

41. člen

V prvem odstavku 133.a člena se besedilo »z Uredbo 601/2012/EU« nadomesti z besedilom »s predpisom EU, ki ureja spremljanje emisij toplogrednih plinov in poročanje o njih«.

V drugem in tretjem odstavku se besedilo »z Uredbo 601/2012/EU« nadomesti z besedilom »s predpisom iz prvega odstavka tega člena«.

42. člen

V prvem odstavku 134. člena se besedilo »z Uredbo Komisije (EU) št. 600/2012 z dne 21. junija 2012 o preverjanju poročil o emisijah toplogrednih plinov in poročil o tonskih kilometrih ter o akreditaciji preveriteljev v skladu z Direktivo 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 181 z dne 12. 7. 2012, stran 1; v nadaljnjem besedilu: Uredba 600/2012/EU)« nadomesti z besedilom »s predpisom EU, ki ureja preverjanje poročil o emisijah toplogrednih plinov in poročil o tonskih kilometrih ter o akreditaciji preveriteljev«.

V drugem odstavku se besedilo »z Uredbo 600/2012/EU« nadomesti z besedilom »s predpisom iz prvega odstavka tega člena«.

Tretji odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(3) Ministrstvo lahko kadarkoli izredno naknadno preveri poročilo o emisijah toplogrednih plinov, ki ga je preveril preveritelj, tako da izbere drugega preveritelja.«

V četrtem odstavku se besedilo »Uredbo 600/2012/EU« nadomesti z besedilom »predpis iz prvega odstavka tega člena«.

V petem in sedmem odstavku se besedilo »Uredbe 600/2012/EU« nadomesti z besedilom »predpisa iz prvega odstavka tega člena«.

43. člen

135. člen se spremeni tako, da se glasi:

»135. člen
(predaja emisijskih kuponov in njihova razveljavitev)

(1) Upravljavec naprave mora za vsako napravo iz 118. člena tega zakona, razen upravljavec male naprave iz 126.c člena tega zakona in operator zrakoplova za letalsko dejavnost iz 139.a člena tega zakona, do 30. aprila tekočega leta predati

emisijske kupone v količini, ki ustreza celotni količini emisije toplogrednih plinov, ugotovljeni na način iz drugega odstavka 133. člena tega zakona. V primeru iz 122.a člena tega zakona mora upravljavec naprave, ob stečaju pa stečajni upravitelj, najpozneje 120. dan od pravnomočnosti odločbe iz drugega odstavka 121. člena tega zakona ali prvega odstavka 122. člena tega zakona predati emisijske kupone v količini, ki ustreza celotni količini emisije toplogrednih plinov, ki jih je naprava izpustila v ozračje v obdobju iz drugega odstavka 122.a člena tega zakona.

(2) Operator zrakoplova mora v primeru prenehanja opravljanja letalskih dejavnosti, v primeru stečaja pa stečajni upravitelj, ministrstvu poslati poročilo o emisijah toplogrednih plinov skladno s prvim odstavkom 133. člena tega zakona skupaj s poročilom o preverjanju iz drugega odstavka 134. člena tega zakona najpozneje v 30 dneh od prenehanja opravljanja letalskih dejavnosti oziroma uvedbe stečajnega postopka za obdobje od začetka koledarskega leta do dneva prenehanja opravljanja letalskih dejavnosti oziroma uvedbe stečajnega postopka ter najpozneje 60. dan od prenehanja opravljanja letalskih dejavnosti oziroma uvedbe stečajnega postopka predati emisijske kupone v količini, ki ustreza celotni količini emisije toplogrednih plinov, izpuščenih v ozračje v navedenem obdobju.

(3) Predani emisijski kuponi iz prvega in drugega odstavka tega člena se razveljavijo v skladu s predpisom EU, ki določa register Unije.

(4) Ministrstvo na svojih spletnih straneh objavi ime osebe, ki ni predala emisijskih kuponov v skladu z določbami prejšnjega odstavka.

(5) Če ministrstvo pri izrednem naknadnem preverjanju iz tretjega odstavka 134. člena tega zakona ugotovi, da upravljavec naprave ali operator zrakoplova ni predal ustrezne količine emisijskih kuponov, izda odločbo, s katero ugotovi manjkajočo količino emisijskih kuponov, ki jih mora upravljavec naprave ali operator zrakoplova predati v 15 dneh po pravnomočnosti odločbe, ali ugotovi njihov presežek, ki ga upravljavec naprave ali operator zrakoplova lahko uveljavlja do 30. aprila v naslednjem koledarskem letu, tako da preda ustrezno manjšo količino emisijskih kuponov. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(6) Upravljavec naprave za izpolnitev obveznosti iz prvega odstavka tega člena ne more uporabiti emisijskih kuponov, izdanih za trgovanje s pravicami do emisije iz letalske dejavnosti.

(7) Upravljavcu naprave, ki je svoje emisije toplogrednih plinov zajel in jih prenesel v napravo za njihovo trajno skladiščenje, za katero je država članica EU ali Evropskega gospodarskega prostora izdala dovoljenje za shranjevanje ogljikovega dioksida, ni treba predati emisijskih kuponov za te emisije, ki so bile ugotovljene na način iz drugega odstavka 133. člena tega zakona.

(8) Imetnik emisijskih kuponov lahko kadarkoli zahteva njihovo razveljavitev, skladno s predpisi EU iz prvega odstavka 132. člena tega zakona, pri tem pa ni upravičen do nadomestila njihove vrednosti.«

44. člen

137. člen se spremeni tako, da se glasi:

»137. člen
(veljavnost emisijskih kuponov)

Veljavnost emisijskih kuponov, izdanih od 1. januarja 2013, ni omejena. Emisijski kuponi, izdani od 1. januarja 2021, veljajo za emisije od leta 2021 naprej.«.

45. člen

138. člen se črta.

46. člen

Prvi odstavek 139.a člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Operator zrakoplova, ki mu je Republika Slovenija odobrila operativno licenco skladno s predpisom EU, ki določa skupna pravila za opravljanje zračnih prevozov oziroma je pripisan Republiki Sloveniji kot državi članici upravljavki, in opravlja določeno vrsto letalske dejavnosti, mora izvajati monitoring in poročati o emisijah toplogrednih plinov skladno z določbami 133. člena tega zakona ter predati ustrezno količino emisijskih kuponov skladno z določbami 135. člena tega zakona.«.

Peti odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(5) Ministrstvo na podlagi prvega odstavka 133. člena tega zakona izda odločbo, s katero odobri načrt monitoringa iz tretjega odstavka tega člena. Odločba vsebuje tudi obveznost operatorja zrakoplova, da v štirih mesecih po zaključku koledarskega leta preda emisijske kupone skladno s predpisom EU, ki določa register Unije.«.

47. člen

Drugi odstavek 139.b člena se spremeni tako, da se glasi:

»(2) Vloga iz prejšnjega odstavka mora vsebovati podatke o emisijah toplogrednih plinov, poročilo o emisijah toplogrednih plinov, določeno s predpisom iz prvega odstavka 133. člena tega zakona, in poročilo o preverjanju iz drugega odstavka 134. člena tega zakona.«.

V tretjem odstavku se besedilo »pisno mnenje« nadomesti z besedilom »poročilo o preverjanju«.

48. člen

V prvem odstavku 139.c člena se besedilo »prejšnjega odstavka« nadomesti z besedilom »šestega odstavka prejšnjega člena«.

V 1. točki se besedilo »razdelitev in prodajo emisijskih kuponov« nadomesti z besedilom »referenčne vrednosti za brezplačno dodeljevanje pravic do emisije toplogrednih plinov operatorjem zrakoplovov«.

49. člen

V tretjem odstavku 139.d člena se v 2. točki besedilo »pisno mnenje« nadomesti z besedilom »poročilo o preverjanju«.

50. člen

V prvem odstavku 139.f člena se v 2. točki besedilo »pisnega mnenja« nadomesti z besedilom »poročila o preverjanju«.

V drugem odstavku se v 1. točki besedilo »s pisnim mnenjem« nadomesti z besedilom »o preverjanju«.

51. člen

Za 146.i členom se doda nov 146.j člen, ki se glasi:

»146.j člen (neposreden in brezplačen dostop do podatkov)

(1) Sklad lahko za izvajanje pristojnosti v postopku odločanja o pravici do dodelitve instrumentov in v postopku nadzora uporabe dodeljenih instrumentov iz 146. člena tega zakona brezplačno pridobiva in med seboj povezuje podatke iz naslednjih zbirk podatkov:

1. iz centralnega registra prebivalstva, ki ga vodi ministrstvo, pristojno za notranje zadeve, na podlagi davčne številke: osebno ime, EMŠO ter naslov stalnega in začasnega prebivališča;

2. iz davčnega registra, ki ga vodi Finančna uprava, na podlagi davčne številke:
- za fizične osebe: podatke o postopkih zaradi insolventnosti;
- za pravne osebe, združenja oseb po tujem pravu, ki so brez pravne osebnosti, neposredne uporabnike državnega in občinskih proračunov, in druge osebe, ki opravljajo dejavnost: podatke o številu in lokaciji poslovnih in drugih prostorov, ki se uporabljajo za opravljanje dejavnosti in pridobivanje dohodkov, o davčni številki in številkah plačilnih računov v Republiki Sloveniji in zunaj nje (tudi za povezane osebe), določene z zakonom o obdavčenju, podatke o postopkih zaradi insolventnosti in postopkih prisilnega prenehanja.

3. iz registra nepremičnin, ki ga vodi Geodetska uprava Republike Slovenije, na podlagi katastrske občine in parcelne številke ali naslova: podatke o parcelah iz zemljiškega katastra, podatke o stavbah in delih stavb iz katastra stavb ter podatke o lastniku, in sicer ime in priimek, naslov stalnega prebivališča in EMŠO za fizične osebe ter ime oziroma firmo, naslov sedeža in matično številko za pravne osebe, delež lastništva ter druge podatke o lastnostih parcel, stavb in delov stavb;

4. iz Zemljiške knjige, ki jo vodi sodišče, na podlagi identifikacijskega znaka nepremičnine: podatke o lastniku in imetniku morebitnih drugih stvarnih ali obligacijskih pravic na nepremičnini (osebno ime, EMŠO in naslov prebivališča za fizično osebo ter firmo, matično številko in sedež za pravno osebo) ter idealni delež osnovnega pravnega položaja nepremičnine;

5. iz prostorskega informacijskega sistema, ki ga vodi ministrstvo, pristojno za okolje, na podlagi katastrske občine in parcelne številke ali naslova: podatke, ki se vodijo v zbirki podatkov o graditvi objektov, podatke o stavbnih zemljiščih, ki se vodijo v evidenci stavbnih zemljišč, ter podatke, ki se vodijo v evidenci dejanske rabe poseljenih zemljišč;

6. iz Poslovnega registra Slovenije, ki ga vodi Agencija Republike Slovenije za javnopravne evidence in storitve, na podlagi davčne številke: firmo in sedež ter matično številko, podatke o zastopnikih (osebno ime, EMŠO, naslov stalnega ali začasnega prebivališča in vrsta zastopnika), podatke o številkah računov, pravnoorganizacijsko obliko, velikost družbe po merilih zakona, ki ureja gospodarske družbe, velikost družbe po standardih Evropske unije, podatke o začetku postopka v skladu z zakonom, ki ureja prisilno poravnavo, stečaj in likvidacijo;

7. iz registra transakcijskih računov, ki ga vodi Agencija Republike Slovenije za javnopravne evidence in storitve, na podlagi davčne številke: osebno ime in naslov prebivališča imetnika transakcijskega računa, ki je fizična oseba, ter firmo, sedež in poslovni naslov imetnika transakcijskega računa, ki je pravna oseba, podjetnik ali zasebnik, ter naziv in naslov drugega imetnika transakcijskega računa, številko transakcijskega računa, naziv in matično številko ponudnika, ki vodi transakcijski račun, ter oznako vrste računa;

8. iz evidence registriranih vozil, ki jo vodi ministrstvo, pristojno za promet, na podlagi številke prometnega dovoljenja in registrske številke vozila: podatke o posameznem vozilu, ki so navedeni na prometnem dovoljenju, o registraciji vozila, izdanem prometnem dovoljenju, lastniku vozila in osebi, na katero je vozilo registrirano, in druge tehnične podatke;

9. iz evidence homologiranih vozil, ki jo vodi Javna agencija Republike Slovenije za varnost prometa, na podlagi identifikacijske številke vozila (VIN-številke): podatke o tipih vozil, njihovih proizvajalcih ter izdanih listinah in oznakah o skladnosti tipov vozil.

10. iz centralne zbirke podatkov o denarnih socialnih pomočeh in varstvenem dodatku, ki jo vodi ministrstvo, pristojno za socialno varstvo, na podlagi davčne številke: osebno ime, prebivališče, EMŠO, podatke o dovoljenju za prebivanje tujca ali tujke, podatke o družinskih članih in podatke, ki se nanašajo na družinska razmerja, podatke o gospodinjstvu in članih gospodinjstva, podatke o roditeljski pravici, poslovni sposobnosti in skrbništvu, podatke o drugih dohodkih in prejemkih, podatke o premoženju oziroma premoženjskem stanju in njegovem gibanju, podatke o davčnih obveznostih, podatke o stanovanjskih in bivalnih pogojih, podatke o denarni socialni pomoči in varstvenem dodatku ter podatke o soglasju k odpisu dolga, ki ga poda ministrstvo, pristojno za finance, in o odpisu dolga.

11. iz Centralne informatizirane zbirke, ki vsebuje evidenco izdanih licenc, licenc Skupnosti in dovoljenj Skupnosti ter njihovih izdanih izvodov (v nadaljnjem besedilu: licenca) ter evidenco vozil, za katera je izdan izvod licence, s katerimi prevozniki opravljajo prevoze v cestnem prometu, in jo vodi ministrstvo, pristojno za promet, na podlagi matične ali davčne številke pravne osebe in identifikacijske številke vozila (VIN številke): številko, veljavnost in status izdane licence, za katero vrsto prevozov je bila licenca izdana, osebno ime, EMŠO, davčno številko in stalno prebivališče osebe, ki je pri prevozniku odgovorna za prevoze, registrsko označbo, vrsto, znamko in tip vozila, za katerega je bila licenca izdana.

12. iz Evidence o davkih, ki jo vodi Finančna uprava, na podlagi davčne številke: podatke iz obračuna davčnega odtegljaja in druge podatke, potrebne za pobiranje, v vsebini, določeni z zakonom o obdavčenju ali zakonom, ki ureja davčni postopek, ali podzakonskim predpisom.

13. iz Knjigovodske evidence, ki jo vodi Finančna uprava, na podlagi davčne številke: podatke o stanju in gibanju terjatev in obveznosti do davčnih zavezancev.

(2) Sklad lahko pridobljene podatke iz prejšnjega odstavka hrani v posebni zbirki podatkov in jih obdeluje za potrebe posameznega postopka odločanja in dodeljevanja ter odvzema instrumentov iz 146. člena tega zakona ter za izvrševanja nadzora in spremljanja stanja tega postopka. Prejete podatke iz prejšnjega odstavka lahko sklad v anonimizirani obliki obdeluje tudi za analize ter znanstvenoraziskovalne in statistične namene.«

52. člen

(1) V 155. členu se za prvim odstavkom dodajo nov drugi do četrti odstavek, ki se glasijo:

»(2) Ne glede na določbe predpisa, ki ureja upravni postopek, imajo nevladne organizacije iz drugega odstavka 153. člena tega zakona zoper odločbe iz 61. in 68. člena tega zakona, v postopkih izdaje katerih imajo po tem zakonu pravico pridobiti položaj stranskega udeleženca, pravico vložiti pritožbo tudi, če niso bile udeležene v postopku izdaje te odločbe.

(3) Ministrstvo odločbo prve in druge stopnje iz prejšnjega odstavka objavi na svoji spletni strani in na državnem portalu e-uprava v 3 dneh po vročitvi odločbe strankam. Rok za vložitev pritožbe ali tožbe okoljske nevladne organizacije začne teči z objavo iz prejšnjega stavka na portalu e-uprava.

(4) Dejstva in dokazi, ki jih se na podlagi pritožbe nevladne organizacije iz drugega odstavka tega člena prvič navedejo šele v pritožbi ali tožbi, se upoštevajo, če je verjetno, da je imela nevladna organizacija za to, da se ni vključila v upravni postopek, opravičljiv razlog. Za opravičljiv razlog iz prejšnjega stavka se ne glede na določbe zakona, ki ureja splošni upravni postopek, šteje tudi razumna utemeljitev, da je bila izpodbijana odločitev glede na vsebino javnega naznanila iz 58. ali 71. člena tega zakona nepričakovana«.

(2) Dosedanji drugi do četrti odstavek postanejo peti do sedmi odstavek.

53. člen

157. člen se spremeni tako, da se glasi:

»157. člen
(drugi ukrepi inšpektorjev)

(1) Če inšpektor pri opravljanju nalog inšpekcijskega nadzora ugotovi, da je kršen zakon, drug predpis ali da naprava ali obrat ne deluje v okviru okoljevarstvenega dovoljenja ali okoljevarstvenega soglasja ali se dejavnost izvaja v nasprotju z dovoljenjem ali pooblastilom, izdanim na podlagi tega zakona, ima pravico in dolžnost:

1. odrediti, da se nepravilnosti, ki jih ugotovi, odpravijo v roku, ki ga določi,
2. odrediti izvedbo ukrepov za odpravo virov čezmerne obremenitve v roku, ki ga določi,

3. določiti omejitve oziroma prilagoditev delovanja naprave do predpisanih mejnih vrednosti ali pravil ravnanja v roku, ki ga določi,
4. določiti pripravo programa za odpravo nepravilnosti, če so te obsežnejše in jih je mogoče odpraviti le s kombinacijo več ukrepov,
5. predlagati pristojnemu ministrstvu spremembo ali odvzem dovoljenja, izdanega na podlagi tega zakona,
6. prepovedati obratovanje naprave ali obrata ali izvajanje dejavnosti in določiti odstranitev snovi, zmesi, materialov, surovin, proizvodov ali odpadkov, ki lahko pomenijo vir onesnaževanja v tej napravi ali obratu ali tveganje za okolje, če naprava, obrat ali izvajalec dejavnosti nima dovoljenja ali potrdila, izdanega na podlagi tega zakona,
7. prepovedati izvajanje dejavnosti, če njen izvajalec nima pooblastila, izdanega na podlagi tega zakona,
8. če je naprava obstoječe odlagališče odpadkov iz predpisa, ki ureja odlagališča odpadkov in obratuje brez okoljevarstvenega dovoljenja za ustrezno fazo obratovanja ali v roku ne izvede ukrepov za odpravo čezmernih vplivov na okolje določiti odstranitev odpadkov in telesa odlagališča ter izvajanje predpisanih monitoringov do odstranitve telesa odlagališča ali
9. določiti prepoved izvajanja posega v okolje, za katerega ni bilo pridobljeno okoljevarstveno soglasje, pa za izvedbo posega ni potrebna gradnja po predpisih o graditvi objektov ali pridobitev drugega predpisanega dovoljenja.

(2) Če inšpektor z ukrepom iz prvega odstavka določi rok za odpravo nepravilnosti, ki je daljši od šestih mesecev, v odločbi določi faze oziroma dejanja za odpravo nepravilnosti in rok, v katerem mora biti končana posamezna faza oziroma dejanje.

(3) Če inšpektor z ukrepom iz prvega odstavka določi odstranitev odpadkov, rok za izvedbo tega ukrepa ne sme biti daljši od enega leta, razen kadar inšpektor odredi odstranitev odpadkov v skladu z 8. točko prejšnjega odstavka.

(4) Če je bila zavezancu skladno s 4. točko prvega odstavka tega člena odrejena priprava programa, mu inšpektor po preteku roka za predložitev programa odredi še odpravo nepravilnosti.

(5) Če povzročitelj obremenitve ne ravna skladno z ukrepi iz 1., 2. ali 3. točke prvega odstavka tega člena, mu pristojni inšpektor lahko začasno ali trajno prepove:

1. obratovanje naprave ali obrata,
2. opravljanje dejavnosti,
3. uporabo nevarne snovi,
4. izvajanje tehnološkega postopka ali
5. uporabo naprave, prometnega sredstva ali izdelka in njegovo dajanje na trg.

(6) Če obstaja neposredna nevarnost za onesnaženje okolja ali življenje ali zdravje ljudi, lahko pristojni inšpektor za odpravo neposredne nevarnosti odredi izvršitev ukrepov ali prepovedi iz prejšnjega odstavka, dokler je to potrebno.

(7) Inšpektor lahko odredi izvedbo kontrolnega monitoringa v obsegu, času, roku in na kraju, ki ga sam določi, ne da bi predhodno obvestil osebo, ki je dolžna zagotavljati obratovalni monitoring. Ob ugotovitvi nepravilnosti nosi stroške kontrolnega monitoringa upravljavec naprave, pri katerem so bile nepravilnosti ugotovljene.

(8) Inšpektor, pristojen za trg, lahko pri nadzoru predpisov, izdanih na podlagi 19. člena tega zakona, odredi tudi prepoved dajanja izdelkov na trg.

(9) Če obstaja dvom, ali so bili pri predelavi odpadka in omogočanju dostopnosti proizvoda na trgu izpolnjeni pogoji iz prvega odstavka 20.c člena tega zakona, opravlja nadzor nad izpolnjevanjem zahtev iz predpisov, ki urejajo kemikalije, inšpektor, pristojen za kemikalije, nadzor nad izpolnjevanjem zahtev iz predpisov, ki urejajo proizvode, pa inšpektor, pristojen za trg. Inšpektor iz prejšnjega stavka o ugotovitvah in ukrepih inšpekcijskega postopka seznanjeni inšpekcijo, pristojno za okolje.

(10) Če ni zagotovljena prednostna obdelava odpadkov v skladu s sedemnajstim odstavkom 20. člena tega zakona, pristojni inšpektor izvajalcu obdelave prepove sprejem čezmejnih pošiljk odpadkov z zelenega seznama po Baselski konvenciji, ki niso nastali na območju Republike Slovenije.

(11) Če inšpektor pri opravljanju nalog inšpekcijskega nadzora ugotovi, da je kršen zakon, drug predpis ali da organizacija ali proizvajalec, ki samostojno izpolnjuje obveznosti PRO ali koordinacijsko telo, ne zagotavlja izpolnjevanja obveznosti ali na drug način krši predpisane zahteve sistema PRO, ima pravico in dolžnost:

1. odrediti, da se nepravilnosti, ki jih ugotovi, odpravijo v roku, ki ga določi,
2. odrediti izvedbo ukrepov za zagotovitev izpolnjevanja obveznosti ali
3. predlagati pristojnemu ministrstvu odvzem dovoljenja, izdanega na podlagi tega zakona.

(12) Če odpadki iz vrste ali skupine proizvodov, za katere velja PRO, v 15 dneh od preteka roka, ki je določen s predpisom iz 2. točke sedmega odstavka 20.g člena, niso prevzeti pri izvajalcu obvezne občinske javne službe zbiranja komunalnih odpadkov, odredi inšpektor, pristojen za varstvo okolja, zagotovitev ravnanja z odpadki organizaciji, ki ima dovoljenje iz 20.m člena za vrsto ali skupno proizvodov, po uporabi katerih nastanejo tovrstni odpadki.

(13) V primeru, da skupno izpolnjevanje obveznosti za odpadke iz iste vrste ali skupine proizvodov zagotavlja več organizacij, naloži inšpektor obveznost zagotovitve ravnanja z odpadki iz prejšnjega stavka vsaki od organizacij v enakem deležu. Prejšnji stavek ne posega v pravico organizacije, da od drugih organizacij iz 20.m člena zahteva povrnitev stroškov za zagotovitev ravnanja z odpadki iz proizvodov, nastalih z izvrševanjem inšpekcijske odločbe, v obsegu, ki presega njeno obveznost iz drugega odstavka 20.k člena tega zakona.

(14) Inšpekcijski ukrepi po tem zakonu se odredijo tudi pravnim naslednikom inšpekcijskega zavezanca, že izrečene odločbe pa zavezujejo tudi pravne naslednike.

54. člen

157.a člen se spremeni tako, da se glasi:

»157.a člen

(ukrepanje v primeru nezakonito odvrženih ali puščenih odpadkov)

(1) Če so na zemljišču v lasti države ali občine nezakonito odvrženi ali puščeni komunalni odpadki, pri čemer osebe, ki je odpadke odvrгла ali pustila, ni bilo mogoče ugotoviti ali ta ne obstaja, odredi občinska inšpekcija izvajalcu javne službe ravnanja s komunalnimi odpadki njihovo odstranitev, ta pa jih mora odstraniti v skladu s predpisi o ravnanju z odpadki. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(2) Če so na zemljišču v lasti države ali občine nezakonito odvrženi ali puščeni odpadki, ki niso odpadki iz prejšnjega odstavka, pri čemer osebe, ki je odpadke odvrгла

ali pustila, ni bilo mogoče ugotoviti ali ta ne obstaja, državna inšpekcija, pristojna za okolje, osebi, ki na območju te občine opravlja javno službo iz 3. točke prvega odstavka 149. člena tega zakona, odredi, da mora zagotoviti njihovo odstranitev. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(3) Stroške odstranitve odpadkov iz prejšnjih členov nosi lastnik zemljišča, če izvaja posest druga oseba, pa oseba, ki izvaja posest.

(4) Če policija ali inšpekcija odkrije povzročitelja nezakonito odloženih odpadkov, imata občina ali država pravico in dolžnost od njega izterjati vračilo stroškov iz prejšnjega odstavka.

(5) Če so odpadki nezakonito odloženi na zemljišču, ki ni v lasti države ali občine, pri čemer osebe, ki je odpadke odvrгла ali pustila, ni bilo mogoče ugotoviti ali ta ne obstaja, odredi odstranitev komunalnih odpadkov občinska, odstranitev drugih odpadkov pa državna inšpekcija lastniku ali drugemu posestniku zemljišča. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve. Če policija ali inšpekcija odkrije povzročitelja nezakonito odvrženih odpadkov, o tem obvesti lastnika zemljišča.

(6) Pravica do vračila stroškov odstranitve odpadkov zastara v 10 letih od inšpekcijske odločbe, s katero je bila naložena odstranitev odpadkov.

(7) Določila prvega do šestega odstavka tega člena ne veljajo za odpadke, ki so v okolje odvrženi s smetenjem.«

55. člen

Doda se nov 157.č člen, ki se glasi

»(1) Če zavezanec obveznosti iz inšpekcijske odločbe ne izvrši v določenem roku, inšpektor v primeru, da je spoštovanje roka izvršitve odločbe nujno zaradi odvrnitve neposredne ogroženosti okolja ali zdravja ali življenja ljudi ali zaradi izvršitve sodbe Sodišča EU ali uradnega postopka pred Komisijo EU, izvršitev odločbe v imenu in na račun zavezanca naloži državi.

(2) Zavezanec, tretje osebe, ki so imetniki stvarnih upravičenj, ter oseba, ki ima napravo ali zemljišče v posesti ali upravljanju, mora dopustiti izvršitev inšpekcijske odločbe iz prejšnjega odstavka.

(3) Če so zaradi izvrševanja inšpekcijske odločbe iz prvega odstavka omejena stvarno-pravna upravičenja, ima njihov imetnik, z izjemo zavezanca inšpekcijske odločbe, pravico do odškodnine ali nadomestila v naravi, ki se določi ob smiselni uporabi predpisov, ki urejajo razlastitev.

(4) Stroški izvrševanja inšpekcijske odločbe s strani države štejejo za stroške, nastale v inšpekcijskem postopku. V primeru, da inšpekcijsko odločbo v imenu in na račun zavezanca izvršuje država, lahko inšpektor zavezancu s sklepom naloži, naj založi znesek, potreben za kritje stroškov. Pritožba zoper sklep iz prejšnjega stavka ne zadrži njegove izvršitve.

(5) Ne glede na tretji odstavek 11. člena tega zakona ima država ali občina pravico izterjati povračilo stroškov od znanega povzročitelja obremenitve namesto katerega je izvedla ukrepe za preprečitev čezmernega obremenjevanja okolja, ker je bilo to nujno zaradi varstva okolja ali pravočasne izvršitve sodbe Sodišča EU. V zavarovanje

terjatve lahko ministrstvo v imenu države predlaga vpis zastavne pravice na premoženju povzročitelja obremenitve, za katerega je s stopnjo verjetnosti izkazano, da je povzročil obremenitev.

56. člen

V prvem odstavku 161. člena:

1. se 1. točka spremeni tako, da se glasi: »nima okoljevarstvenega dovoljenja za zbiranje, predelovanje ali odstranjevanje odpadkov (šesti odstavek 20. člena) ali ni prijavila zbiranja, predelave ali odstranjevanja odpadkov (enajsti odstavek 20. člena)«,
2. doda se nova 2. točka, ki se glasi: »2. ravna z odpadki, za katere je vzpostavljen sistem proizvajalčeve razširjene odgovornosti, pa ni vključena v ta sistem (sedmi odstavek 20. člena)«,
3. se 2. točka, ki postane 3. točka spremeni tako, da se glasi: »3. prevažata odpadke, z njimi trguje ali jih posreduje, pa te dejavnosti ni prijavila ministrstvu (dvanajsti odstavek 20. člena),
4. dosedanja 4. točka postane 5. točka,
5. se za 5. točko doda nova 6. točka, ki se glasi:
»je izvedla poseg, pri katerem se zaradi značilnosti nameravanega posega ali njegove lokacije lahko pričakujejo pomembni vplivi na okolje, ne da bi predhodno pridobila sklep ministrstva, da je za nameravani poseg v okolje treba izvesti presojo vplivov na okolje (51.a člen ZVO-1),«
5. dosedanje 5. do 8. točka postanejo 7. do 10. točka.

57. člen

Prvi odstavek 162. člena se spremeni tako, da se glasi:

- »(1) Z globo od 40.000 do 75.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, če:
1. v državi članici ni registrirana ali ni imenovala svojega pooblaščenega zastopnika za namene izpolnjevanja obveznosti v sistemu PRO, kadar je tako zahtevano s predpisi te države članice EU (tretji odstavek 20.f člena),
 2. proizvajalec svojih obveznosti PRO ne izpolnjuje skupno (tretji odstavek 20.g člena),
 3. spremeni način izpolnjevanja obveznosti iz tretjega in četrtega odstavka 20.g člena za obdobje, ki ni enako posameznemu koledarskemu letu (peti odstavek 20.g člena),
 4. ne zagotovi financiranja predpisanih obveznosti za svoje proizvode, za katere velja PRO (peti odstavek 20.h člena),
 5. v primeru skupnega izpolnjevanja obveznosti ne zagotovi financiranja predpisanih obveznosti v predpisanem deležu (šesti odstavek 20.h člena),
 6. kot lastnik poslovnega deleža organizacije sklene pisno pogodbo za izpolnjevanje svojih obveznosti z organizacijo, s katero ni lastniško povezan (tretji odstavek 20.i člena),
 7. kot proizvajalec za izpolnjevanje svojih obveznosti v enem mesecu od vpisa v register ne sklene pisne pogodbe z organizacijo (četrti odstavek 20.i člena),
 8. kot pridruženi proizvajalec ne izpolnjuje obveznosti iz sedmega odstavka 20.i člena,
 9. kot organizacija izvaja skupno izpolnjevanje obveznosti za odpadke, ki niso samo iz ene vrste proizvodov, za katere velja PRO (tretji odstavek 20.j člena),
 10. kot organizacija opravlja dejavnost, ki ni povezana z namenom izvajanja skupnega izpolnjevanja obveznosti kot nepridobitne dejavnosti za proizvajalce določenih istovrstnih proizvodov (šesti odstavek 20.j člena),
 11. organizacija ali lastnik poslovnega deleža organizacije ne izpolnjuje pogojev iz sedmega ostavka 20.j člena,

12. član poslovnega organa organizacije, njenega nadzornega organa ali zastopnik organizacije ne izpolnjuje pogojev iz 2., 3. in 4. točke sedmega odstavka 20.j člena,
13. kot organizacija za pridružene proizvajalce ne zagotavlja izpolnjevanja njihovih obveznosti na stroškovno učinkovit način (prvi odstavek 20.k člena),
14. kot organizacija ne zagotavlja izpolnjevanja obveznosti za pridružene proizvajalce v deležu iz drugega odstavka 20.k člena),
15. kot organizacija ne vodi in sproti ne posodablja seznama pridruženih proizvajalcev (tretji odstavek 20.k člena),
16. ne zagotavlja izpolnjevanja obveznosti skladno s skupnim načrtom ali načrtom (četrti odstavek 20.k člena ali prvi odstavek 20.o člena),
17. ne spremeni skupnega načrta ali načrta, kadar je to zahtevano, ali ne zagotovi sledljivosti sprememb ali dopolnitev (peti in šesti odstavek 20. k člena ali drugi odstavek 20.o člena),
18. kot organizacija ne sklene pogodbe o pristopu k skupnemu izpolnjevanju obveznosti na enoten način in pod enakimi pogoji z vsakim proizvajalcem, ki želi pristopiti k organizaciji (prvi odstavek 20.l člena),
19. ne zagotovi finančnega jamstva ali ga ministrstvu ne predloži v predpisanem roku (drugi odstavek 20.l člena ali tretji odstavek 20.o člena), zaračunava stroške v nasprotju s tretjim odstavkom 20.l člena,
20. uporabi dobiček v nasprotju s petim odstavkom 20.l člena,
21. nima vzpostavljenega sistema nadzora nad svojim finančnim poslovanjem in kakovostjo podatkov skladno z 20.r členom tega zakona (deveti odstavek 20.l člena ali četrti odstavek 20.o člena),
22. kot organizacija ravna v nasprotju z enajstim odstavkom 20.l člena,
23. ne zagotavlja sledljivosti podatkov o obdelavi odpadkov iz proizvodov do njihove končne obdelave (trinajsti odstavek 20.l člena ali peti odstavek 20.o člena),
24. kot proizvajalec, ki samostojno izpolnjuje svoje obveznosti, ravna v nasprotju s šestim odstavkom 20.o člena,
25. kot organizacija ravna v nasprotju s štirinajstim odstavkom 20.l člena,
26. nima dovoljenja za skupno ali za samostojno izpolnjevanje obveznosti (prvi odstavek 20.m člena ali prvi odstavek 20.p člena),
27. ne zagotovi ločenega računovodskega evidentiranja prihodkov, stroškov in odhodkov in nima organiziranega učinkovitega sistema notranjih kontrol (prvi odstavek 20.r člena),
28. ne zagotovi, da njene računovodske izkaze revidira revizijska služba skladno z zakonom, ki ureja revidiranje (drugi odstavek 20.r člena),
29. nima certifikata o vzpostavljenem sistemu zbiranja podatkov (četrti odstavek 20.r člena),
30. kot organizacija v sistemu skupnega izpolnjevanja obveznosti za odpadke iz več vrst proizvodov ne zagotavlja izpolnjevanja obveznosti iz 20.r člena tega zakona ločeno za vsako vrsto proizvodov, za katere velja PRO (osmi odstavek 20.r člena),
31. kot proizvajalec ni vpisana v register proizvajalcev skladno z drugim odstavkom 20.t člena,
32. ne vnaša podatkov v informacijski sistem o PRO ali pa so ti nepravilni ali neažurni (četrti ali peti odstavek 20.u člena),
33. nalaga stroške občinske gospodarske javne službe varstva okolja v delu, ki se nanašajo na odpadke, uporabniku javnih dobrin (tretji odstavek 20.v člena),
34. ravna v nasprotju s sedmim odstavkom 20.v člena,
35. uporablja za svoj proizvod znak za okolje, ki mu ni podeljen, ali ga uporablja v nasprotju s predpisanimi in določenimi pogoji, ali označi proizvod z znakom, ki je tako podoben znaku za okolje, da bi lahko ustvaril zmedo na trgu ali zavedel potrošnike (sedmi in osmi odstavek 31. člena),
36. se sklicuje na registracijo svoje organizacije v sistemu EMAS ali uporablja znak EMAS, ne da bi bil vključen v ta sistem skladno s predpisi, ali uporablja znak, ki je tako

podoben znaku EMAS, da bi lahko ustvaril zmedo na trgu ali zavedel potrošnike (deseti odstavek 32. člena),

37. začne z obratovanjem naprave iz drugega odstavka 69. člena tega zakona, pa o tem ne obvesti ministrstva in pristojne inšpekcije (tretji odstavek 76. člena),

38. izvede spremembo naprave brez spremenjenega okoljevarstvenega dovoljenja (prvi odstavek 77. člena),

39. ne obvesti ministrstva o nameri dokončnega prenehanja obratovanja naprave iz 68. člena tega zakona (prvi odstavek 81. člena),

40. ne obvesti ministrstva o izvedbi ukrepov (sedmi odstavek 81. člena),

41. ne obvesti ministrstva ali pristojne inšpekcije o začetku obratovanja naprave ali opravljanja dejavnosti (prvi odstavek 85. člena),

42. ne obvesti ministrstva in izvede spremembo naprave ali opravljanja dejavnosti (drugi odstavek 85. člena),

43. ne obvesti ministrstva o dokončnem prenehanju naprave ali opravljanju dejavnosti (tretji odstavek 85. člena),

44. ravna v nasprotju s prvim odstavkom 90. člena,

45. ne obvesti ministrstva in pristojne inšpekcije o začetku obratovanja obrata iz 86. člena (prvi odstavek 91. člena),

46. ne obvesti ministrstva o dokončnem prenehanju obratovanja obrata iz 86. člena tega zakona ali prenehanju upravljavca (drugi odstavek 91. člena),

47. ne obvesti ministrstva o neposredni nevarnosti za nastanek okoljske škode in ne izvede vseh potrebnih ukrepov za njeno preprečitev (prvi odstavek 110.d člena),

48. ne obvesti ministrstva o nastanku okoljske škode in ne izvede vseh potrebnih ukrepov za njeno omejitev (prvi odstavek 110.e člena),

49. ravna v nasprotju s 120. členom,

50. ne obvesti ministrstva o prenehanju obratovanja naprave iz 118. člena tega zakona ali upravljavca (prvi odstavek 121. člena),

51. izvaja monitoring brez odobritve ministrstva (prvi odstavek 133. člena in drugi odstavek 133.a člena),

52. ne zagotavlja izvajanja načrta monitoringa (prvi odstavek 133. člena),

53. do predpisanega roka ne pošlje poročila o emisijah toplogrednih plinov (drugi odstavek 133. člena),

54. preverja poročilo o emisijah toplogrednih plinov brez pridobljene akreditacijske listine (prvi odstavek 134. člena).«.

58. člen

(1) V prvem odstavku 162.a člena se pred 1. točko dodajo nove točke od 1 do 7, ki se glasijo:

»1. odmetava, pušča ali nenadzorovano ravna z odpadki, pa ne gre za kršitev predpisanega ravnanja za preprečevanje in odpravo posledic smetenja, ki ga ureja odlok občine (šesti odstavek 20.a člena),

2. kot izvorni povzročitelj ali imetnik odpadkov krši prvi odstavek 20.č člena,

3. nima notranjega akta (četrti odstavek 20.l člena),

4. oseb ne izbira na podlagi javnega poziva (sedmi odstavek 20.l člena),

5. na svojih spletnih straneh javno ne objavlja predpisanih informacij (deseti odstavek 20.l člena ali šesti odstavek 20.o člena),

6. ministrstvu ne pošlje poročila (štirinajsti odstavek 20.l člena ali osmi odstavek 20.o člena),

7. ne izpolni obveznosti iz 6., 7. in 8. točke prvega odstavka 20.š člena,«.

Dosedanje točke od 1 do 5 postanejo točke od 8 do 12.

(2) Doda se nov četrti odstavek, ki se glasi:

»Z globo od 100 do 300 eurov se za prekršek iz 1. točke prvega odstavka tega člena kaznuje fizična oseba«.

(3) Nadzor nad smetenjem in kurjenjem odpadkov skladno s predpisom iz sedmega odstavka 20.a člena tega zakona na območju posamezne občine opravljajo pristojni občinski inšpektorji.

PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

59. člen (veljavnost predpisov)

(1) Z dnem uveljavitve tega zakona ostanejo v veljavi naslednji predpisi:

1. Uredba o odpadni električni in elektronski opremi (Uradni list RS, št. 55/15, 47/16, 72/18 in 84/18 – ZIURKOE),
2. Uredba o ravnanju z baterijami in akumulatorji ter odpadnimi baterijami in akumulatorji (Uradni list št. 3/10, 64/12, 93/12, 103/15 in 84/18 – ZIURKOE),
3. Uredba o ravnanju z izrabljenimi gumami (Uradni list RS, št. 63/09 in 84/18 – ZIURKOE),
4. Uredba o izrabljenih vozilih (Uradni list RS, št. 32/11, 45/11 – popr., 26/12 in 84/18 – ZIURKOE),
5. Uredba o ravnanju z embalažo in odpadno embalažo (Uradni list RS, št. 84/06, 106/06, 110/07, 67/11, 68/11 – popr., 18/14, 57/15, 103/15, 2/16 – popr., 35/17 in 60/18),
6. Uredba o odpadnih nagrobnih svečah (Uradni list RS, št. 25/19 in 84/18 – ZIURKOE),
7. Uredba o ravnanju z odpadnimi zdravili (Uradni list RS, št. 105/08 in 84/18 – ZIURKOE) in
8. Uredba o ravnanju z odpadnimi fitofarmaceutskimi sredstvi, ki vsebujejo nevarne snovi (Uradni list RS, št. 119/06 in 84/18 – ZIURKOE).

(2) Za spreminjanje predpisov iz 1. do 8. točke prejšnjega odstavka se do 1. januarja 2023 uporabljajo določbe sedmega in desetega odstavka 20. člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 70/08, 57/12, 92/13 in 56/15, 102/15, 30/16, 61/17 – GZ, 21/18 – ZNOrg in 84/18 – ZIURKOE).

(3) Predpisi, izdani na podlagi drugega odstavka 19. člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 57/08 – ZFO-1A, 70/08, 108/09, 108/09 – ZPNačrt-A, 48/12, 57/12, 92/13, 56/15, 102/15, 30/16, 61/17 – GZ, 21/18 – ZNOrg in 84/18 – ZIURKOE; v nadaljevanju ZVO-1) veljajo za predpise, izdane na podlagi tretjega odstavka 19. člena tega zakona, predpisi, izdani na podlagi petega ali petega in šestega odstavka 20. člena ZVO-1, pa za predpise, izdane na podlagi petnajstega ali petnajstega in šestnajstega odstavka 20. člena tega zakona.

60. člen
(rok za sprejetje predpisov)

(1) Vlada predpise iz novih 20.f, 20.g, 20.k, 20.i, 20.j, 20.l, 20.m, 20.n, 20.o, 20.p, 20.š, 20.t, 20.u, 20.v členov tega zakona sprejme najpozneje v 16 mesecih od uveljavitve tega zakona.

(2) Vlada uskladi Uredbo o metodologiji za oblikovanje cen storitev obveznih občinskih gospodarskih javnih služb varstva okolja (Uradni list RS, št. 87/12, 109/12 in 76/17) z določbami tega zakona najpozneje v 16 mesecih od njegove uveljavitve, pri čemer določi, da se ureditev financiranja skladno z določbami tega zakona uporablja od 1. januarja 2023.

(3) Minister sprejme predpis iz novega 20.r člena zakona v 16 mesecih od uveljavitve tega zakona.

(4) Občina sprejme predpis iz novega sedmega odstavka 20.a člena zakona najpozneje v 16 mesecih od uveljavitve tega zakona.

(5) Vlada ob upoštevanju 20.c člena tega zakona in ob upoštevanju stanja znanosti in najboljše razpoložljive tehnike najkasneje v enem letu od uveljavitve tega zakona spremeni Uredbo o ravnanju z odpadki, ki nastanejo pri gradbenih delih (Uradni list RS, št. 34/08) in Uredbo o obremenjevanju tal z vnašanjem odpadkov (Uradni list RS, št. 34/08 in 61/11).

61. člen
(veljavnost odločb in vpisov v evidenco)

(1) Pravnomočne odločbe, izdane osebi, ki zbira odpadke na podlagi tretjega odstavka 20. člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 57/08 – ZFO-1A, 70/08, 108/09, 108/09 – ZPNačrt-A, 48/12, 57/12, 92/13, 56/15, 102/15, 30/16, 61/17 – GZ, 21/18 – ZNOrg in 84/18 – ZIURKOE), štejejo za okoljevarstvena dovoljenja za zbiranje odpadkov iz novega šestega odstavka 20. člena zakona.

(2) Šteje se, da je pravna ali fizična oseba, ki izvaja prevažanje ali trgovanje z odpadki ali posredovanje odpadkov in je bila skladno s tretjim odstavkom 20. člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 57/08 – ZFO-1A, 70/08, 108/09, 108/09 – ZPNačrt-A, 48/12, 57/12, 92/13, 56/15, 102/15, 30/16, 61/17 – GZ, 21/18 – ZNOrg in 84/18 – ZIURKOE) vpisana v evidenco iz četrtega odstavka 104. člena zakona, podala prijavo v skladu z novim dvanajstim odstavkom 20. člena zakona, ministrstvo pa jo v treh mesecih od uveljavitve tega zakona izbriše iz evidence iz četrtega 104. člena tega zakona in vpiše v evidenco iz 3. točke prvega odstavka 104. člena zakona.

62. člen
(veljavnost okoljevarstvenih dovoljenj za predelavo odpadkov)

(1) Imetnik okoljevarstvenega dovoljenja za predelavo odpadkov, pridobljenega pred uveljavitvijo tega zakona, mora predelavo odpadkov prilagoditi določbam 20.c člena tega zakona in pridobiti spremenjeno dovoljenje najkasneje v dveh letih od uveljavitve tega zakona.

(2) Okoljevarstveno dovoljenje iz prejšnjega odstavka preneha veljati v dveh letih od uveljavitve tega zakona, razen, če imetnik okoljevarstvenega dovoljenja v enem letu od uveljavitve tega zakona, ob upoštevanju predpisane vsebine vloge za predvideno predelavo odpadkov, ministrstvu predloži vse podatke, ki jih to potrebuje zaradi ponovnega preverjanja okoljevarstvenega dovoljenja. Če je imetnik dovoljenja ravnal skladno s prejšnjim odstavkom, ministrstvo po uradni dolžnosti vodi postopek preverjanja okoljevarstvenega dovoljenja iz prvega odstavka tega člena, v katerem ob uporabi podatkov iz prejšnjega odstavka in ob upoštevanju 20.c člena tega zakona in predpisov iz 17., 19. in 20. člena zakona odloči o spremembi ali razveljavitvi okoljevarstvenega dovoljenja iz prvega odstavka tega člena. Okoljevarstveno dovoljenje iz prvega odstavka tega člena, imetnik katerega je ministrstvu pravočasno predložil vse podatke za preverjanje po uradni dolžnosti, preneha veljati s pravnomočnostjo odločitve o njegovi spremembi ali razveljavitvi. Pritožbe zoper odločitve iz prejšnjega stavka ni dopustna, dopusten pa je upravni spor, ki ga je sodišče dolžno razrešiti v treh mesecih od vložitve tožbe.

(3) V postopku iz prejšnjega odstavka ministrstvo okoljevarstveno dovoljenje iz prvega odstavka tega člena razveljavi, če na podlagi predpisov iz prejšnjega stavka njegova sprememba ni mogoča. Ministrstvo okoljevarstveno dovoljenje iz prvega odstavka tega člena razveljavi tudi, če imetnik v roku od poziva skladno z zahtevo ministrstva ne dopolni že predloženih podatkov.

(4) Ne glede na drugi odstavek tega člena, lahko imetnik okoljevarstvena dovoljenja iz prvega odstavka tega člena za predelavo gradbenih odpadkov in okoljevarstvena dovoljenja, katerega vsebina je predelava odpadkov v gradbene proizvode, ki je skladno z drugim odstavkom tega člena ministrstvu pravočasno predložili podatke za preverjanje tega dovoljenja, na podlagi tega dovoljenja deluje vse do roka, določenega v predpisih iz petega odstavka 62. člena tega zakona.

63. člen (končanje postopkov)

(1) Postopki odločanja o okoljevarstvenem dovoljenju za predelavo odpadkov, začeti, pa ne končani do uveljavitve tega zakona, se dokončajo po tem zakonu.

(2) Vloge iz 31. člena Uredbe o odpadkih (Uradni list RS, št. 37/15 in 69/15) za izdajo odločbe iz tretjega odstavka 20. člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 57/08 – ZFO-1A, 70/08, 108/09, 108/09 – ZPNačrt-A, 48/12, 57/12, 92/13, 56/15, 102/15, 30/16, 61/17 – GZ, 21/18 – ZNOrg in 84/18 – ZIURKOE) se štejejo za vloge za okoljevarstvena dovoljenja za zbiranje odpadkov po tem zakonu.

(3) Vloge iz prvega odstavka 77. člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 70/08, 57/12, 92/13 in 56/15, 102/15, 30/16, 61/17 – GZ, 21/18 – ZNOrg in 84/18 – ZIURKOE), o katerih do uveljavitve tega zakona še ni bilo odločeno, se štejejo za zahtevo iz prvega odstavka 51.a člena zakona.

(4) Postopki za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja za družbe za ravnanje z odpadno embalažo iz 82. člena in v povezavi s 40. členom Uredbe o ravnanju z embalažo in odpadno embalažo (Uradni list RS, št. 84/06, 106/06, 110/07, 67/11, 68/11 – popr., 18/14, 57/15, 103/15, 2/16 – popr., 35/17 in 60/18), ki so se začeli, pa do začetka veljavnosti tega zakona niso bili končani, se končajo skladno s tem predpisom.

(5) Postopki za vpis v evidenco individualnih sistemov iz Uredbe o ravnanju z embalažo in odpadno embalažo (Uradni list RS, št. 84/06, 106/06, 110/07, 67/11, 68/11 – popr., 18/14, 57/15, 103/15, 2/16 – popr., 35/17 in 60/18), ki so se začeli pred začetkom veljavnosti tega zakona, se končajo skladno s tem predpisom.

(6) Postopki za vpis v evidenco načrtov iz Uredbe o odpadni električni in elektronski opremi (Uradni list RS, št. 55/15, 47/16, 72/18 in 84/18 – ZIURKOE), Uredbe o ravnanju z baterijami in akumulatorji ter odpadnimi baterijami in akumulatorji (Uradni list št. 3/10, 64/12, 93/12, 103/15 in 84/18 – ZIURKOE), Uredbe o odpadnih nagrobnih svečah (Uradni list RS, št. 25/19 in 84/18 – ZIURKOE), Uredbe o ravnanju z zdravili (Uradni list RS, št. 105/08 in 84/18 – ZIURKOE), Uredbe o ravnanju z odpadnimi fitofarmacevtskimi sredstvi, ki vsebujejo nevarne snovi (Uradni list RS, št. 119/06 in 84/18 – ZIURKOE), Uredbe o izrabljenih vozilih (Uradni list RS, št. 32/11, 45/11 – popr., 26/12 in 84/18 – ZIURKOE) in Uredbe o ravnanju z izrabljenimi gumami (Uradni list RS, št. 63/09 in 84/18 – ZIURKOE), ki so se začeli pred začetkom veljavnosti tega zakona, se končajo skladno s temi predpisi.

(7) Z dnem uveljavitve tega zakona ni dopustno:

1. začeti postopkov za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja za družbo za ravnanje z odpadno embalažo iz 82. člena v povezavi s 40. členom Uredbe o ravnanju z embalažo in odpadno embalažo (Uradni list RS, št. 84/06, 106/06, 110/07, 67/11, 68/11 – popr., 18/14, 57/15, 103/15, 2/16 – popr., 35/17 in 60/18),

2. začeti postopka za vpis v evidenco individualnih sistemov iz Uredbe o ravnanju z embalažo in odpadno embalažo (Uradni list RS, št. 84/06, 106/06, 110/07, 67/11, 68/11 – popr., 18/14, 57/15, 103/15, 2/16 – popr., 35/17 in 60/18) ali

3. začeti postopka za vpis v evidenco načrtov iz Uredbe o odpadni električni in elektronski opremi (Uradni list RS, št. 55/15, 47/16, 72/18 in 84/18 – ZIURKOE), Uredbe o ravnanju z baterijami in akumulatorji ter odpadnimi baterijami in akumulatorji (Uradni list št. 3/10, 64/12, 93/12, 103/15 in 84/18 – ZIURKOE), Uredbe o odpadnih nagrobnih svečah (Uradni list RS, št. 25/19 in 84/18 – ZIURKOE), Uredbe o ravnanju z zdravili (Uradni list RS, št. 105/08 in 84/18 – ZIURKOE), Uredbe o ravnanju z odpadnimi fitofarmacevtskimi sredstvi, ki vsebujejo nevarne snovi (Uradni list RS, št. 119/06 in 84/18 – ZIURKOE), Uredbe o izrabljenih vozilih (Uradni list RS, št. 32/11, 45/11 – popr., 26/12 in 84/18 – ZIURKOE) ali Uredbe o ravnanju z izrabljenimi gumami (Uradni list RS, št. 63/09 in 84/18 – ZIURKOE).

64. člen

(veljavnost dovoljenj in vpisov v evidenco)

(1) Pravnomočna dovoljenja, izdana družbam za ravnanje z odpadno embalažo na podlagi Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 70/08, 57/12, 92/13 in 56/15, 102/15, 30/16, 61/17 – GZ, 21/18 – ZNOrg in 84/18 – ZIURKOE) in Uredbe o ravnanju z embalažo in odpadno embalažo (Uradni list RS, št. 84/06, 106/06, 110/07, 67/11, 68/11 – popr., 18/14, 57/15, 103/15, 2/16 – popr., 35/17 in 60/18) prenehajo veljati 31. decembra 2022, ministrstvo pa o tem izda ugotovitveno odločbo.

(2) Načrti, vpisani v evidenco na podlagi predpisov iz 59. člena tega zakona, se izbrišejo 31. decembra 2022, ministrstvo pa o tem izda ugotovitveno odločbo.

(3) Osebe, pooblašcene na podlagi Uredbe o odpadni električni in elektronski opremi (Uradni list RS, št. 55/15, 47/16, 72/18 in 84/18 – ZIURKOE), se štejejo za pooblašcene zastopnike po tem zakonu.

65. člen
(dovoljenja in delovanje koordinacijskega telesa)

(1) Dovoljenje, izdano na podlagi novega 20.m ali 20.p člena zakona do 31. decembra 2022, začne veljati 1. januarja 2023.

(2) Koordinacijsko telo, vzpostavljeno na podlagi novega 20.s zakona do 31. decembra 2022, začne delovati 1. januarja 2023.

66. člen
(vzpostavitev informacijskega sistema)

(1) Ministrstvo vzpostavi register iz novega 20.t člena zakona in informacijski sistem iz novega 20.u člena zakona najpozneje do 1. oktobra 2022, njegovo uporabo pa omogoči 1. januarja 2023.

(2) Vlada v predpisu iz sedmega odstavka novega 20.t člena določi način in obseg prenosa podatkov iz evidenc, določenih v predpisih iz prvega odstavka 59. člena tega zakona, v register proizvajalcev proizvodov skladno s tem zakonom.

(3) Podatki o proizvajalcih in masi proizvodov, danih na trg v letih od 2019 do 2022 ter pridobljenih na podlagi predpisov, ki urejajo okoljsko dajatev za onesnaževanje okolja zaradi nastajanja odpadkov iz proizvodov, se iz baz podatkov Finančne uprave Republike Slovenije prenesejo v informacijski sistem iz novega 20.u člena zakona. Za te podatke veljajo novi sedmi do enajsti odstavek 20.u člena zakona.

67. člen
(sistem trgovanja s pravicami do emisije od leta 2013 do 2020)

(1) Odlok o seznamu upravljavcev naprav, ki izpuščajo toplogredne pline, za obdobje od leta 2013 do 2020 (Uradni list RS, 21/14), ostane v veljavi.

(2) Ministrstvo dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov, izdana do uveljavitve tega zakona na podlagi 119. člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 57/08 – ZFO-1A, 70/08, 108/09, 108/09 – ZPNačrt-A, 48/12, 57/12, 92/13, 56/15, 102/15, 30/16, 61/17 – GZ, 21/18 – ZNOrg in 84/18 – ZIURKOE), po uradni dolžnosti uskladi z določbami tega zakona in izda novo dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov najpozneje do 31. decembra 2020, pri čemer novo dovoljenje prične veljati s 1. januarjem 2021, prej veljavno dovoljenje pa preneha veljati z 31. decembrom 2020.

(3) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka ministrstvo dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov na zahtevo upravljavca naprave zaradi spremembe naprave lahko spremeni v skladu z določbo spremenjenega 120. člena zakona, odločba o spremembi dovoljenja pa lahko vsebuje tudi razdelitev na podnaprave skladno s Sklepom Komisije 2011/278/EU z dne 27. aprila 2011 o določitvi prehodnih pravil za usklajeno brezplačno dodelitev pravic do emisije na ravni Unije skladno s členom 10a Direktive 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 130 z dne 17. maja 2011, str. 1), če je bila zahteva vložena do 1. septembra 2020.

(4) Postopki za pridobitev dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov iz 119. člena zakona iz drugega odstavka tega člena, začeti po 30. juniju 2019 in ne končani do uveljavitve tega zakona, se končajo v skladu s tem zakonom.

(5) Ne glede na določbo spremenjenega 126.d člena zakona iz drugega odstavka tega člena se za prilagoditev dodeljene količine upravljavcu male naprave do 31. decembra 2020 uporabljajo določbe od šestega do enajstega odstavka tega člena.

(6) Ministrstvo z odločbo prilagodi dodeljeno količino upravljavcu male naprave, ki je bila spremenjena ali je delno prenehala opravljati dejavnost. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(7) V primeru spremembe male naprave ministrstvo prilagodi dodeljeno količino sorazmerno s to spremembo.

(8) V primeru delnega prenehanja opravljanja dejavnosti male naprave ministrstvo prilagodi dodeljeno količino tako, da na podlagi poročila o emisijah toplogrednih plinov iz šestega odstavka 126.d člena zakona iz drugega odstavka tega člena zniža dodeljeno količino za:

1. 50 odstotkov, če so emisije iz male naprave glede na dodeljeno količino za leto 2013 manjše za 50 do 75 odstotkov;
2. 75 odstotkov, če so emisije iz male naprave glede na dodeljeno količino za leto 2013 manjše za 75 do 90 odstotkov;
3. 90 odstotkov, če so emisije iz male naprave glede na dodeljeno količino za leto 2013 manjše za 90 odstotkov ali več.

(9) Ministrstvo z odločbo spremeni odločitev iz prejšnjega odstavka tako, da zviša dodeljeno količino na raven iz leta 2013, če na podlagi poročila o emisijah toplogrednih plinov iz sedmega odstavka 126.d člena zakona iz drugega odstavka tega člena ugotovi, da so emisije presegle 50 odstotkov dodeljene količine za leto 2013. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(10) Ministrstvo z odločbo spremeni odločitev iz prejšnjega odstavka tako, da zviša dodeljeno količino na 50 odstotkov ravni iz leta 2013, če na podlagi poročila o emisijah toplogrednih plinov iz sedmega odstavka prejšnjega člena ugotovi, da so emisije presegle 25 odstotkov dodeljene količine za leto 2013. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(11) Prilagoditev iz šestega do desetega odstavka tega člena velja za leto, ki sledi koledarskemu letu, v katerem so bili izpolnjeni pogoji za njeno prilagoditev.

68. člen (veljavnost in uporaba zakona)

(1) Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

(2) Določbe od 20.f do 20.ž člena se začnejo uporabljati 1. januarja 2023, razen določb drugega in tretjega odstavka 20.g člena, tretjega odstavka 20.k člena, določb od drugega do petega odstavka 20.m člena in od drugega do šestega odstavka 20.p člena ter 20.s člena tega zakona, ki se začnejo uporabljati z dnem uveljavitve tega zakona.

(3) Z uveljavitvijo zakona se določbi dvanajstega in trinajstega odstavka 157. člena tega zakona smiselno uporabljata za družbe, ki imajo ob uveljavitvi zakona okoljevarstveno dovoljenje na podlagi predpisa iz 5. točke prvega odstavka 59. člena tega zakona ali so nosilec skupnega načrta, vpisanega v evidenco načrtov ravnanja za odpadki na podlagi predpisov iz prvega odstavka 59. člena tega zakona.

III. OBRAZLOŽITEV PO ČLENIH

K 1. členu

S **1. členom** predlaganega zakona se spreminja in dopolnjuje 1. člen veljavnega zakona, v katerem so navedeni pravni akti, ki se prenašajo z ZVO-1. Pri tem je seznam direktiv daljši kot do sedaj, ker se na področju odpadkov zakonsko raven prenašajo direktive, ki so bila prej prenesene na podzakonski ravni. Upoštevajo pa se tudi spremembe ali dopolnitve relevantnih direktiv. Kot novo direktivo, ki jo delno prenaša ta zakon, pa velja izrecno omeniti Direktivo 2019/904 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. junija 2019 o zmanjšanju vpliva nekaterih plastičnih proizvodov na okolje (UL L št. 155 z dne 12. 6. 2019, str. 1).

K 2. členu

Z **2. členom** predlaganega zakona se spreminja in dopolnjuje 3. člen veljavnega zakona, v katerem so določeni pojmi, uporabljeni v veljavnem ZVO-1. Čeprav se spreminja ali dodaja le nekaj pojmov, je bilo treba zaradi pravil nomotehnike spremeniti člen v celoti. Dodane so zlasti opredelitve oziroma prilagoditve pojmov s področja ravnanja z odpadki ter dajanja in omogočanja dostopnosti proizvodov na trgu EU in Republike Slovenije, spremenjen je pojem upravljavca naprave, nekoliko spremenjene so tudi opredelitve tal, delov okolja, naravnega vira in nevarnih snovi. Obenem pa je predlagana razvrstitev vseh pojmov po abecednem vrstnem redu.

K 3. členu

V **3. členu** je med določila, ki urejajo načelo odgovornosti povzročitelja obremenitve, dodana nova določba, po kateri se za proizvajalca določenih proizvodov njegova odgovornost za proizvod podaljša na celoten življenjski krog teh proizvodov.

K 4. členu

V **4. členu** predlaganega zakona se spreminja 19. člen ZVO-1. Ta se v novem drugem četrtim in petem odstavku dopolnjuje z rešitvami glede proizvajalčeve razširjene odgovornosti. Ob upoštevanju, da je v 3. členu proizvajalec proizvoda izrecno opredeljen kot povzročitelj obremenitve in iz nekaterih drugih razlogov, je v predlaganem tretjem odstavku 19. člena v določeni meri razširjen nabor ukrepov, ki jih je mogoče predpisati z uredbo vlade. Vladi je dano tudi pooblastilo, da podrobneje določi vrste povzročiteljev obremenitve in proizvajalce proizvodov, za katere veljajo predpisane obveznosti. Še vedno je vladi dano tudi pooblastilo, da določi dejavnosti, za katere mora njihov izvajalec pridobiti okoljevarstveno dovoljenje. Na novo pa v povezavi s spremembami, ki pomenijo zmanjševanje administrativnega bremena in jih

prinaša predlog 20. Člena v enajstem in dvanajstem odstavku, urejena prijava in izdaja potrdila za izvajanje dejavnosti in vpis osebe, ki prijavi izvajanje dejavnosti, v ustrezno evidenco.

K 5. členu

V **5. členu** sta določena nova naslova podpoglavja in oddelka. V tem podpoglavju je urejeno ravnanje z odpadki.

K 6. členu

S **6. členom** predlaganega zakona se spreminja 20. člen ZVO-1. Na zakonsko raven se dvigujejo zahteve, ki so bile pred tem normirane na podzakonski ravni, kar je potrebno za zagotovitev notranje skladnosti zakonskih določil ob upoštevanju, da se v posebnem podpoglavju (členih 20.a do 20.ž) na zakonski ravni podrobneje kot do zdaj (v sedmem odstavku 20. člena, ki je veljal pred uveljavitvijo sprememb) ureja proizvajalčeva razširjena odgovornost.

Tako ob splošnih zahtevi ravnanja z odpadki iz prvega in drugega odstavka, predlagani tretji do peti odstavek urejajo situacije, ko se pravila tega zakona o ravnanju z odpadki ne uporabljajo. Pri tem se četrti odstavek od tretjega odstavka razlikuje v tem, da se pravila ZVO-1 ne uporabljajo le v tistem delu, v katerem so ravnanja z določenimi vrstami odpadkov urejena z drugimi predpisi.

Predlagani šesti odstavek od pravne ali fizične osebe, ki zbira, predeluje ali odstranjuje odpadke, zahteva, da pridobi okoljevarstveno dovoljenje. Pri tem pa je v naslednjem odstavku določeno, da lahko z odpadki, za katere je vzpostavljen sistem proizvajalčeve razširjene odgovornosti, ravna samo osebe, ki so vključene v ta sistem.

Predlagani osmi do deseti odstavek omogočajo odstop od načelno zahtevane pridobitve okoljevarstvenega dovoljenja s tem, ko omogočajo, da vlada v podzakonskem predpisu predpiše merila oziroma primere, ko zaradi vrste ali količine odpadkov pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja ni potrebna. V tovrstnih primerih za opravljanje dejavnosti zbiranja, predelave ali odstranjevanja odpadkov zadošča prijava. Obenem so v omenjenih odstavkih določene usmeritve in omejitve, ki jih mora vlada upoštevati pri normativnem urejanju primerov, ko okoljevarstveno dovoljenje ni potrebno; določene pa so tudi nekatere obvezne vsebine tega predpisa.

Dolžnost prijave in vpisa v evidenco je v predlaganem trinajstem odstavku predvidena tudi za pravno ali fizično osebo, ki prevažata odpadke, z njimi trguje ali jih posreduje.

V štirinajstem odstavku so urejeni razlogi za izbris iz evidence.

Predlagani petnajsti odstavek, ki pooblašča vlado, da predpiše pravila ravnanja z odpadki, predstavlja dopolnjena in spremenjena pooblastila vladi, ki je po novem pooblaščen na primer za to, da predpiše pravila ravnanja, ki se nanašajo na doseganje okoljskih ciljev, imetnika stranskega proizvoda, način prijave dejavnosti ravnanja z odpadki itd. Ob navedenem je vlada pooblaščen tudi, da zaradi doseganja ciljev varstva okolja ali zagotavljanja samozadostnosti, za določene odpadke predpiše, da mora pravna ali fizična oseba, ki obdeluje odpadke, prednostno zagotavljati obdelavo odpadkov, nastalih na območju Republike Slovenije. Urejena je tudi obvezna vsebina operativnega programa s področja odpadkov.

K 7. členu

V **7. členu** predlaganega zakona so določbe novih členov od 20.a do 20.z, s katerimi se urejata ravnanje z odpadki in sistem PRO.

K 20.a členu

V tem členu določena hierarhija ravnanja z odpadki je sicer že urejena v veljavni Uredbi o odpadkih (Uradni list RS, št. 37/15 in 69/15), a je zaradi upoštevanja načela legalitete prenesena v zakon. Prednostni vrstni red ravnanja, ki ga določa prvi odstavek, in z njim povezana obvezna pravila ravnanja podrobneje urejajo drugi do četrti odstavek. Peti odstavek pa izjemoma dopušča odstopanje od prednostnega vrstnega reda, kar je ob upoštevanju celotnega življenjskega kroga snovi in materialov ter zmanjšanja obremenitve okolja mogoče le za posamezne tokove odpadkov, za katere je tako določeno s predpisi, sprejetimi na podlagi 20. člena, ki splošno ureja ravnanje z odpadki.

Prav tako je predpisano, da je odpadke prepovedano odmetavati ali puščati v okolju ali z njimi nenadzorovano ravnati, pri čemer je izrecno določeno, da ta prepoved vključuje tudi prepoved smetenja in kurjenja. Prepoved odmetavanja odpadkov, njihovega puščanja v okolju in nenadzorovanega ravnanja z njimi je prevzeta iz veljavne Uredbe o odpadkih. Na novo pa je določena prepoved smetenja in kurjenja odpadkov. Prepoved smetenja izhaja iz Direktive 2018/851/EU, kurjenje odpadkov pa je eden od glavnih nenadzorovanih načinov ravnanja z odpadki, ki ga izvajajo fizične osebe – posamezniki bodisi na prostem bodisi v malih kurilnih napravah.

Zakon zahteva še, da – ob upoštevanju predpisanih omejitev – ukrepe za preprečevanje smetenja in kurjenja ter zmanjševanje posledic smetenja na svojem območju predpiše (tudi) občina. V osmem odstavku je v zvezi z ukrepi, ki se nanašajo na smetenje, občini dano pooblastilo, da ukrepe predpiše za javne površine, lahko pa tudi za javno dostopne površine v zasebni lasti, na katerih je skladno s predpisi omogočen prost dostop ali gibanje prebivalstva (na primer gozdna in neobdelana kmetijska zemljišča, prost dostop do vode ali javno dobro po zakonu, ki ureja področje urejanja prostora).

K 20.b členu

Ključ krožnega gospodarstva je spreminjanje odpadkov v vire. S predelavo in recikliranjem odpadkov ter z zagotavljanjem možnosti, da odpadki ene panoge postanejo surovina druge, se lahko premaknemo v bolj krožno gospodarstvo brez odpadkov, kjer se viri uporabljajo na učinkovit in trajnosten način. Pri tem so namen in cilji evropske zakonodaje ključni dejavniki za izboljšanje ravnanja z odpadki in omejevanje njihovega odlaganja na odlagališčih.

Da pa ne bi prihajalo do izogibanja pravilom ravnanja z odpadki, sta bila v Direktivo 2008/98/ES o odpadkih vključena koncept stranskega proizvoda (za snovi ali predmete, ki nastanejo pri proizvodnem procesu, katerega glavni namen ni proizvodnja te snovi ali predmeta) in koncept prenehanja statusa odpadka (kdaj določena snov ali predmet preneha biti odpadek), kar pa ureja 20.c člen tega predloga.

Kot izhaja iz uvodnih izjav k Direktivi 2018/851/EU o spremembi Direktive 2008/98/ES, bi morale države članice za spodbujanje trajnostne rabe virov in industrijske simbioze sprejeti ustrezne ukrepe za olajšanje tega, da se snov ali predmet, ki nastane pri proizvodnem procesu, pri čemer glavni namen tega procesa ni proizvodnja te snovi ali predmeta, šteje za stranski proizvod in ne za odpadek, če so izpolnjeni predpisani pogoji. V prvem odstavku 20.b člena so ti pogoji opisno določeni pogoji. Možni načini izpolnjevanja teh pogojev pa so urejeni v drugem in četrtem odstavku predlaganega člena.

Iz drugega odstavka izhaja, da so, kadar so za določeno snov ali predmet, ki nastane pri proizvodnem procesu, katerega glavni namen ni proizvodnja te snovi ali predmeta, predpisana merila za določitev, kdaj je ta snov ali predmet stranski proizvod, pogoji iz prvega odstavka lahko izpolnjeni le, če so izpolnjena ta merila. Tretji odstavek pa daje vladi pooblastilo, da lahko v primeru, ko merila niso določena s predpisom EU, sama določi takšna merila.

Za vse tiste snovi ali predmete, ki nastanejo pri proizvodnih procesih, katerih glavni namen ni proizvodnja teh snovi ali predmetov, za katere ni predpisanih meril iz drugega odstavka tega člena, pa vlada predpiše način izpolnjevanja pogojev iz prvega odstavka in dokazila, s katerimi proizvajalci teh snovi ali predmetov izkazujejo izpolnjevanje teh pogojev (navedeno izhaja iz četrtega odstavka). Z navedenim bo ostal v veljavi z Uredbo o odpadkih predpisani način izpolnjevanja pogojev iz prvega odstavka tega člena, pa tudi dokazila, s katerimi proizvajalci teh snovi ali predmetov izkazujejo izpolnjevanje pogojev iz prvega odstavka tega člena.

S petim odstavkom je vladi dano pooblastilo, da določi tudi postopek preverjanja izpolnjevanja predpisanih meril, način vodenja dokumentacije o izpolnjevanju predpisanih meril ter način in čas vodenja evidence o namenu in načinu uporabe stranskega proizvoda.

K 20.c členu

Koncept prenehanja statusa odpadka je povezan z razumevanjem dokončanja postopka predelave odpadkov in pojmov odpadek, predelava odpadkov in recikliranje odpadkov, ne pa s tem, da določena snov ali predmet izpolnjuje zahteve, ki veljajo za proizvode. Trenutek, ko odpadna snov ali predmet preneha biti odpadek, torej ko ji ali mu preneha status odpadka, nastopi sočasno z dokončanjem postopkov predelave. Nobena listina, s katero se v naprej dokazuje izpolnjevanje zahtev, ki veljajo za proizvode, ne predstavlja dokumenta, na podlagi katerega lahko določenim odpadkom preneha status odpadka, preden je dejansko zaključen postopek njihove predelave. Trenutek, ko je zaključen postopek predelave odpadkov, je obenem tudi trenutek, ko predelovalec odpadkov, ki želi svoje produkte predelave, ki niso več odpadki, dati na trg ali jih uporabljati sam, dokazuje izpolnjevanje zahtev, ki veljajo za proizvode.

V prvem odstavku 20.c člena so opisno določeni pogoji, ki morajo biti izpolnjeni, da lahko snov ali predmet, ki ustreza opredelitvi odpadka, po končanem postopku recikliranja ali drugega postopka predelave doseže prenehanje statusa odpadka in tako izpade iz področja uporabe zakonodaje o odpadkih. Možni načini izpolnjevanja teh pogojev pa so urejeni v drugem odstavku predlaganega člena.

V drugem odstavku je določeno, da so pogoji za prenehanje statusa odpadka izpolnjeni v primeru, ko je zaključena priprava odpadkov za ponovno uporabo ali energetska predelava odpadkov ali industrijski postopek snovne predelave odpadkov, razen predelave organskih snovi, zasipanja in predelave odpadkov v materiale, ki se

bodo uporabili za zasipanje, v katerem vhodni odpadki nadomestijo naravne vire ali primarne surovine, pridobljene iz naravnih virov, ki bi se sicer uporabile kot vhodne surovine, snovi ali materiali v tem industrijskem postopku, predelane snovi ali predmeti pa niso namenjeni za takšno nadaljnjo uporabo, pri kateri bi lahko prišli v stik s tlemi ali vodami. V vseh drugih primerih predelave odpadkov pa so pogoji za prenehanje statusa odpadka lahko izpolnjeni le v primeru, če so za določene, v tem postopku predelane snovi ali predmete predpisana merila za določitev, kdaj določene predelane snovi ali predmeti prenehajo biti odpadki, in so ta merila tudi dejansko izpolnjena. Predelane organske snovi, predelani materialih, s katerimi je izvedeno zasipanje ter predelani materiali, ki se bodo uporabili za zasipanje, namreč še vedno lahko predstavljajo tveganja za okolje in zdravje ljudi, ki so specifična za odpadke (zlasti glede emisije snovi v tla ali vode). Tudi predelani materiali, ki se bodo uporabili kot gorivo ali druga sredstva za pridobivanje energije, še vedno lahko predstavljajo tveganja za okolje in zdravje ljudi, ki so specifična za odpadke (zlasti glede emisije snovi v zrak). Pri vseh tistih postopkih mehanske predelave odpadkov, s katerimi se odpadki ustrezno pripravijo za industrijo recikliranja pa je treba zagotavljati tudi stabilne pogoje na trgu t.i. sekundarnih surovin in enake konkurenčne pogoje za vse akterje recikliranja.

Tretji odstavek daje vladi pooblastilo, da lahko v primeru, ko merila niso določena s predpisom EU, sama predpiše takšna merila, določene pa so tudi obvezne sestavine teh meril.

V četrtem odstavku je določeno, da morajo predelane snovi ali predmeti izgubiti status odpadka preden se za njih začnejo uporabljati predpisi, ki urejajo kemikalije in proizvode. V skladu z zakonodajo EU so namreč snovi ali predmeti lahko samo odpadki ali pa niso odpadki. To z drugimi besedami pomeni, da se zakonodaja, ki ureja proizvode (vključno s kemikalijami), ne uporablja za odpadne snovi ali predmete, ter da se zakonodaja, ki ureja odpadke, ne uporablja za tiste snovi ali predmete, ki niso odpadki. Niti registracija snovi ali predmeta v skladu z Uredbo REACH niti kakršno koli izpolnjevanje ustreznih zahtev iz Uredbe REACH ali zakonodaje o proizvodih samo po sebi za določeno snov ali predmet nima učinka na njen ali njegov odpadkovni status. Status prenehanja odpadka je za določeno predelano snov ali predmet lahko dosežen le takrat, ko so zaključeni postopki predelave, ne pa takrat, ko predelana snov ali predmet izpolnjuje zahteve za proizvode.

Ko določeni snovi ali predmetu preneha status odpadka, mora proizvajalec te snovi ali predmeta (oseba, ki da material prvič na trg po tem, ko je ta prenehal biti odpadek, ali prvič uporablja material, ki je prenehal biti odpadek in ni bil dan na trg) zagotoviti, da snov ali predmet izpolnjuje vse ustrezne zahteve iz predpisov, ki urejajo kemikalije (Uredba REACH, Uredba CLP) in iz predpisov, ki urejajo proizvode, kar ureja peti odstavek.

S šestim odstavkom je vladi dano pooblastilo, da v predpisu, s katerim določi merila za prenehanje statusa odpadka, določi tudi postopek preverjanja izpolnjevanja predpisanih meril in vsebino izjave o skladnosti, način vodenja dokumentacije o izpolnjevanju meril za prenehanje statusa odpadka ter način in čas vodenja evidence o namenu in načinu uporabe materiala, ki je prenehal biti odpadek.

K 20.č členu

V tem členu je urejena odgovornost za ravnanje z odpadki, ki je v velikem delu enaka kot v veljavni Uredbi o odpadkih.

Izvirni povzročitelj odpadkov ali drug imetnik odpadkov mora odpadke – ob upoštevanju predpisanih zahtev – bodisi obdelati sam bodisi zagotoviti, da zanj obdelavo izvede ali zagotovi tretja oseba.

Izvirni povzročitelj odpadkov ali drug imetnik odpadkov lahko odpadke tudi pošlje v obdelavo v drugo državo članico EU ali tretjo državo, pri čemer mora upoštevati predpise, ki urejajo pošiljanje odpadkov. Vendar pa pošiljanje odpadkov v odstranjevanje in pošiljanje mešanih komunalnih odpadkov v predelavo ali v odstranjevanje v drugo državo članico EU ali tretjo državo ni dovoljeno, če jih je mogoče ustrezno obdelati na območju Republike Slovenije.

Odgovornost izvirnega povzročitelja odpadkov ali drugega imetnika odpadkov za izvedbo obdelave odpadkov preneha, ko odpadke odda osebi, ki skladno z Zakonom o varstvu okolja te odpadke zbira ali jih obdeluje.

Izvirni povzročitelj odpadkov ali oseba, ki skladno z Zakonom o varstvu okolja zbira odpadke, lahko nenevarne odpadke proda tudi trgovcu, če ta zanj zagotovi njihovo obdelavo tako, da jih proda osebi, ki skladno s tem zakonom obdeluje odpadke. Pri tem se šteje, da je odgovornost izvirnega povzročitelja odpadkov ali zbiralca glede obdelave odpadkov izpolnjena, ko je obdelava izvedena v celoti. Tudi te zahteve so urejene in prevzete iz veljavne Uredbe o odpadkih.

K 20.d členu

Ta člen ureja stroške ravnanja z odpadki na način, da jih skladno z načelom plačila za obremenjevanje praviloma plača izvirni povzročitelj odpadkov. Vladi pa je dano pooblastilo, da lahko določi, da stroške ravnanja delno ali v celoti plača drug imetnik odpadkov. Skladno z Direktivo 2008/98/ES in možnostjo, da se kot povzročitelj obremenitve opredeli tudi proizvajalec, je izrecno predvideno tudi, da stroške ravnanja z odpadki, ki nastanejo po uporabi proizvodov, za katere velja PRO, delno ali v celoti plača proizvajalec.

K 20.e členu

Predlagani 20.e člen ureja okoljevarstveno dovoljenje za zbiranje in za predelavo ali odstranjevanje odpadkov. Urejena je minimalna vsebina tovrstnega okoljevarstvenega dovoljenja, ki jo je v celoti sicer pooblaščenca predpisati vlada. Ta predpiše tudi vsebino vloge za njegovo pridobitev. Glede dolžnosti izpolnjevanja predpisanih obveznosti ter glede izdaje dovoljenja, njegove spremembe in prenehanja, je predvidena smiselna uporaba izrecno naštetih določil, s katerimi se sicer ureja dovoljenje za opravljanje (kaksne koli) dejavnosti varstva okolja. Predvidena pa je tudi možnost preverbe okoljevarstvenega dovoljenja po uradni dolžnosti in ob udejanjanju načela previdnosti tudi možnost posega v že izdano dovoljenje ob upravičenih razlogih in verjetno izkazanih škodljivih vplivih na zdravje ljudi ali okolje.

K 20.f členu

Predlagani **20.f člen** za proizvajalca proizvodov, za katere velja proizvajalčeva razširjena odgovornost, predpisuje obveznost upoštevanja vseh pravil ravnanja, da se zagotovi ravnanje z odpadki, ki nastanejo po uporabi takšnih proizvodov.

Ta obveznost je v predlaganem prvem odstavku proizvajalcu, ki na trgu Republike Slovenije omogoča dostopnost proizvodov, za katere velja PRO, določena ne glede na to, v kateri državi ima sedež oziroma ne glede na državo, v kateri je ustanovljen.

Drugi odstavek »razširja običajne obveznosti« proizvajalca proizvodov, za katere velja sistem PRO. Na njegovi podlagi se obveznost zagotoviti možnosti vračanja oziroma prevzemanje proizvodov, ki je določena na podlagi 6. točke prvega odstavka 19. člena, ustrezno vključi tudi v nabor obveznosti sistema PRO, ki je sicer opredeljen kot sklop predpisanih ukrepov, ki zagotavljajo, da proizvajalci določenih proizvodov nosijo finančno ali finančno in organizacijsko odgovornost za ravnanje v fazi odpadkov, ki nastanejo iz proizvoda. Predvideni ukrepi oziroma pravila ravnanja sistema PRO so v tem primeru torej namenjeni tudi predhodni fazi v »življenjskem krogu« proizvoda, to je fazi vračanja in prevzemanja rabljenih proizvodov.

Seveda pa, kot posebej poudarja predlagani tretji odstavek, obveznosti proizvajalcev ne vplivajo na odgovornosti povzročitelja odpadkov ali njegovega imetnika, da z odpadki ravna na predpisan način (na primer odpadek odvrže v točno določen zabojnik, prepusti v zbirnem centru itd.).

Ob upoštevanju kompleksnosti distribucijskih verig in naraščajoče prodaje na daljavo neposredno končnim uporabnikom se s predlogom ureja tudi institut pooblaščenega zastopnika. Zakonska ureditev omenjenega instituta upošteva, da so kljub enotnemu EU trgu proizvodov, obveznosti za odpadke iz teh proizvodov določene na državo članico. Tako v četrtem odstavku določa, da mora proizvajalec, ustanovljen v drugi državi članici ali tretji državi, ki v Republiki Sloveniji s pomočjo sredstev za komuniciranje na daljavo prodaja proizvode, za katere velja PRO, neposredno zasebnim gospodinjstvom ali drugim uporabnikom, ki niso zasebna gospodinjstva, praviloma imenovati pooblaščenega zastopnika, ki je odgovoren za izpolnjevanje obveznosti proizvajalca. Te obveznosti nima le, če vlada tako določi in s predpisom naloži obveznosti proizvajalca osebi, ustanovljeni v Republiki Sloveniji, ki je na daljavo kupila proizvode, za katere velja PRO. Hkrati pa zakon proizvajalcu, ustanovljenemu v drugi državi članici EU, katerega proizvodi, za katere velja PRO, se tržijo na ozemlju Republike Slovenije, omogoča, da prevzame obveznosti proizvajalca, ustanovljenega v Republiki Sloveniji, tako da imenuje pooblaščenega zastopnika, ki je odgovoren za izpolnjevanje obveznosti proizvajalca na ozemlju Republike Slovenije.

Na podlagi pooblastila iz sedmega odstavka lahko vlada obvezo imenovanja pooblaščenega zastopnika določi tudi za proizvajalca, ki je sicer ustanovljen v Republiki Sloveniji, vendar proizvode daje na trg v drugi državi članici EU. Tako bo – kadar Sloveniji to nalaga predpis EU – pristojni organ RS lahko sankcioniral »domače osebe«, ki v drugi državi članici niso imenovale pooblaščenega zastopnika, pa bi ga po področnem predpisu EU (na primer direktivi, ki ureja ravnanja z OEEO) in nacionalnem pravu te države morale imenovati zato, da bi nosil odgovornost za ravnanje z odpadki iz proizvodov.

V šestem odstavku predloga so predpisani pravnoformalni status pooblaščenega zastopnika, način njegovega imenovanja in omejitev, ki posameznemu proizvajalcu dopušča, da imenuje le enega pooblaščenega zastopnika. Ob tem deveti odstavek predlaganega 20.g člena določa, da obveznosti proizvajalca prenehajo le v obsegu, v katerem jih je prevzel in pravilno izpolnil njegov pooblaščen zastopnik. Hkrati pa je v šestem odstavku določeno tudi, da se za pooblaščenega zastopnika smiselno uporabljajo določbe tega podpoglavja, ki veljajo za proizvajalca, razen četrtega odstavka 20.g člena, 20.o in 20.p člena tega zakona.

Ob upoštevanju zakonskih kriterijev je v osmem odstavku določena pristojnost vlade za opredelitev proizvodov, za katere velja PRO in – ob upoštevanju opredelitve proizvajalca proizvodov iz 3. člena tega zakona – tudi oseb, ki veljajo za oziroma nosijo obveznosti proizvajalcev takšnih proizvodov. Pri tem mora vlada upoštevati tehnično izvedljivost in ekonomsko upravičenost zahteve za vzpostavitev sistema PRO, globalne vplive na okolje in človekovo zdravje ter vpliv na družbo in delovanje notranjega trga EU.

K 20.g členu

V **20.g členu** so opredeljene obveznosti proizvajalca proizvodov, za katere velja PRO. Te tako imenovane organizacijske obveznosti proizvajalca obsegajo zagotavljanje zbiranja odpadkov iz proizvodov na območju celotnega ozemlja Republike Slovenije, razen zbiranja od izvornih povzročiteljev odpadkov, kadar se to izvaja kot obvezna občinska gospodarska javna služba zbiranja komunalnih odpadkov; obdelavo zbranih odpadkov iz proizvodov, doseganje okoljskih ciljev pri zagotavljanju ravnanja z odpadki iz proizvodov; informiranje javnosti in obveščanje imetnikov odpadkov o načinu in pomenu preprečevanja odpadkov iz proizvodov, ponovne uporabe in vračanja rabljenih proizvodov, za katere velja PRO, ločenega zbiranja odpadkov iz proizvodov in preprečevanja smetenja z njimi ter o okoljsko učinkovitem ravnanju z odpadki iz proizvodov; dajanje informacij osebam, ki izvajajo obdelavo odpadkov, o proizvodih, za katere velja PRO, in načinu obdelave odpadkov iz teh proizvodov – kadar je to smiselno ter zbiranje podatkov o proizvodih, za katere velja PRO, danih na trg Republike Slovenije, in podatkov o zbranih in obdelanih odpadkih iz proizvodov ter njihovo posredovanje ministrstvu.

Jasno je določeno, da morajo vsi proizvajalci istovrstnih proizvodov, za katere velja PRO, skupaj zagotoviti, da so glede vseh odpadkov iz teh proizvodov, ki v določenem obdobju nastanejo na območju Republike Slovenije, izpolnjene obveznosti, predpisane s 1. do 3. točko prvega odstavka tega člena.

V tretjem odstavku je kot primarni način izpolnjevanja PRO predvideno skupno izpolnjevanje obveznosti. Proizvajalec svoje obveznosti izpolnjuje skupaj z drugimi proizvajalci istovrstnih proizvodov, za katere velja PRO, tako da se pridruži skupnemu izvajanju aktivnosti in ukrepov za izpolnjevanje obveznosti v zvezi z odpadki iz takšnih proizvodov. To stori tako, da sklene pogodbo z organizacijo iz 20. j člena. Hkrati pa je jasno določeno tudi, da je delež obveznosti posameznega proizvajalca v zvezi z nastalimi odpadki iz proizvodov na območju Republike Slovenije enak deležu (in ne količini) proizvodov, ki jih ta proizvajalec v določenem obdobju daje na trg, v skupni količini tovrstnih proizvodov, danih na trg Republike Slovenije, zmanjšani za količino proizvodov, ki jih dajejo na trg Slovenije proizvajalci, ki svoje obveznosti izpolnjujejo samostojno.

V četrtem odstavku je vladi dano pooblastilo, da predpiše primere in pogoje, ko lahko proizvajalec obveznosti PRO izpolnjuje samostojno – tako da sam vzpostavi aktivnosti in ukrepe za izpolnjevanje vseh zakonsko določenih obveznosti v zvezi z odpadki iz svojih proizvodov. To pooblastilo pa lahko vlada uporabi le za proizvode, ki se ne morejo uporabljati v gospodinjstvih.

Četudi bo vladni predpis dopuščal samostojno izpolnjevanje obveznosti, pa peti odstavek zakonskega predloga določa, da lahko proizvajalec način izpolnjevanja obveznosti, torej spremembo iz skupnega v samostojno izpolnjevanje obveznosti ali obratno, izvede samo za posamezno koledarsko leto.

Predlagani šesti odstavek vlado pooblašča tudi, da – ob upoštevanju načela sorazmernosti proizvajalcem, ki dajejo na trg RS manjše količine proizvodov – določi manjši obseg administrativnih bremen.

Vladi je dana pristojnost, da predpiše okoljske cilje pri zagotavljanju ravnanja z odpadki iz proizvodov; način in obseg izpolnjevanja obveznosti, povezanih z ravnanjem z odpadki iz proizvodov, vključno z obveznostmi prevzema odpadkov iz proizvodov od izvajalcev občinskih javnih služb varstva okolja; organizacijske in tehnične ukrepe, povezane z zbiranjem in obdelavo odpadkov iz proizvodov; način, obseg in vsebino informiranja ter obveščanja javnosti, imetnikov odpadkov in oseb, ki izvajajo obdelavo odpadkov iz proizvodov; podatke o proizvodih, za katere velja PRO, danih na trg Republike Slovenije, podatke o zbranih in obdelanih odpadkih iz proizvodov, evidence in način poročanja teh podatkov ministrstvu ter druge ukrepe, zahteve in pravila ravnanja za izpolnjevanje obveznosti proizvajalca.

Prav tako je vladi z osmim odstavkom dana možnost, da za različne skupine proizvodov znotraj istovrstnih proizvodov, za katere velja PRO, proizvajalcem predpiše različen način in obseg izpolnjevanja obveznosti. Tako bo vlada na primer znotraj električne in elektronske opreme lahko za hladilnike predpisala drugačne organizacijske in tehnične ukrepe, povezane z zbiranjem in obdelavo, kot za sijalke.

V devetem odstavku pa je določeno, da kadar zakon dopušča ali zahteva, da proizvajalec svoje obveznosti izpolnjuje prek pooblaščenega zastopnika, obveznosti proizvajalca, ustanovljenega v Republiki Sloveniji, prenehajo le v obsegu, v katerem jih je prevzel in pravilno izpolnil njegov pooblaščen zastopnik.

K 20.h členu

V **20.h členu** je določena finančna obveznost proizvajalca, pri čemer predlog sledi zahtevam predpisov EU in proizvajalcu načeloma nalaga vse stroške, ki jih je treba pokriti za delovanje sistema PRO.

Zato drugi odstavek proizvajalcu nalaga, da – kadar se odpadki iz proizvodov zbirajo v okviru občinske javne službe zbiranja komunalnih odpadkov – v delu, ki se nanaša na tovrstne odpadke, poleg stroškov iz prvega odstavka financira tudi stroške občinske javne službe zbiranja komunalnih odpadkov. Drugi odstavek torej upošteva, da je obveznost proizvajalca glede zbiranja komunalnih odpadkov le finančna, medtem ko je v organizacijskem smislu ta naloga določena kot naloga izvajalca občinske javne službe zbiranja komunalnih odpadkov.

Kadar za določene proizvode, za katere velja PRO, to zahtevajo predpisi EU, ki urejajo PRO, pa je v tretjem odstavku predvideno, da bo proizvajalec – skladno s predpisom vlade iz osmega odstavka – poleg stroškov iz prvega oziroma prvega in drugega odstavka zagotovil tudi financiranje določenih stroškov čiščenja okolja zaradi smetenja z odpadki iz teh proizvodov, pri čemer bo vrste stroškov, ki jih krije proizvajalec opredelil predpis vlade, predviden z devetim odstavkom tega člena. Ta odstavek je nastal zlasti zaradi zahtev Direktive o zmanjšanju vpliva nekaterih plastičnih proizvodov na okolje, vendar pa je predlog zakona pravno podlago uredil širše.

V četrtem odstavku je določeno, da so vsi proizvajalci istovrstnih proizvodov, za katere velja PRO, skupaj finančno odgovorni, da se zberejo in obdelajo vsi odpadki iz proizvodov, ki so v določenem obdobju nastali na območju Republike Slovenije. Ta odstavek poudarja, da finančne obveznosti posameznega proizvajalca ni mogoče

enačiti s količino proizvodov, ki jih je ta dal na trg niti s količino odpadkov, nastalo iz teh proizvodov; ta je – kot izhaja iz šestega odstavka – v primeru skupnega izpolnjevanja obveznosti odločilna »le« za izračun deleža obveznosti posameznega proizvajalca. Edino izjemo od navedenega predstavlja finančna obveznost proizvajalca, ki samostojno izpolnjuje svoje obveznosti. Ta mora skladno s predlaganim petim odstavkom zagotoviti financiranje predpisanih obveznosti ravnanja z odpadki za svoje proizvode – torej le za proizvode, ki jih daje na trg.

V sedmem in osmem odstavku je določena izjema od zahteve, da proizvajalec v celoti krije stroške delovanja sistema PRO. Ta je predvidena za primere, ko že predpisi EU za določeno vrsto proizvodov, za katere velja PRO, ne predvidevajo 100 odstotnega financiranja obveznosti s strani proizvajalca. V času uveljavitve zakona to velja za OEEO in izrabljena vozila. Izjema pa je v osmem odstavku predvidena tudi za proizvajalce, ki dajejo na trg manjše količine proizvodov. To določilo je zapisano ob upoštevanju, da v primeru nekaterih proizvodov (konkretno za baterije) pravo EU predvideva tovrstno oprostitev za »male proizvajalce«.

Skladno z devetim odstavkom mora Vlada ob upoštevanju predpisov EU, določiti vrste in skupine proizvodov, za katere velja zahteva, da proizvajalec skladno s tretjim odstavkom nosi tudi stroške čiščenja, vlada mora določiti tudi aktivnosti čiščenja ter površine, katerih čiščenje zaradi smetenja z odpadki skladno s tretjim odstavkom tega člena financira proizvajalec. Kadar proizvajalec ne krije vseh stroškov, je vlada pooblaščen predpisati, kateri so tisti stroški, ki jih krije proizvajalec. Vlada pa lahko podrobneje predpiše tudi stroške iz prvega in tretjega odstavka tega člena.

Deseti odstavek pa določa, da lahko vlada predpiše, da mora proizvajalec za izpolnjevanja svojih finančnih obveznosti zagotoviti finančno jamstvo skladno s 115. členom zakona.

K 20.i členu

V **20.i členu** je podrobno določen način skupnega izpolnjevanja obveznosti PRO. Predlagani zakon določa, da skupno izpolnjevanje obveznosti PRO za odpadke iz istovrstnih proizvodov, za katere velja PRO, v imenu proizvajalcev izvaja organizacija za skupno izpolnjevanje PRO. V drugem odstavku je določen način pristopa proizvajalca k skupnem izpolnjevanju obveznosti, in sicer tako, da proizvajalec z organizacijo sklene pisno pogodbo, s katero jo pooblasti za izpolnjevanje svojih obveznosti. Obenem pa je določeno tudi, da lahko to pogodbo v posameznem koledarskem letu sklene samo z eno organizacijo.

Če je proizvajalec lastnik poslovnega deleža organizacije, lahko skladno s predlaganim tretjim odstavkom skupno izpolnjevanje obveznosti zagotavlja le s sklenitvijo pogodbe z organizacijo, v kateri je lastnik poslovnega deleža.

V četrtem odstavku je določen rok, v katerem mora proizvajalec skleniti pogodbo z organizacijo, in sicer mora to pogodbo skleniti najpozneje v enem mesecu od vpisa v register proizvajalcev iz 20.t člena predloga zakona.

Predlog zakona zaradi zagotavljanja učinkovitega delovanja sistema PRO ne dopušča proizvajalcu izpolnjevanja obveznosti za odpadke iz istovrstnih proizvodov v okviru več organizacij, temveč v petem odstavku določa, da lahko proizvajalec pogodbo za posamezno koledarsko leto sklene samo z eno organizacijo.

Sklenitev pogodbe z organizacijo, ki izpolnjuje obveznosti proizvajalca, pa proizvajalca ne odvezuje njegove finančne obveznosti za zagotovitev ravnanja z odpadki iz proizvodov. V šestem odstavku je namreč določeno, da je proizvajalec subsidiarno finančno odgovoren, če organizacija ne izpolni njegovih obveznosti iz 1., 2. in 3. točke prvega odstavka 20.g člena.

Sedmi odstavek obravnavanega člena določa obveznosti proizvajalca do organizacije, s katero ima sklenjeno pogodbo. Te obveznosti se nanašajo na plačevanje stroškov; zagotavljanje točnih, pravilnih in popolnih podatkov o količini proizvodov, za katere velja PRO, ki jih daje na trg Republike Slovenije, in drugih podatkov za izpolnjevanje njegovih obveznosti ter obveznost zagotavljati informacije o spremembah vrste, sestave ali lastnosti proizvoda, za katere velja PRO, ki lahko vplivajo na pravilno izvajanje aktivnosti in ukrepov za skupno izpolnjevanje obveznosti. Ob navedenem predlog določa tudi obveznost proizvajalca, da organizaciji omogoči vpogled v dokumentacijo, potrebno za ugotavljanje točnosti, pravilnosti in popolnosti podatkov ter posredovanih informacij.

V osmem odstavku predlog daje pridruženemu proizvajalcu pravico do vpogleda v dokumentacijo organizacije, ki se nanaša na izpolnjevanje njegovih obveznosti, pri čemer organizacijo vežejo pravila o varovanju poslovnih skrivnosti. Izrecno je določeno tudi, da proizvajalcu, ki je lastnik poslovnega deleža organizacije, iz naslova tega lastništva ne gredo nikakršne pravice do vpogleda v dokumentacijo organizacije; proizvajalec, ki je lastnik poslovnega deleža organizacije, je glede pravice vpogleda v dokumentacijo organizacije torej izenačen z ostalimi pridruženimi proizvajalci.

Z devetim odstavkom je vladi dano pooblastilo, da lahko predpiše primere in pogoje, ko proizvajalec namesto podatkov o dejanski količini proizvodov, ki jih daje na trg Republike Slovenije, sporoči ocenjeno količino proizvodov, za katere velja PRO, ki jih daje na trg Republike Slovenije.

K 20.j členu

20.j člen določa formalnopravni status organizacije, namen njene ustanovitve in način delovanja ter pogoje glede lastnika poslovnega deleža organizacije.

Predlagani zakon določa organizacijo kot pravno osebo s sedežem v RS, ustanovljeno z namenom, da za proizvajalce določenih istovrstnih proizvodov, za katere velja PRO, izvaja skupno izpolnjevanje obveznosti kot nepridobitno dejavnost.

V drugem odstavku določa, da imajo organizacijo lahko v lasti le proizvajalci istovrstnih proizvodov, za katere velja PRO. To določilo zagotavlja, da je organizacija namenjena izpolnjevanju obveznosti proizvajalcev oziroma poslanstvu zagotavljanja javnega interesa varovanja okolja. Iz istega razloga predlog v šestem odstavku določa tudi, da organizacija ne sme opravljati nobene dejavnosti, ki ni povezana z namenom, da za proizvajalce določenih istovrstnih proizvodov izvaja skupno izpolnjevanje obveznosti.

Tretji odstavek obravnavanega člena določa, da lahko organizacija opravlja skupno izpolnjevanje obveznosti samo za odpadke iz ene vrste proizvodov, za katere velja PRO. Ne glede na navedeno pa četrti odstavek omogoča, da lahko vlada zaradi tehničnih in ekonomskih razlogov ali če to omogočajo predpisi EU, predpiše, da organizacija opravlja izpolnjevanje obveznosti za odpadke iz več vrst proizvodov. Pri tem vlada predpiše tudi vrste proizvodov, za katere velja PRO, za katere je to dopustno, lahko pa tudi dodatne organizacijske pogoje za organizacijo.

Odstop od zahteve iz tretjega odstavka je predviden tudi v petem odstavku, s katerim je vladi dano pooblastilo, da lahko predpiše, da organizacija izvaja skupno izpolnjevanje obveznosti samo za odpadke iz določene skupine istovrstnih proizvodov.

V sedmem odstavku obravnavanega člena predlagani zakon z namenom zagotavljanja konkurenčnosti na področju ravnanja z odpadki, pri skupnem izpolnjevanju obveznosti, določa nekatere nezdržljivosti. Tako določa, da lastnik poslovnega deleža organizacije in organizacija ne smeta biti oseba, ki izvaja zbiranje ali obdelavo odpadkov iz proizvodov, ki so predmet skupnega izpolnjevanja obveznosti v tej organizaciji, da ne smeta biti bodisi neposredno bodisi posredno kapitalsko povezana z osebo, ki izvaja zbiranje ali obdelavo odpadkov iz proizvodov, ki so predmet skupnega izpolnjevanja obveznosti v tej organizaciji, in ne smeta imeti v njej upravljavskih ali nadzorstvenih pravic; ne smeta biti neposredno ali posredno kapitalsko povezana z drugo organizacijo, ki zagotavlja skupno izpolnjevanje obveznosti za odpadke iz istovrstnih proizvodov, in ne smeta imeti v njej upravljavskih ali nadzorstvenih pravic ter ne smeta biti kapitalsko ali sorodstveno povezana z osebo, ki ima ali nadzira glasovalne pravice v organu upravljanja ali organu nadzora ali zastopa prej omenjene osebe.

Zahteve iz sedmega odstavka so podrobneje opredeljene v osmem in devetem odstavku. Tako osmi odstavek po vzoru zakona, ki ureja splošni upravni postopek, opredeljuje razmerja, ki pomenijo nedopustno sorodstveno povezavo; v devetem odstavku pa je opredeljen nadzor glasovalnih pravic s strani lastnika poslovnega deleža. Skladno s predlaganim enajstim odstavkom omejitve glede kapitalske in sorodstvene povezave veljajo tudi za člana poslovnega organa organizacije, njenega nadzornega organa ali zastopnika.

Od načelne prepovedi kapitalske povezanosti se lahko odstopi na podlagi predpisa vlade, ki ga vlada lahko sprejme iz razloga zagotavljanja ustreznega ravnanja z odpadki ali ekonomske vzdržnosti sistema PRO. Vlada je pri tem pooblaščen povsem odstopiti od omejitev ali predpisati, da za lastnika poslovnega deleža organizacije ali za organizacijo veljajo le določene omejitve glede kapitalskih povezav z osebo, ki izvaja zbiranje ali obdelavo odpadkov iz proizvodov, ki so predmet skupnega izpolnjevanja obveznosti v tej organizaciji.

K 20.k členu

20.k člen določa obveznosti organizacije. Ta mora za pridružene proizvajalce zagotavljati izpolnjevanje njihovih obveznosti na stroškovno učinkovit način. Organizacija mora izpolnjevanje obveznosti zagotoviti za ravnanje z odpadki iz proizvodov, ki nastanejo na celotnem območju Republike Slovenije, in sicer v deležu, ki je enak vsoti deležev obveznosti posameznega proizvajalca, ki se je pridružil skupnemu izpolnjevanju obveznosti v tej organizaciji.

Tretji odstavek obravnavanega člena od organizacije zahteva, da mora voditi in sproti posodabljeni seznam pridruženih proizvajalcev.

Četrty odstavek pa ji nalaga, da mora imeti skupni načrt in določa njegovo vsebino. Skupni načrt mora vsebovati podatke o predvideni skupni količini proizvodov, za katere velja PRO, ki jih pridruženi proizvajalci letno dajejo na trg Republike Slovenije, ter letni načrt nadzora pregledov podatkov pridruženih proizvajalcev; podatke o odpadkih iz proizvodov, ki so predmet skupnega izpolnjevanja obveznosti; način in obseg zbiranja odpadkov iz proizvodov; način in obseg obdelave zbranih odpadkov iz proizvodov v povezavi z doseganjem okoljskih ciljev; podatke o osebah, ki za organizacijo zbirajo in

obdelujejo odpadke iz proizvodov ter način, pogostost in vsebino obveščanja in informiranja javnosti, imetnikov odpadkov in oseb, ki izvajajo obdelavo odpadkov iz proizvodov.

V petem odstavku je določeno, kdaj mora organizacija spremeniti skupni načrt, medtem ko šesti odstavek od organizacije zahteva zagotavljanje sledljivosti sprememb skupnega načrta ter obveznost predložitve vsake spremembe skupnega načrta ministrstvu.

V sedmem odstavku je določeno upravičenje ministrstva, da organizacijo pozove k temu, da vsebino spremenjenega načrta oblikuje tako, da bo načrt izpolnjeval zakonske zahteve in izkazoval, da bo z izvajanjem aktivnosti in ukrepov, predvidenih v skupnem načrtu, zagotovljeno skupno izpolnjevanje obveznosti skladno s tem zakonom.

V osmem odstavku je določena pravica in dolžnost pristojnega inšpektorja, ki mora najmanj enkrat letno preveriti skladnost izvajanja aktivnosti in ukrepov organizacije s skupnim načrtom.

V devetem odstavku je predvideno, da podrobnejšo vsebino skupnega načrta predpiše vlada.

K 20.I členu

20.I člen določa delovanje organizacije. Za zagotovitev enakopravnih pogojev vsem proizvajalcem oziroma za zagotovitev enakopravne obravnave proizvajalcev istovrstnih proizvodov določa, da mora organizacija na enoten način in pod enakimi pogoji skleniti pogodbo o pristopu k skupnemu izpolnjevanju obveznosti v organizaciji z vsakim proizvajalcem istovrstnih proizvodov, ki to želi. Pri tem bo organizacija seveda upoštevala tudi določilo tretjega odstavka tega člena.

Zaradi izpolnjevanja obveznosti glede zbiranja in obdelave odpadkov iz proizvodov mora skladno z drugim odstavkom organizacija zagotoviti finančno jamstvo, kadar je to predpisano za proizvajalce proizvodov. Določeno je tudi, da ga mora prvič predložiti v treh mesecih od dneva izdaje dovoljenja iz 20.m člena tega zakona.

Glede stroškov, ki jih organizacija zaračunava pridruženim proizvajalcem, predlagani zakon skladno z minimalnimi zahtevami evropskih predpisov v tretjem odstavku tega člena določa, da mora organizacija pridruženim proizvajalcem zaračunavati stroške iz 20.h člena, tako da so upoštevani dejanski stroški zagotavljanja izpolnjevanja njihovih obveznosti; da se upoštevajo prihodki iz ponovne uporabe proizvodov, za katere velja PRO, ali iz prodaje odpadnih materialov za sekundarne surovine in tako, da se pri zaračunavanju stroškov za vrste ali skupine proizvodov, za katere velja PRO, kolikor je mogoče upoštevajo njihova trajnost, popravljivost, ponovna uporabljivost in reciklabilnost proizvoda ter vsebnost nevarnih snovi v njih.

Zaradi preglednosti načina zaračunavanja stroškov mora organizacija glede zaračunavanja stroškov sprejeti notranji akt, ki mora biti dostopen vsem pridruženim proizvajalcem.

Zaradi zahteve po izpolnjevanju obveznosti kot nepridobitne dejavnosti predlagani peti odstavek določa, da lahko organizacija premoženje, presežke prihodkov nad odhodki in dobiček uporabi le za izvajanje aktivnosti in ukrepov za skupno izpolnjevanje obveznosti. Hkrati pa je v šestem odstavku jasno določeno, da za organizacijo veljajo

pravila, ki urejajo omejevanje konkurence in nelojalno konkurenco, saj je izrecno določeno, da organizacija s svojimi ravnanji ne sme omejevati ali izkrivljati konkurence na trgu ravnanja z odpadki. Za zagotavljanje konkurenčnosti v sektorju ravnanja z odpadki je s sedmim odstavkom določeno, da mora organizacija osebe, ki zanjo izvajajo zbiranje in postopke priprave odpadkov iz proizvodov za končno predelavo ali odstranjevanje, izbirati na podlagi javnega poziva, ki ga objavi na svoji spletni strani. Zahteva se torej transparentnost izbire. Določeno pa je tudi, da mora organizacija pri izboru oseb, ki zanjo izvajajo te postopke, zagotoviti, da se postopki priprave odpadkov iz proizvodov za končno predelavo ali odstranjevanje prednostno izvedejo v Republiki Sloveniji.

Osmi odstavek od organizacije zahteva sklenitev ustrezne pogodbe s koordinacijskim telesom. Njegova uporaba pride v poštev, če to med pridobivanjem dovoljenj s strani organizacije še ne obstaja, saj je v nasprotnem primeru sklenitev pogodbe predvidena že med pogoji za pridobitev dovoljenja. Organizacija mora to pogodbo skleniti v enem mesecu od vzpostavitve koordinacijskega telesa in jo nemudoma poslati ministrstvu. Deveti odstavek določa, da mora imeti organizacija vzpostavljen predpisan sistem samonadzora nad svojim finančnim poslovanjem in kakovostjo podatkov, ki je opredeljen v 20.r členu zakona. Deseti odstavek pa od nje zahteva, da na svojih spletnih straneh javno objavlja informacije o lastnikih poslovnega deleža in pridruženih proizvajalcih, o finančnem prispevku na prodajno enoto ali tono proizvoda, ki ga mora plačati pridružen proizvajalec, pogojih za sklenitev pogodbe s pridruženim proizvajalcem; postopkih izbora oseb, ki za organizacijo izvajajo zbiranje in obdelavo odpadkov iz proizvodov, ter podatke o doseganju predpisanih okoljskih ciljev pri zagotavljanju ravnanja z odpadki iz proizvodov.

Enajsti odstavek ureja razmerja, ki jih mora organizacija zagotoviti do njenih pridruženih proizvajalcev. Organizaciji nalaga obveznost rednega preverjanja točnosti, pravilnosti in popolnosti podatkov, ki jih pridružen proizvajalec sporoča organizaciji; nalaga ji dolžnost obveščanja pridruženih proizvajalcev o skupnem izpolnjevanju njihovih obveznosti v preteklem letu; pa tudi dolžnost obveščanja o izrečenih inšpekcijskih ukrepih zoper organizacijo in začetku postopka odvzema dovoljenja. Poleg navedenega od organizacije zahteva, da ministrstvu in pristojni inšpekciji omogoči vpogled v dokumentacijo, iz katere je razvidna verodostojnost podatkov o pridruženih proizvajalcih, o proizvodih, za katere velja PRO, ki jih dajejo ti proizvajalci na trg Republike Slovenije, ter o zbranih in obdelanih odpadkih iz proizvodov.

Dvanajsti odstavek organizaciji določa pravico do vpogleda v tisto dokumentacijo posameznega pridruženega proizvajalca, s katero ta izkazuje točnost, pravilnost in popolnost podatkov, ki jih je ta posredoval organizaciji (podatke o količini proizvodov, ki jih daje oziroma je dal na trg Republike Slovenije, in druge podatke, pomembne za izpolnjevanje svojih obveznosti, ter informacije o sestavi ali lastnostih proizvoda, ki lahko vplivajo na pravilno izvajanje aktivnosti, in ukrepov za skupno izpolnjevanje obveznosti). Pri tem je določena minimalna zahteva pregleda; določeno je, da mora organizacija letno pregledati podatke najmanj 10 % pridruženih proizvajalcev.

S trinajstim odstavkom je določena obveznost organizacije, da v razmerjih z izvajalci obdelave zagotovi sledljivost podatkov o obdelavi odpadkov do njihove končne obdelave. V ta namen lahko od osebe, ki zanjo skladno s skupnim načrtom zbira ali obdeluje odpadke iz proizvodov, zahteva vpogled v dokumentacijo, ki dokazuje točnost, pravilnost in popolnost podatkov o količinah zbranih ali obdelanih odpadkov iz proizvodov ter doseganju predpisanih okoljskih ciljev; oseba, ki zanjo zbira ali obdeluje odpadke, pa ji mora ta vpogled omogočiti.

Organizacija mora ministrstvu vsaj enkrat letno poslati poročilo o izvajanju aktivnosti in ukrepov za izpolnjevanje obveznosti. Letnemu poročilu organizacije mora biti priloženo revizorjevo poročilo iz 20.r člena tega zakona, skupaj z revidiranimi računovodski izkazi. Na zahtevo inšpektorja pa mora predložiti pogodbe z osebami, ki izvajajo zbiranje, in osebami, ki izvajajo postopke priprave odpadkov iz proizvodov za končno predelavo ali odstranjevanje in dovoljenja oseb iz drugih držav, ki izvajajo postopke priprave odpadkov iz proizvodov za končno predelavo ali odstranjevanje.

V šestnajstem odstavku je določeno pooblastilo vladi, da lahko predpiše podrobnejša merila za zaračunavanje stroškov za posamezne proizvode ali skupine proizvodov, za katere velja PRO, glede na njihovo trajnost, popravljivost, ponovno uporabljivost ali reciklabilnost in vsebnost nevarnih snovi. V sedemnajstem odstavku pa pristojnost vlade, da predpiše vsebino letnega poročila organizacije in način njenega poročanja.

K 20.m členu

Predlagani zakon v **20.m členu** uvaja dovoljenje za skupno izpolnjevanje obveznosti, ki ga mora imeti organizacija. S tem bo poenoten do sedaj neenoten postopek formalnega dovoljevanja skupnega izpolnjevanja obveznosti PRO, saj je bila do sedaj izdaja dovoljenja predvidena samo pri izpolnjevanju obveznosti PRO za embalažo, pri preostalih proizvodih pa je bil predviden vpis načrta ravnanja z odpadki iz proizvodov v evidenco načrtov in skupnih načrtov.

Drugi odstavek določa vsebino vloge za dovoljenje in predpisane priloge, medtem ko tretji odstavek opredeljuje pogoje za izdajo dovoljenja. V postopku izdaje dovoljenja se preveri izpolnjevanje predpisanih pogojev iz 20.j člena tega zakona; skladnost skupnega načrta organizacije s predpisanimi zahtevami in ali – v luči pridruženih izvajalcev – iz njega izhaja, da bo zagotovljeno skupno izpolnjevanje obveznosti skladno s tem zakonom; preveri se, ali imajo osebe, ki izvajajo zbiranje, in osebe, ki izvajajo postopke priprave odpadkov iz proizvodov za končno predelavo ali odstranjevanje, okoljevarstveno dovoljenje skladno s tem zakonom, izvajalci tovrstne obdelave v drugi državi pa ustrezno dovoljenje te države; zadostnost finančnih sredstev za izpolnjevanje obveznosti, vzpostavljenost sistema predpisanega samonadzora organizacije iz 20.r člena tega zakona in kadar koordinacijsko telo že obstaja, obstoj ustrezne pogodbe s koordinacijskim telesom. Ob navedenih pogojih pa je v drugi točki zaradi zagotavljanja reprezentativnosti organizacije, smiselnosti logistike izpolnjevanja obveznosti glede zagotavljanja ravnanja z odpadki iz proizvodov ter njegovega spremljanja za izdajo dovoljenja zahtevano tudi, da organizacija zagotavlja skupno izpolnjevanje obveznosti za pridružene proizvajalce, ki dajo skupaj na trg najmanj 25 odstotkov količine proizvodov, dane na trg v RS.

V četrtem odstavku sta določena vsebina dovoljenja in čas njegove veljavnosti (pet let od dokončnosti).

V petem odstavku je določeno, da ministrstvo dovoljenje, skupaj s skupnim načrtom, na podlagi katerega je bilo to izdano, pošlje pristojni inšpekciji.

Šesti in sedmi odstavek urejata možnost podaljšanja dovoljenja, pri čemer sta kot pogoj za podaljšanje določena tudi zahteva, da ministrstvo ni začelo postopek odvzema dovoljenja, ter pravočasnost oddaje vloge za podaljšanje. Ob pravočasni vlogi za podaljšanje dovoljenja lahko organizacija deluje na podlagi prejšnjega dovoljenja vse do pravnomočne odločitve o njegovem podaljšanju.

S predlaganim devetim odstavkom je vladi omogočeno, da podrobneje predpiše priloge za pridobitev dovoljenja in način ugotavljanja izpolnjevanja pogoja, po katerem mora organizacija zagotavljati skupno izpolnjevanje obveznosti za pridružene proizvajalce, ki dajo skupaj na trg najmanj 25 odstotkov količine proizvodov, dane na trg Republike Slovenije.

K 20.n členu

20.n člen predloga zakona določa razloge za spremembo ali odvzem dovoljenja za skupno izpolnjevanje obveznosti ter način spremembe in odvzema dovoljenja. Prvi odstavek določa spremembo dovoljenja po uradni dolžnosti, če to zahtevajo spremembe predpisov s področja varstva okolja, drugi odstavek pa ureja spremembo dovoljenja zaradi spremembe firme in sedeža.

Obraavnani člen določa tudi pogoje za odvzem dovoljenja, in sicer ministrstvo po uradni dolžnosti odvzame dovoljenje, če ugotovi, da organizacija ne izpolnjuje pogojev iz drugega, tretjega, šestega ali sedmega odstavka 20.j člena predlaganega zakona ali pravočasno ne obnovi finančnega jamstva iz drugega odstavka 20.l člena predlaganega zakona. Ministrstvo dovoljenje odvzame tudi, če organizacija nima na voljo zadostnih finančnih sredstev za izvajanje skupnega načrta in jih ne zagotovi v roku, ki ga določi ministrstvo, če organizacija nima pogodbe s koordinacijskim telesom in je ne predloži v roku, ki ga določi ministrstvo, če organizacija ni izpolnila obveznosti iz 20.k člena tega zakona ali ni uskladila svojega delovanja z zahtevami iz 20.l člena tega zakona ali ni posredovala informacij iz sedmega odstavka 20.k člena tega zakona v roku, ki ga določi ministrstvo. Ministrstvo dovoljenje odvzame tudi, če za lastnika poslovnega deleža ali osebe iz enajstega odstavka 20.j člena tega zakona niso upoštevane omejitve iz sedmega odstavka 20.j člena tega zakona in tudi v roku, ki ga določi ministrstvo, ni izkazano njihovo upoštevanje.

Šesti odstavek določa, da ministrstvo o izdani odločbi o odvzemu dovoljenja obvesti tej organizaciji pridružene proizvajalce. Sedmi odstavek določa, da ministrstvo ob odvzemu dovoljenja zaradi neizpolnjevanja obveznosti iz prvega odstavka 20.k člena tega zakona ugotovi neizpolnjene obveznosti organizacije v zvezi z zagotavljanjem izpolnjevanja obveznosti pridruženih proizvajalcev glede zbiranja in obdelave odpadkov iz proizvodov. V osmem odstavku pa je določena obveza ministrstva, da odločbo o odvzemu dovoljenja pošlje tudi koordinacijskemu telesu in pristojni inšpekciji.

K 20.o členu

20.o člen določa način samostojnega izpolnjevanja obveznosti. Proizvajalec, ki samostojno izpolnjuje obveznosti, mora imeti načrt za samostojno izpolnjevanje obveznosti (v nadaljnjem besedilu: načrt), v katerem opredeli aktivnosti in ukrepe za izpolnitev obveznosti, ki jih določa prvi odstavek 20.g člena.

Obraavnani člen določa vsebino načrta in postopek njegove spremembe s smiselno uporabo petega do sedmega odstavka 20.k člena predlaganega zakona.

Proizvajalec, ki samostojno izpolnjuje obveznosti, mora zaradi izpolnjevanja svojih obveznosti glede zbiranja in obdelave odpadkov iz proizvodov zagotoviti finančno jamstvo, kadar je to predpisano v skladu s predlogom tega zakona. Skladno z 20.r členom mora imeti vzpostavljen tudi sistem nadzora nad svojim finančnim poslovanjem in kakovostjo podatkov.

Proizvajalec mora zagotavljati sledljivost podatkov o obdelavi odpadkov do njihove končne obdelave. V ta namen lahko od osebe, ki zanjo skladno z načrtom zbira ali obdeluje odpadke iz proizvodov, zahteva vpogled v dokumentacijo, ki dokazuje točnost, pravilnost in popolnost podatkov o količinah zbranih ali obdelanih odpadkov iz proizvodov ter doseganju predpisanih okoljskih ciljev. Oseba, ki za proizvajalca zbira ali obdeluje odpadke iz proizvodov, pa mu mora omogočiti ta vpogled. Na zahtevo ministrstva mu mora proizvajalec omogočiti vpogled v dokumente, ki dokazujejo točnost, pravilnost in popolnost podatkov o količinah proizvodov, za katere velja PRO, danih na trg Republike Slovenije, ter o količinah zbranih in obdelanih odpadkov iz proizvodov.

Na svojih spletnih straneh mora javno objavljati informacije o doseganju predpisanih okoljskih ciljev pri zagotavljanju ravnanja z odpadki iz proizvodov. Ministrstvu mora enkrat letno poslati poročilo o izpolnjevanju aktivnosti in ukrepov za izpolnjevanje njegovih obveznosti, ki mu mora biti priloženo revizorjevo poročilo iz 20.r člena predlaganega zakona, skupaj z revidiranimi računovodskimi izkazi.

Deveti odstavek določa pravico in obveznost pristojnega inšpektorja, da najmanj enkrat letno preveri skladnost izvajanja aktivnosti in ukrepov z načrtom, z desetim odstavkom pa je vladi podeljena pristojnost za določitev podrobnejše vsebine načrta in poročila ter načina poročanja.

K 20. p členu

20.p člen določa, da mora imeti proizvajalec za samostojno izpolnjevanje obveznosti dovoljenje ministrstva.

Drugi in tretji odstavek določata vsebino vloge za dovoljenje in predpisane priloge k vlogi ter rok za vložitev vloge, v četrtem pa je predpisano ravnanje ministrstva, če proizvajalec v predpisanem roku ne vloži vloge.

V petem odstavku so določeni pogoji za izdajo dovoljenja. V postopku izdaje dovoljenja se preveri skladnost načrta s predpisanimi zahtevami in tudi to, ali iz njega izhaja, da bo zagotovljeno samostojno izpolnjevanje obveznosti skladno s tem zakonom; ali imajo osebe, ki izvajajo zbiranje, in osebe, ki izvajajo postopke priprave odpadkov iz proizvodov za končno predelavo ali odstranjevanje, okoljevarstveno dovoljenje skladno s tem zakonom, izvajalci tovrstne obdelave v drugi državi pa ustrezno dovoljenje te države, ali ima proizvajalec vzpostavljen predpisan sistem nadzora; poleg tega pa mora biti iz finančnega načrta razvidno, da ima proizvajalec na voljo zadostna finančna sredstva za izvajanje načrta.

Predlagani zakon v šestem odstavku določa vsebino dovoljenja in čas njegove veljavnosti, v osmem do desetem odstavku pa pogoje in način njegovega podaljšanja. V enajstem odstavku je opredeljen način spremembe in odvzema dovoljenja s smiselno uporabo določb 20.n člena predlaganega zakona. Dvanajsti odstavek pa daje možnost vladi, da podrobneje predpiše priloge k vlogi za izdajo dovoljenja.

K 20.r členu

V **20.r členu** je za organizacijo ali proizvajalca, ki samostojno izpolnjuje obveznosti, določena obveznost zagotovitve ločenega računovodskega evidentiranja prihodkov, stroškov in odhodkov, povezanih z zahtevami iz 20.h člena tega predloga zakona. Prav tako morata oba organizirati učinkovit sistem notranjih kontrol, ki bo zagotavljal

pravilnost in popolnost računovodskega evidentiranja. Organizacija ali proizvajalec, ki samostojno izpolnjuje obveznosti, mora zagotoviti, da njene računovodske izkaze revidira revizijska družba skladno z zakonom, ki ureja revidiranje. Revidiranje pa mora upoštevati revizijske postopke, ki zagotavljajo zadostne in ustrezne revizijske dokaze, da ima organizacija ali proizvajalec, ki samostojno izpolnjuje obveznosti, vzpostavljen ustrezen sistem ločenega računovodskega evidentiranja in da je evidentiranje prihodkov, stroškov in odhodkov pravilno.

Poleg tega mora organizacija ali proizvajalec, ki samostojno izpolnjuje obveznosti, imeti certifikat o vzpostavljenem sistemu zbiranja podatkov iz 6. točke prvega odstavka 20.g člena predloga tega zakona, ki ga izda organ, pristojen za akreditacijo skladno z zakonom, ki ureja akreditacijo. Deveti odstavek pa določa pristojnost ministra, da predpiše shemo za certificiranje sistema zbiranja teh podatkov.

Revizorjevo poročilo mora poleg mnenja, ali so prihodki, stroški in odhodki iz 2. točke tretjega odstavka tega člena evidentirani pravilno in popolno, vsebovati tudi mnenje, ali so predpisani podatki pravilni in popolni. Revizorjevo poročilo za organizacijo pa mora vsebovati tudi mnenje, ali so plačila pridruženih proizvajalcev, ki so vključeni v organizacijo, zadostna za skupno izpolnjevanje obveznosti v organizaciji.

Kadar vlada s predpisom določi, da lahko organizacija izvaja skupno izpolnjevanje obveznosti za odpadke iz več vrst proizvodov, mora organizacija spoštovati zahtevo iz osmega odstavka, ki določa, da mora izpolnjevanje obveznosti iz tega člena zagotavljati ločeno za vsako vrsto proizvodov, za katere velja PRO.

K 20.s členu

Za usklajevanje izpolnjevanja obveznosti organizacij **20.s člen** predlaganega zakona uvaja koordinacijsko telo. To je pravna oseba s sedežem v Republiki Sloveniji, ki usklajuje izpolnjevanje obveznosti organizacij le za odpadke iz istovrstnih proizvodov, za isto vrsto odpadkov iz proizvodov pa lahko izpolnjevanje obveznosti usklajuje samo eno koordinacijsko telo. Ne glede na navedeno lahko vlada zaradi tehničnih ali ekonomskih razlogov predpiše, da koordinacijsko telo usklajuje izpolnjevanje obveznosti tudi za odpadke iz več vrst proizvodov.

Koordinacijsko telo lahko premoženje, presežke prihodkov nad odhodki in dobiček uporabi le za izvajanje svojih, z zakonom določenih nalog.

Peti do sedmi odstavek določajo način ustanovitve koordinacijskega telesa. Ustanovijo ga organizacije, ki izvajajo skupno izpolnjevanje obveznosti za proizvajalce istovrstnih proizvodov, ki ministrstvu v enem mesecu od poziva za ustanovitev koordinacijskega telesa izrazijo pisno namero, da ga bodo ustanovile. Poziv ministrstva je urejen v šestem odstavku, ki določa, da ministrstvo na spletni strani objavi poziv organizacijam k ustanovitvi koordinacijskega telesa; ta poziv pa objavi, potem ko prejme vlogo organizacije za izdajo dovoljenja iz 20.m člena tega zakona, če je za odpadke iz te vrste proizvodov drugi organizaciji že dovolilo izvajanje skupnega izpolnjevanja obveznosti ali je za to drugo organizacijo že začelo postopek izdaje dovoljenja iz 20.m člena tega zakona. To pomeni, da mora ministrstvo poziv objaviti, ko pridobi informacijo, da nameravajo proizvajalci poleg prve (že obstoječe) ustanoviti še eno organizacijo za skupno izpolnjevanje obveznosti iz posamezne vrste proizvodov, za katero velja PRO. Po izteku roka, v katerem lahko organizacije izjavijo svojo namero ustanovitve koordinacijskega telesa, ministrstvo na spletni strani objavi podatke o organizacijah, ki so izrazile namero ustanovitve koordinacijskega telesa, in jih pozove,

da ga ustanovijo v treh mesecih. Organizacije, ki ustanovijo koordinacijsko telo, morajo ministrstvu posredovati akt o njegovi ustanovitvi.

Osmi odstavek določa, da osebo, ki bo na stroške proizvajalcev opravljala nalogo koordinacijskega telesa iz 1. točke prvega odstavka 20.š člena predloga zakona, v primeru, če organizacije v predpisanem roku ne ustanovijo koordinacijskega telesa ali ministrstva ne obvestijo o vzpostavljenem koordinacijskem telesu, določi ministrstvo.

Deveti in deseti odstavek predpisujeta zahteve, ki morajo biti izpolnjene pri delovanju koordinacijskega telesa in so namenjene zagotavljanju neodvisnosti njegovega delovanja ter konkurenčnega okolja pri ravnanju z odpadki. Hkrati pa enajsti odstavek določa, da mora biti v organu nadzora koordinacijskega telesa tudi predstavnik ministrstva, pristojnega za okolje.

Dvanajsti odstavek določa, da delovanje koordinacijskega telesa financirajo organizacije, ne glede na to, ali so njegove ustanoviteljice ali ne, ter določa delež financiranja s strani posamezne organizacije, kadar organizacije ne sprejmejo drugačnega dogovora.

Trinajsti odstavek od koordinacijskega telesa zahteva, da na enoten način in pod enakimi pogoji sklene pogodbo z vsako organizacijo, ki ima ali želi pridobiti dovoljenje iz 20.m člena tega predloga zakona, v pogodbi s to organizacijo pa se opredelijo medsebojne obveznosti in pravice.

K 20.š členu

Člen 20.š določa naloge koordinacijskega telesa, ki ga organizacije ustanovijo za usklajevanje izpolnjevanja njihovih obveznosti. To mora: določati in na spletni strani javno objavljati deleže izpolnjevanja obveznosti organizacij iz drugega odstavka 20.k člena, usklajevati izvajanje aktivnosti organizacij za izpolnjevanje njihove obveznosti zagotavljanja zbiranja odpadkov iz proizvodov na območju celotne Republike Slovenije ter za ta namen komunicirati z osebami, ki izvajajo občinske gospodarske javne službe varstva okolja iz 149. člena tega zakona, skupaj z organizacijami in pristojno inšpekcijo sodelovati pri identifikaciji proizvajalcev, ki niso vpisani v register proizvajalcev iz 20.t člena predloga tega zakona, prispevati k mirnemu reševanju sporov glede izpolnjevanja finančnih obveznosti in obveznosti zagotavljanja ravnanja z odpadki iz proizvodov med organizacijami ali organizacijami in občinami, sodelovati z ministrstvom in pristojno inšpekcijo glede izpolnjevanja obveznosti organizacij, ministrstvu sporočati podatke o deležih iz drugega odstavka 20.k člena tega zakona ter na zahtevo ministrstva poslati in omogočiti vpogled v podatke o usklajevanju obveznosti, ki so potrebni za spremljanje in nadzor nad izvajanjem sistema PRO.

Koordinacijsko telo je pri izvajanju nalog iz prejšnjega odstavka samostojno in neodvisno. Pri izvajanju zakonsko določenih nalog mora koordinacijsko telo skrbeti za doseganje skupnega interesa neodvisno od interesov posamezne organizacije, pri čemer mora zagotavljati enakopravno obravnavo vseh organizacij.

Koordinacijsko telo za izvajanje svojih nalog uporablja podatke iz informacijskega sistema iz 20.u člena predloga tega zakona.

Koordinacijsko telo lahko po dogovoru z vsemi organizacijami, ki obstajajo v trenutku njegove ustanovitve, prevzame tudi naloge iz 4. točke prvega odstavka 20.g člena, ki jih v skladu s prvim odstavkom 20.k člena za pridruženega proizvajalca izvaja organizacija.

To telo mora zagotoviti, da lahko vsaka organizacija sproži postopek ponovnega preizkusa deležev, vendar pa so deleži, določeni za posamezno obdobje, nespremenljivi; morebitna odstopanja, ki so bila ugotovljena v postopku ponovnega preizkusa deležev, se upoštevajo v naslednjem obdobju.

Šesti odstavek pa daje pristojnost vladi, da predpiše podrobnejši način določanja deležev izpolnjevanja obveznosti organizacij.

K 20.t členu

Ta člen ureja register proizvajalcev, ki je del informacijskega sistema o PRO. Od proizvajalca oziroma njegovega pooblaščenega zastopnika zahteva, da morata biti vpisana v register proizvajalcev. Ob tem določa, da je za namene vodenja registra proizvajalcev dopustno voditi in obdelovati v zakonu določene osebne podatke.

Proizvajalec ali pooblaščen zastopnik se vpiše v register proizvajalcev proizvodov tako, da od ministrstva pridobi uporabniško pravico do dostopa v register in vpiše svoje podatke, podatke o proizvodih, za katere velja PRO, ki jih daje na trg Republike Slovenije, in podatek o tem, ali bo obveznosti PRO izpolnjeval samostojno ali skupno. Proizvajalec ali pooblaščen zastopnik mora v register vpisati tudi vsako spremembo podatkov, navedenih v prejšnjem stavku.

V predlaganem členu so predpisani tudi pogoji za izbris proizvajalca ali pooblaščenega zastopnika iz registra proizvajalcev. Določeno je, da ima za namen vnosa podatkov o tem, kateri so njeni pridruženi proizvajalci, v informacijski sistem o PRO, organizacija dostop do podatkov o proizvajalcih iz registra proizvajalcev ter da so podatki iz registra javni. Z osmim odstavkom je vlada pooblaščen, da podrobneje predpiše vrsto podatkov in način vpisa v register proizvajalcev ter način dostopa in podatke, do katerih dostopa organizacija.

K 20.u členu

Obravnavani člen ureja informacijski sistem o PRO. Ta je namenjen izvajanju sistema PRO, med drugim tudi izvajanju nalog koordinacijskega telesa in državnem spremljanju izvajanja ter nadzoru nad izvajanjem sistema PRO. Informacijski sistem, ki ga zagotavlja ministrstvo, zagotavlja organizacijam in proizvajalcem, ki samostojno izpolnjujejo obveznosti, elektronsko podporo pri poročanju o proizvodih, danih na trg, ter pri poročanju o zbranih in obdelanih odpadkih iz proizvodov.. Koordinacijskemu telesu pa zagotavlja podatke za izvajanje usklajevanja obveznosti. Podatki, ki jih vsebuje informacijski sistem o PRO, so opredeljeni v tretjem odstavku. Četrty, peti in šesti odstavek urejajo odgovornost za vnos posameznih podatkov v informacijski sistem o PRO, sedmi odstavek ureja dostop do informacijskega sistema o PRO, osmi do enajsti odstavek pa urejajo uporabniško pravico za dostop do oziroma dostop do in vnos podatkov v informacijski sistem o PRO. Javnost podatkov informacijskega sistema je določena v dvanajstem odstavku. V trinajstem odstavku je predvideno, da vlada podrobneje predpiše vrsto podatkov iz 2. do 4. točke tretjega odstavka tega člena, način in pogostost vnosa podatkov iz 3. in 4. točke tretjega odstavka tega člena v informacijski sistem o PRO ter obdobje, na katero se ti podatki nanašajo.

K 20.v členu

Ta člen določa druge deležnike sistema PRO ter njihove obveznosti.

Določeno je, da lahko vlada določene obveznosti glede ravnanja s proizvodi, za katere velja PRO, ali obveznosti ravnanja z odpadki iz proizvodov predpiše tudi drugim osebam, ki sodelujejo v distribucijski verigi proizvodov.

Vlada predpiše tudi pravila ravnanja z odpadki iz proizvodov, ki se izvajajo v okviru občinske gospodarske javne službe varstva okolja iz 149. člena tega zakona in s tem povezane obveznosti izvajalca te javne službe.

Hkrati je določeno tudi, da se stroški občinske gospodarske javne službe varstva okolja v delu, ki se nanaša na odpadke iz proizvodov, zaračunajo organizaciji. Teh stroškov ni dopustno naložiti uporabniku javnih dobrin iz zakona, ki ureja gospodarske javne službe. Ne glede na navedeno se organizaciji ne zaračunajo stroški občinske gospodarske javne službe obdelave komunalnih odpadkov glede izločanja odpadkov iz proizvodov pri obdelavi mešanih komunalnih odpadkov. Organizacija stroškov izvajanja občinske javne službe ne nosi tudi, kadar vlada skladno s sedmim odstavkom 20. h člena določi, da proizvajalec ne krije vseh stroškov za zagotavljanje izpolnjevanja obveznosti PRO. Vlada pa ima pooblastilo predpisati, katere stroške izvajanja občinske gospodarske javne službe varstva okolja nosi organizacija.

Kadar mora organizacija v delu, ki se nanaša na odpadke iz proizvodov, financirati storitve zbiranja, obdelave ali čiščenja odpadkov iz proizvodov, mora občina pri oblikovanju cene občinske gospodarske javne službe varstva okolja zagotoviti sodelovanje organizacij, ki so dolžne zagotavljati to financiranje. To sodelovanje občina zagotovi tako, da jim pošlje osnutek akta o ceni, skupaj s strokovnimi podlagami, na katerih ta temelji, ter jim zagotovi 30-dnevni rok za mnenja in pripombe. Skupaj z aktom o ceni mora občina objaviti tudi stališče do pripomb organizacij ter navesti razloge za njihovo upoštevanje oziroma neupoštevanje.

Predpisano je, da lahko akcije zbiranja odpadkov iz proizvodov organizirajo le vzgojno-varstveni ali izobraževalni zavodi ali nevladne organizacije, in sicer samo v sodelovanju z organizacijami.

K 20.z členu

V tem členu sta urejena spremljanje in nadzor. Določeno je, da ministrstvo obdeluje in uporablja podatke iz informacijskega sistema PRO in informacijskega sistema okolja za spremljanje in ugotavljanje izpolnjevanja obveznosti proizvajalcev, zlasti z vidika doseganja okoljskih ciljev, za namene nadzora nad izvajanjem izpolnjevanja obveznosti PRO in za poročanje EU. Organi, pristojni za nadzor, uporabljajo podatke iz informacijskega sistema PRO in informacijskega sistema okolja za nadzor nad izvajanjem sistema PRO. Zaradi ugotavljanja učinkovitosti izvajanja sistema PRO je določena obveza ministrstva, da analizira podatke iz prvega odstavka predlaganega člena in enkrat letno objavi poročilo o izvajanju sistema PRO, ki vsebuje zlasti ugotovitve glede doseganja okoljskih ciljev in izpolnjevanja drugih obveznosti proizvajalcev ter priporočila za odpravo pomanjkljivosti in izboljšanje. Določeno je tudi, da ministrstvo na svoji spletni strani enkrat letno objavi podatke o skupni količini istovrstnih proizvodov, danih na trg Republike Slovenije, ter skupni količini zbranih in obdelanih odpadkov iz proizvodov ter doseženih okoljskih ciljih.

K 20.ž členu

Dialog med zadevnimi deležniki, vključenimi v izvajanje sistemov PRO, zagotavlja ministrstvo, in sicer zlasti z organizacijo letnih posvetov za izmenjavo mnenj glede stanja in trendov na področju sistema PRO, normativnega urejanja sistema PRO, dobrih praks in težav pri delovanju deležnikov, vključenih v izvajanje sistema PRO, obveščanja in ozaveščanja potrošnikov oziroma javnosti in drugih vprašanj, pomembnih za delovanje sistema PRO. V drugem odstavku so opredeljeni zadevni deležniki, vključeni v izvajanje sistemov PRO. To so proizvajalci in distributerji, zasebni ali javni izvajalci ravnanja z odpadki iz proizvodov, izvajalci ponovne uporabe in popravil, občine in nevladne organizacije iz 153. člena tega zakona ter nevladne organizacije za varstvo potrošnikov.

K 8. členu

Z **8. členom** se z namenom uskladitve s petim odstavkom 4. člena Direktive 2014/52/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. aprila 2014 o spremembi Direktive 2011/92/EU o presoji vplivov nekaterih javnih in zasebnih projektov na okolje (v nadaljevanju Direktive 2014/52/EU) dopolnjuje 51.a člen zakona.

Čeprav je iz nomotehničnih razlogov četrti odstavek v celoti spremenjen, se glede na sedanjo ureditev vsebinsko dodaja le zahteva po upoštevanju rezultatov že izvedenih predhodnih postopkov za poseg, presoj vplivov na okolje in soglasij, pridobljenih v skladu s predpisi, ki urejajo varstvo okolja, vode ali ohranjanje narave.

Enako velja za predlagano spremembo oziroma dopolnitev petega odstavka, s katero se dodaja izrecen zapis, da se v sklepu navedejo značilnosti nameravanega posega v okolje, njegovo lokacijo in značilnosti možnih vplivov posega na okolje in ukrepe, predvidene za izogibanje ali preprečevanje pomembnih negativnih vplivov na okolje, kadar so ti predloženi. Iz prvega odstavka 51.a člena je jasno, da mora biti zahtevani opis nameravanega posega del obrazložitve sklepa, ki v izreku vsebuje le ugotovitev o tem, ali je presojo vplivov na okolje treba izvesti. Takšna zahteva je potrebna, da bo naknadno mogoče presojati, ali bistvene značilnosti projekta, ki so vplivale na oceno, da presoja vplivov na okolje ni potrebna, ostajajo enake. Obenem pa se v ta člen, ob upoštevanju prakse Sodišča EU, dodaja možnost pritožbe vsakogar, ki lahko izkaže pravni interes.

Šesti odstavek pa je dopolnjen na način, da uzakonja zahtevo, da mora biti sklep objavljen vsaj pet let.

Z novim devetim odstavkom se predlaga določitev omejene veljavnosti sklepa, izdanega v predhodnem postopku. V dosednji praksi odločanja v predhodnih postopkih se je namreč velikokrat pokazalo, da se okolje hitro spreminja, prav tako se spreminjajo tudi predpisi, kar lahko posledično odločilno vpliva tudi na odločanje o tem, ali ima poseg lahko pomembne vplive na okolje in zaradi česar neomejena veljavnost sklepa ni primerna.

K 9. členu

Z **9. členom** se le nekoliko dopolnjuje veljavno besedilo 3. točke drugega odstavka 54. člena zakona, in sicer na način, da se izrecno zahteva, da mora poročilo o vplivih na okolje vsebovati tudi opis izravnavanja pomembnejših škodljivih vplivov na okolje. Z novouvedenim šestim odstavkom pa se zahteva, kadar je bilo zanjo zaproseno, upoštevanje predhodne informacije pri pripravi poročila o vplivih na okolje. Tudi omenjeni dopolnitvi sta vneseni z namenom prenosa zahtev Direktive 2014/52/EU.

K 10. členu

Z **10. členom** se v 59. členu izrecno določa, da znaša rok, v katerem mora država članica obvesti ministrstvo, ali želi sodelovati v postopku presoje vplivov nameravanega posega na okolje, načeloma 30 dni. Na prošnjo države članice pa se ta rok lahko podaljša še za nadaljnjih 60 dni.

Z novim četrtem odstavkom se iz nomotehničnih razlogov spreminja sedanji tretji odstavek veljavnega 59. člena v celoti. V vsebinskem smislu ta sprememba pomeni njegovo dopolnitev iz dveh vidikov. In sicer se z zakonom izrecno zahteva, da se drugi državi, ki je izrazila namero sodelovanja, pošlje tudi poročilo o vplivih na okolje in osnutek odločitve. Poleg tega pa spremenjeno določilo izrecno govori o tem, da se je treba s to državo dogovoriti o razumnem roku, v katerem bo posredovala svoje mnenje. Tudi to spremembo zakon uvaja za zagotovitev večje skladnosti z drugim odstavkom 7. člena Direktive 2014/52/EU.

K 11. členu

Z **11. členom** se dopolnjuje 60. člen zakona na način, da se za primere čezmejnega sodelovanja zaradi nameravanega posega na območju druge države že v zakonu ureja sodelovanje ministrstva z drugimi organi in organizacijami, pristojnimi za posamezne zadeve varstva okolja.

K 12. členu

S predlaganim **12. členom** se dopolnjuje prvi odstavek 61. člena, ki je zaradi nomotehničnih razlogov zapisan kot povsem nov odstavek, dejansko pa se dopolnjuje z zahtevo, da se dokumentacija v mnenje pošlje tudi občini oziroma več občinam, na katerih območju, je območje vpliva nameravanega posega. Jasno je zapisano, da vsi sodelujoči mnenja podajo z vidika pristojnosti, ki so jim sicer podeljene z zakonodajo oziroma predpisi. Dodano je besedilo tretjega odstavka, in sicer se zaradi jasnejše uskladitve z zahtevami Direktivo 2014/52/EU izrecno omogoča, da se v izreku okoljevarstvenega soglasja, kadar je to zaradi narave ali lokacije posega potrebno, določi tudi obveznost spremljanja oziroma monitoring vplivov že izvedenega posega. Izrecno pa je na novo določeno tudi, da čas veljavnosti okoljevarstvenega ne teče v času od vložitve zahteve do pravnomočne odločitve o zahtevi za podaljšanje iz prejšnjega stavka.

K 13. členu

Predlagana sprememba 69. člena ZVO-1 je potrebna zaradi uskladitve s spremenjenim 77. členom.

K 14. členu

Predlagana sprememba 71. člena ZVO-1 je potrebna zaradi uskladitve s spremenjenim 77. členom.

K 15. členu

S **15. členom** je predlagana sprememba 73. člena ZVO-1, ki je potrebna zaradi uskladitve s spremenjenim 77. členom.

K 16. členu

S **16. členom** predlagana sprememba 77. člena veljavnega zakona je namenjena odpravi upravnih ovir in pospešitvi postopkov. Od veljavne ureditve se razlikuje zlasti v tem, da opušča institut prijave nameravane spremembe.

Spremenjeni 77. člen določa, da mora upravljavec vlogo za spremembo vložiti: a) za vsako spremembo v obratovanju naprave, ki je povezana z delovanjem ali razširitvijo naprave in lahko vpliva na okolje, b) za nameravano spremembo upravljavca naprave in c) za spremembo pogojev ali ukrepov v okoljevarstvenem dovoljenju.

Ministrstvo bo okoljevarstveno dovoljenje spremenilo, če bo nameravana sprememba večja in tudi če nameravana sprememba ni večja, vendar je treba zaradi nje spremeniti pogoje in ukrepe v okoljevarstvenem dovoljenju. Če bo ministrstvo ugotovilo, da okoljevarstvenega dovoljenja zaradi nameravane spremembe ni treba spremeniti, bo o tem izdalo ugotovitveno odločbo. Ministrstvo bo skladno z enajstim in trinajstim odstavkom odločilo tudi o spremembi upravljavca naprave. Ministrstvo bo okoljevarstveno dovoljenje na podlagi vloge upravljavca in kadar to omogočajo predpisi, spremenilo tudi v delu, ki se nanaša na spremembo pogojev ali ukrepov okoljevarstvenega dovoljenja, ki se ne nanašajo na spremembo v obratovanju naprave, ampak na druge vsebine okoljevarstvenega dovoljenja (na primer na izvajanje obratovalnega monitoringa).

Določena je vsebina vloge za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja. S tem v zvezi zakon ureja primere, ko mora vloga vsebovati tudi dopolnitev izhodiščnega poročila iz četrtega odstavka 70. člena zakona.

Ob večji spremembi naprave bo ministrstvo pisno obvestilo pristojno inšpekcijo, da je začelo postopek za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja, ta pa bo opravila izredni inšpekcijski pregled naprave, o tem pripravila poročilo in ga v 30 dneh od prejema obvestila poslala ministrstvu. Če pristojna inšpekcija ob izrednem inšpekcijskem pregledu ugotovi, da naprava ne deluje skladno s predpisi, in o tem izda odločbo, lahko ob upoštevanju okoliščin konkretnega primera ministrstvo postopek spremembe okoljevarstvenega dovoljenja prekine do izvršitve inšpekcijske odločbe.

Zakon ureja tudi rok za izdajo odločbe in določa, da kadar nameravana sprememba ni večja, se ne bodo uporabljale določbe 71. člena zakona in drugega do četrtega odstavka 73. člena zakona.

Skladno z dvanajstim odstavkom obravnavanega člena lahko, kot že do zdaj, upravljavec naprave zaprosi ministrstvo za določitev manj strogih mejnih vrednosti, ministrstvo pa mu v šestih mesecih spremeni dovoljenje, če so izpolnjeni predpisani pogoji. V predlaganem petnajstem odstavku je, prav tako podobno kot do zdaj, predvideno, da – kolikor zaradi nameravane spremembe – naprave ni več mogoče šteti za napravo, ki lahko povzroči onesnaževanje okolja večjega obsega, ministrstvo pri izdaji okoljevarstvenega dovoljenja to upošteva in izda tako imenovano dovoljenje za druge naprave.

K 17. členu

V **17. členu** predlagana sprememba šestega odstavka 78. člena veljavnega zakona je potrebna zaradi uskladitve z zahtevami Direktive 2010/75/EU, na kar je Republika Slovenija opozorila Evropska komisija. Ko bo objavljen nov zaključek o BAT, ki se nanaša na glavno dejavnost določene naprave, se bo morala naprava prilagoditi vsem veljavnim zaključkom o BAT, in ne le tistemu, ki se nanaša na glavno dejavnost naprave. Sprememba tretjega odstavka 78. člena pa pomeni, da pristojni organ ni več dolžan prekiniti postopek odločanja o spremembi dovoljenja, temveč o morebitni prekinitvi odloča ob upoštevanju okoliščin konkretnega primera, kot na primer teža kršitve, dolgotrajnost kršitve, smotrnost prilagajanja naprave na zahteve obstoječega okoljevarstvenega dovoljenja z vidika zasledovanja javnega interesa varstva okolja itd.

K 18. členu

Z **18. členom** predlagana sprememba 80. člena ZVO-1 je potrebna zaradi uskladitve s spremenjenim 77. členom.

K 19. členu

V **19. členu** predlagana sprememba 90. člena veljavnega zakona se nanaša na zahtevo, da mora upravljavec obrata spremeniti varnostni načrt ali zasnovo tveganja ali vložiti vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja tudi ob spremembi upravljavca obrata.

K 20. členu

S predlaganim **20. členom** se spreminja 102. člen zakona na način, da Agencija za okolje RS, ob ostalih, preverja tudi kakovosti izvajanja monitoringa, ki ga skladno s 157. členom zakona odredi inšpekcija.

K 21. členu

V **21. členu** predlagane delne spremembe v naslovu 4. podpoglavja in naslovu ter v prvem odstavku 117. člena veljavnega zakona so potrebne zaradi spremembe naslova Direktive (EU) 2018/410, po kateri gre za sistem trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Uniji in ne v Skupnosti.

K 22. členu

V **22. členu** predlagana sprememba drugega odstavka 118. člena veljavnega zakona je potrebna zaradi spremembe predpisa EU, ki ureja brezplačno dodelitev pravic do emisije toplogrednih plinov. Ta namreč ureja tudi določitev podnaprav, za katere je mogoča brezplačna dodelitev pravic do emisije.

K 23. členu

V **23. členu** predlagana sprememba 2. točke tretjega odstavka 119. člena veljavnega zakona je potrebna zaradi enakih razlogov, kot so opisani k 16. členu predlaganega zakona.

Predlagana nadomestitev besedila v 6. točki tretjega odstavka 119. člena je potrebna zaradi uskladitve z določbami predpisa EU, ki določa register Unije. Upravljavci naprav in operaterji zrakoplovov svoje obveznosti glede predaje emisijskih kuponov izvršujejo samo z neposredno predajo v register Unije in ne nacionalnemu administratorju.

Predlagano črtanje četrtega odstavka 119. člena je potrebno zaradi prenosa določb Direktive (EU) 2018/410, ki nič več ne vsebuje obveznosti pregleda dovoljenj in njihove posodobitve za izpuščanje toplogrednih plinov vsako peto leto.

K 24. členu

V **24. členu** predlagano črtanje besedila v prvem odstavku 120. člena veljavnega zakona je potrebno zaradi enakih razlogov, kot so opisani k 22. členu predlaganega zakona.

Predlagano črtanje šestega odstavka je potrebno zaradi uskladitve s predpisom EU, ki ureja brezplačno dodelitev pravic do emisije toplogrednih plinov, ki ne dopušča možnosti, da naprava, ki zaradi sprememb ni več takšna, kot jo določa priloga I Direktive 2003/87/ES, ostane v sistemu trgovanja do konca obdobja, za katerega so ji bile dodeljene emisijske pravice. To pomeni tudi, da takšna naprava ni upravičena do podelitve ostanka emisijskih kuponov.

Druge predlagane spremembe so potrebne zaradi pravilnega sklicevanja v spremenjenem členu in ustrezne uporabe izrazov iz predpisa EU, ki ureja register Unije.

K 25. členu

V **25. členu** je treba uvodoma poudariti spremembo, ki se nanaša na prvi odstavek 121. člena: dobesedno navajanje predpisa EU je namreč (skladno z nomotehničnimi navodili glede sklicevanja na predpise EU) nadomeščeno s sklicem na vsebino predpisa, torej: sklic na »Sklep 278/2199/EU« je nadomeščen s sklicem na »predpis EU, ki ureja brezplačno dodelitev pravic do emisije«. Sprememba načina sklicevanja je pomembna zato, ker se predpisi EU, ki urejajo sistem trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov, izjemno hitro spreminjajo. Takšna sprememba načina sklicevanja je uporabljena tudi pri številnih drugih členih in je v nadaljevanju podrobneje ne razlagamo.

Predlagana sprememba prvega odstavka 121. člena veljavnega zakona je potrebna zaradi dosledne uskladitve z zahtevami predpisa EU, ki ureja brezplačno dodelitev pravic do emisije toplogrednih plinov. Ta namreč ne vsebuje možnosti prenehanja delovanja naprave, ampak ureja prenehanje naprave. Druge spremembe so potrebne zaradi uskladitve izrazov, pri čemer je izraz »pristojni organ, ki vodi register«, nadomeščen z izrazom »nacionalni administrator«, kot ga določa predpis EU, ki ureja register Unije.

K 26. členu

S **26. členom** predlaganega zakona se 122. člen veljavnega zakona spreminja le deloma, vendar je zaradi jasnosti besedilo veljavnega člena v celoti nadomeščeno z novim besedilom. Predlagana sprememba se nanaša na določitev, da ministrstvo upravljavcu naprave iz 118. člena veljavnega zakona dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov odvzame, če ta ni plačal penalov.

Drugi odstavek spremenjenega besedila 122. člena ureja prepoved vnovične vložitve vloge za pridobitev dovoljenja iz 118. člena zakona. Upravljavec naprave, ki mu je bilo dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov odvzeto, v petih letih od pravnomočnosti odločbe o odvzemu ne bo mogel vložiti zahteve za vnovično pridobitev dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov. Prepoved je vezana tudi na napravo, kar pomeni, da tudi drug upravljalec v petih letih od pravnomočnosti odločbe o odvzemu za napravo, za katero je bilo dovoljenje odvzeto v petih letih od pravnomočnosti odločbe o odvzemu ne bo mogel vložiti vloge za omenjeno dovoljenje.

K 27. členu

V **27. členu** predlagane spremembe 122.a člena veljavnega zakona so potrebne zaradi pravilnega sklicevanja in v ničemer ne spreminjajo veljavne ureditve.

K 28. členu

V **28. členu** predlagana sprememba prvega odstavka 125. člena veljavnega zakona je potrebna zaradi uskladitve opredelitve pojmov s pojmi iz Direktive 2003/87/ES.

Predlagani novi tretji odstavek 125. člena veljavnega zakona je potreben zaradi uskladitve s predpisom EU, ki ureja register Unije. Skladno s tem predpisom lahko vsaka pravna ali fizična oseba, ki izpolnjuje s tem predpisom določene pogoje, odpre račun v registru Unije. S tem pa je določeno tudi, kdo je lahko imetnik emisijskega kupona.

K 29. členu

V **29. členu** predlaganega zakona gre za manjše spremembe 126. člena veljavnega zakona, vendar pa je zaradi jasnosti besedilo veljavnega člena v celoti nadomeščeno z novim besedilom. Spremembe so potrebne zaradi uskladitve s predpisom EU, ki ureja brezplačno dodelitev pravic do emisije, pa tudi zaradi uskladitve z zahtevami Direktive (EU) 2018/410, ki nekoliko spreminjajo obdobje, v katerem bodo določene naprave upravičene do brezplačne dodelitve dela emisijskih kuponov. Brezplačna dodelitev se po letu 2026 zmanjšuje v enakih deležih, tako da leta 2030 ni več brezplačnih dodelitev emisijskih kuponov, razen za daljinsko ogrevanje. Izjema glede na zgornje pravilo so upravljavci naprav iz sektorjev ali delov sektorjev, izpostavljenih velikemu tveganju premestitve emisij ogljikovega dioksida – leta 2030 so upravičeni do dodelitve 100 odstotkov količine emisijskih kuponov brez obveznosti plačila.

K 30. členu

V **30. členu** predlagana sprememba 126.a člena veljavnega zakona je potrebna zaradi prenosa zahtev Direktive (EU) 2018/410 v delu, ki se nanaša na časovno opredelitev postopka priprave seznama naprav in upravljavcev za potrebe državnih izvedbenih ukrepov, vendar se vsebinsko ureditev ne spreminja.

Ministrstvo na podlagi vloge upravljavca naprave skladno s predpisom EU, ki ureja brezplačno dodelitev pravic do emisije, za obdobje petih let, ki se začne 2021, in vsako nadaljnje petletno obdobje pripravi seznam naprav in upravljavcev, ki imajo pravnomočno dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov. Ministrstvo je dolžno dve leti pred začetkom novega obdobja predložiti seznam Evropski komisiji; skupaj s tem seznamom pošlje Evropski komisiji tudi seznam naprav in njihovih upravljavcev, ki se želijo izključiti oziroma izstopiti iz sistema trgovanja skladno s 126.c členom zakona, in predlog enakovrednih ukrepov, ki jih morajo ti izvajati za zmanjševanje emisij toplogrednih plinov. Seznam naprav vsebuje še količino emisijskih kuponov, dodeljenih upravljavcem naprav brez obveznosti plačila za posamezno petletno obdobje, in sorazmerni delež za posamezno koledarsko leto v navedenem obdobju. Ministrstvo upošteva zahteve Evropske komisije glede uvrstitve naprav na seznam naprav in izračuna končne letne količine emisijskih kuponov, dodeljenih brez obveznosti plačila za posamezno obdobje, ter seznam naprav in končno dodeljeno količino objavi na svoji spletni strani.

Ministrstvo bo na enak način pripravilo seznam naprav in upravljavcev tudi za vsako nadaljnje petletno obdobje in ga poslalo Evropski komisiji vsakič do 30. septembra dve leti pred začetkom tega obdobja.

V sedmem odstavku je določeno, da bo ministrstvo upravljavcu naprave, ki je na seznamu, z odločbo dodelilo celotno količino emisijskih kuponov, ki mu pripadajo brez obveznosti plačila za določeno petletno obdobje, in dodeljene letne količine emisijskih kuponov. Pritožba zoper odločbo ne bo zadržala njene izvršitve.

Če bo ministrstvo skladno s petim odstavkom 120. člena zakona spremenilo dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov zaradi spremembe upravljavca, bo po uradni dolžnosti ustrezno spremenilo tudi odločbo o dodelitvi emisijskih kuponov.

K 31. členu

V **31. členu** predlagana sprememba 126.b člena veljavnega zakona je potrebna zaradi doslednega prenosa zahtev Direktive (EU) 2018/410 v delu, ki se nanaša na vključitev drugih naprav, dejavnosti in toplogrednih plinov v sistem trgovanja, ki ne vsebuje določbe, po kateri bi Evropska komisija za predlagani seznam dala pozitivno mnenje, kot je predvideno v veljavni ureditvi. Ministrstvo lahko v sistem trgovanja vključi še druge naprave, dejavnosti in toplogredne pline, če vključitev odobri Evropska komisija.

K 32. členu

V **32. členu** predlagana sprememba 126.c člena veljavnega zakona je potrebna zaradi prenosa zahtev Direktive (EU) 2018/410 v delu, ki se nanaša na izključitev naprav iz sistema trgovanja. Spremenjena ureditev vsebinsko bistveno ne spreminja veljavne ureditve glede možnosti izključevanja malih naprav iz sistema trgovanja. Opuščena je možnost izpolnjevanja obveznosti s predajo ERU in CER, saj je možnost že bila izrabljena, od leta 2021 pa sploh ne bo več mogoča.

Skladno z zahtevo navedene direktive je določeno tudi, da ministrstvo male naprave vključi na seznam upravljavcev naprav in dejavnosti, urejen v 126.a členu, ki ga objavi na svoji spletni strani ter javnosti omogoči sporočanje mnenj in pripomb. Prav tako je skladno z zahtevo navedene direktive določeno, da se šteje, da so te naprave

izključene iz sistema trgovanja, če Evropska komisija v šestih mesecih od prejema seznama izključitvi predlaganih naprav ne nasprotuje.

K 33. členu

V **33. členu** predlagana sprememba 126.d člena veljavnega zakona je potrebna zaradi uveljavitve novega predpisa EU, ki ureja brezplačno dodelitev pravic do emisije in v celoti ureja pogoje spreminjanja že dodeljenih količin upravljavcem naprav.

K 34. členu

Tudi v **34. členu** predlagana sprememba 126.e člena veljavnega zakona je potrebna zaradi prenosa zahtev Direktive (EU) 2018/410 v delu, ki se nanaša na nove naprave. Za novo napravo se bo skladno z direktivo štela naprava, ki je v obdobju, ki se začne tri mesece pred rokom za oddajo seznama naprav in upravljavcev Evropski komisiji (spremenjeni 126.a člen zakona) ter konča tri mesece pred rokom za oddajo naslednjega seznama, pridobila dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov. To pomeni, da se bo za novo napravo do konca leta 2025 štela naprava, ki je takšno dovoljenje dobila od 30. junija 2019 do 30. junija 2024. Do 30. septembra 2019 je namreč morala Republika Slovenija poslati Evropski komisiji seznam za petletno obdobje od leta 2021 do leta 2025, do 30. septembra 2024 pa za naslednje petletno obdobje. Upravlavec nove naprave je seveda upravičen do brezplačne dodelitve emisijskih kuponov.

Sprememba je potrebna tudi zaradi novega predpisa EU, ki ureja brezplačno dodelitev pravic do emisije in velja neposredno, vsebuje pa določbe, ki opredeljujejo postopke za dodelitev emisijskih kuponov za nove naprave.

K 35. členu

V **35. členu** predlagana sprememba 127. člena veljavnega zakona je potrebna zaradi prenosa določil Direktive (EU) 2018/410 v delu, ki se nanaša na dražbe emisijskih kuponov. Predlagana sprememba je potrebna tudi zaradi uveljavitve poenotenega sklicevanja na predpise EU.

K 36. členu

S **36. členom** predlaganega zakona se spreminja 129. člen veljavnega zakona zaradi prenosa določb Direktive (EU) 2018/410 v delu, ki se nanaša na porabo sredstev, pridobljenih na dražbi emisijskih kuponov.

V novem tretjem odstavku je dodana možnost, da se v programu ukrepov, ki ga sprejme vlada, navedejo predvidena finančna sredstva za večletne projekte do zaključka projekta tudi izven obdobja, za katerega se sprejme posamezen program. Pri tem pa bo glede prevzema finančne obveznosti v breme proračunov prihodnjih let seveda treba upoštevati določila zakona, ki ureja javne finance, in zakona, ki ureja izvrševanje proračuna Republike Slovenije.

Po določbah novega četrtega odstavka se sredstva sklada za namene iz prvega in drugega odstavka obravnavanega člena z neposredno pogodbo dodeljujejo tudi neposrednim ali posrednim proračunskim uporabnikom, ki jih je za izvajanje

javnopravnih nalog ustanovila ali pooblastila Republika Slovenija ali lokalna skupnost (občina). Gre namreč za projekte, ki so del izvajanja javnih nalog in jih izvajajo v ta namen ustanovljeni subjekti.

Nov peti odstavek od ministrstva zahteva, da o porabi sredstev skladno s predpisom EU, ki ureja upravljanje energetske unije in podnebnih ukrepov, obvesti Evropsko komisijo.

Nov šesti odstavek pa nalaga ministru, da ob upoštevanju predpisov EU, ki urejajo področje državnih pomoči, predpiše postopek dodeljevanja sredstev Podnebnega sklada in izbora upravičencev, omejitve pri dodeljevanju sredstev in vračilo sredstev, ki niso bila pravilno uporabljena ali za katera je naknadno ugotovljeno, da so nedovoljena državna pomoč. Pred sprejemom je treba osnutek pravilnika posredovati ministrstvu, pristojnemu za finance, ki lahko na vsebino osnutka poda mnenje z vidika pravil o državnih pomočeh. Minister bo torej sprejel enoten pravilnik, v katerem bo uredil pogoje in druge vidike dodeljevanja sredstev za vse ukrepe, pri čemer bo glede dodeljevanja sredstev, ki (lahko) predstavljajo državno pomoč, moral upoštevati obstoječa pravila o državnih pomočeh. Zato zakon ministrstvu, pristojnemu za finance, daje možnost, da z vidika pravil o državnih pomočeh poda mnenje o vsebini pravilnika; v tem mnenju se po potrebi izreče tudi o ukrepih oziroma spodbudah, ki (lahko) vsebujejo elemente državne pomoči in za katere je treba upoštevati zahtevo priglasitve.

Sedmi odstavek preprečuje dodeljevanje sredstev osebam, ki nimajo poravnanih obveznosti, katerih izterjava je v pristojnosti FURS. Določilo vzpostavlja tako domnevo, da so te obveznosti poravnane (če na dan vložitve vloge ne presegajo 50 eurov) kot domnevo, da obveznosti niso poravnane (če na FURS ni predložena ustrezna dokumentacija glede dohodkov iz delovnega razmerja). Ne glede na zahteve iz osmega odstavka pa je v devetem odstavku določen odpustek za osebe, ki v 15 dneh od poziva ministrstva poravnajo svoje obveznosti do FURS.

K 37. členu

S **37. členom** predlaganega zakona se spreminja 130. člen veljavnega zakona predvsem zaradi izvrševanja predpisov EU, ki veljajo neposredno, to je Uredbe o registru Unije.

Bistvena sprememba veljavne ureditve je v tem, da se upravljavcu naprave, ki je upravičen do podelitve emisijskih kuponov brez obveznosti plačila, ti ne bodo podeljevali z odločbo ministrstva, ampak bo nacionalni administrator na podlagi odločbe o dodelitvi emisijskih kuponov iz novega sedmega odstavka 126.a člena zakona v skladu s predpisom EU, ki ureja register Unije, podelil letno količino emisijskih kuponov, tako da jih bo najpozneje do 28. februarja tekočega leta vpisal v register Unije. Ta datum velja za naprave, ki bodo uvrščene na seznam, in ga bo odobrila Evropska komisija.

Novim napravam, ki jih bo odobrila Evropska komisija, pa bo nacionalni administrator emisijske kupone podelil tako, da jih bo najpozneje v sedmih dneh od odločbe ministrstva o dodelitvi vpisal v register Unije.

Ob prenehanju veljavnosti dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov iz 121. člena zakona ali odvzemu dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov iz 122. člena zakona pa nacionalni administrator upravljavcu naprave v naslednjem in vsakem nadaljnjem

koledarskem letu do konca obdobja preostanka sorazmernega deleža emisijskih kuponov ne bo podelil.

K 38. členu

V **38. členu** predlagana sprememba prvega in drugega odstavka 130.b člena veljavnega zakona je potrebna zaradi uveljavitve poenotenega sklicevanja na predpise EU.

K 39. členu

Z **39. členom** predlagana sprememba v prvem in drugem odstavku 132. člena veljavnega zakona je potrebna zaradi uveljavitve poenotenega sklicevanja na predpise EU.

K 40. členu

V **40. členu** predlagana sprememba v prvem, drugem in tretjem odstavku 133. člena veljavnega zakona je potrebna zaradi uveljavitve poenotenega sklicevanja na predpise EU. Predlagani nov četrti odstavek 133. člena zakona podaja pravne podlage ministrstvu za izdelavo poročila o emisijah toplogrednih plinov za primer prenehanja opravljanja letalskih dejavnosti oziroma stečaja, ko operator zrakoplova oziroma stečajni upravitelj ne pošlje poročila o emisijah toplogrednih plinov skupaj s poročilom o preverjanju za obdobje od začetka koledarskega leta do uvedbe stečajnega postopka oziroma prenehanja opravljanja dejavnosti.

K 41. členu

V **41. členu** predlagana sprememba v prvem, drugem in tretjem odstavku 133.a člena veljavnega zakona je potrebna zaradi uveljavitve poenotenega sklicevanja na predpise EU.

K 42. členu

V **42. členu** predlagana sprememba v prvem, drugem, četrtem, petem in sedmem odstavku 134. člena veljavnega zakona je potrebna zaradi uveljavitve poenotenega sklicevanja na predpise EU.

Predlagana sprememba tretjega odstavka 134. člena tudi bolj natančno določa postopek ob izrednem naknadnem preverjanju poročila o emisijah toplogrednih plinov.

K 43. členu

S **43. členom** predlaganega zakona se spreminja 135. člen veljavnega zakona, vendar pa je zaradi jasnosti besedilo veljavnega člena v celoti nadomeščeno z novim besedilom. Spremembe so potrebne zaradi uveljavitve poenotenega sklicevanja na predpise EU ter urejevanja postopka v povezavi z uvedbo stečajnega postopka nad operaterjem zrakoplova. Predlagana sprememba 135. člena veljavnega zakona nalaga stečajnemu upravitelju pripravo in posredovanje poročila o emisijah toplogrednih plinov

s poročilom o preverjanju in predajo ustrezne količine emisijskih kuponov za obdobje od začetka koledarskega leta do uvedbe stečajnega postopka.

K 44. členu

S 44. členom predlaganega zakona se spreminja 137. člen veljavnega zakona, vendar pa je zaradi jasnosti besedilo veljavnega člena v celoti nadomeščeno z novim besedilom. Sprememba se nanaša na veljavnost emisijskih kuponov, izdanih od 1. januarja 2021, ki veljajo za emisije od 1. januarja 2021, in je potrebna zaradi prenosa določb Direktive (EU) 2018/410 v delu, ki se nanaša na veljavnost emisijskih kuponov. Drugi odstavek 130. člena zakona določa, da ministrstvo podeli posameznemu upravljavcu naprave dodeljene letne količine emisijskih kuponov vsako leto najpozneje do 28. februarja tekočega leta. Ministrstvo bo 28. februarja 2021 podelilo dodeljene letne količine za leto 2021, ki jih upravljavec ne bo mogel uporabiti za izpolnitev svojih obveznosti iz prvega odstavka 135. člena zakona za leto 2020.

K 45. členu

S 45. členom predlagano črtanje 138. člena veljavnega zakona je potrebno zato, ker je začasna prepoved trgovanja z emisijskimi kuponi urejena v predpisu EU, ki ureja register Unije.

K 46. členu

V 46. členu predlagane spremembe prvega in petega odstavka 139.a člena veljavnega zakona so potrebne zaradi uveljavitve poenotenega sklicevanja na predpise EU in zaradi pravilnega sklicevanja.

K 47. členu

V 47. členu predlagane spremembe v drugem in tretjem odstavku 139.b člena veljavnega zakona so potrebne zaradi pravilnega sklicevanja.

K 48. členu

V 48. členu predlagane spremembe 1. točke prvega odstavka 139.c člena veljavnega zakona so potrebne zaradi uveljavitve poenotenega sklicevanja na predpise EU.

K 49. členu

V 49. členu predlagana sprememba 2. točke tretjega odstavka 139.d člena veljavnega zakona je potrebna zaradi pravilne opredelitve vrste poročila, ki ga je treba priložiti. Pisno mnenje preveritelja je sestavni del poročila o preverjanju iz drugega odstavka 134. člena zakona.

K 50. členu

Sprememba 139.f člena, uveljavljena s predlaganim **50. členom**, je potrebna zaradi pravilnega sklicevanja.

K 51. členu

Predlagani **51. člen** uvaja novo določbo 146.j člena, ki Skladu omogoča neposreden in brezplačen dostop do podatkovnih zbirk, s čimer mu je v posamičnih postopkih odločanja o pravici do dodelitve in v nadzornem postopku po dodelitvi pravice do sredstev sklada omogočena avtomatizirana obdelava podatkov. Namenjen je administrativni poenostavitvi in skrajšanju postopkov odločanja o nepovratnih sredstvih in kreditih in je predlagan tako v interesu vlagateljev zahtev, ki uveljavljajo upravičenje do instrumentov sklada, kot v interesu administrativne razbremenitve oseb, ki vodijo postopek odločanja o dodelitvi teh instrumentov. Predvideva se, da bo ob sočasni racionalizaciji kadrovskih virov Sklada zaradi razbremenitve delovnega procesa omogočil odpravo zaostankov pri dodeljevanju sredstev. Postopek bo predvidoma učinkovitejši tudi za vlagatelje, ki morajo – zaradi umanjkanja tovrstnega pooblastila Skladu – v praksi pogosto večkrat dopolnjevati posamezno vlogo. Predlagani člen med drugim omogoča tudi povezovanje in obdelovanje osebnih podatkov. Med njimi izstopa zlasti 10. točka, ki je namenjena ukrepom zmanjševanja energetske revščine. Predlog jo uvaja, ker izkušnje dodeljevanja instrumentov Sklada kažejo, da vlagatelji, ki so jim tovrstni ukrepi namenjeni, sami zelo pogosto ne zmorejo pravilno izpolniti vloge, ki je zaradi potrebe po obsežnejšem preverjanju dejanskih okoliščin listinsko in vsebinsko kompleksna. Ker vloga ostaja nepopolna, jo je treba zavreči, četudi gre v vsebinskem smislu za vlogo vlagatelja, ki bi – da bi država lahko izpolnila cilj odprave energetske revščine – sredstva moral pridobiti.

K 52. členu

S predlaganim **52. členom** se dopolnjuje 155. člen zakona. Nevladnim organizacijam, ki so pridobile status delovanja v javnem interesu varstva okolja, se omogoča, da pritožbo zoper okoljevarstveno soglasje ali okoljevarstveno dovoljenje iz 68. člena zakona, izdano v postopku, v katerem bi lahko pridobile status stranskega udeleženca, vložijo tudi, če v prvostopenjskem upravnem postopku niso sodelovale. Navedeno določilo upošteva prakso Sodišča EU v zadevi C-137/14 (Evropska komisija proti Zvezni republiki Nemčiji) z dne 15. oktobra 2015 in stališče Komisije EU, izraženo v več postopkih in dokumentih. Pri tem predlagani četrti odstavek upošteva, da imajo te organizacije zaradi vloge, ki jim jo priznava pravni red pri varovanju okolja, tudi dolžno skrbnost ravnanja in da je sodišče v omenjeni sodbi navedlo, da lahko nacionalni zakonodajalec »določi posebna postopkovna pravila, kot na primer določitev nedopustnosti argumenta, ki pomeni zlorabo postopka ali ki je podan v slabi veri, s katerimi se vzpostavlja primeren sistem za zagotovitev učinkovitosti sodnega postopka«. Zato je določeno, da se dejstva in dokazi, ki jih nevladne organizacije iz drugega odstavka tega člena prvič navedejo šele v pritožbi upoštevajo, če je verjetno, da je imela nevladna organizacija za to, da se ni vključila v upravni postopek, opravičljiv razlog. Za opravičljiv razlog pa se v vsakem primeru šteje tudi razumna utemeljitev, da je bila izpodbijana odločitev glede na vsebino javnega naznanila iz 58. ali 71. člena tega zakona nepričakovana.

K 53. členu

V **53. členu** predlaganega zakona je izboljšana in dopolnjena ureditev 157. člena veljavnega zakona. Kljub povsem novi določbi je inšpekcijsko ukrepanje, ki ga urejajo prvi do peti odstavek, le nadgrajeno oziroma izboljšano, v veliki meri z namenom izboljšanja učinkovitosti uresničevanja normativne ureditve varstva okolja.

V prvem odstavku je v četrti točki na novo določena možnost inšpektorja, da kadar je za uskladitev delovanja s predpisi potrebno obsežnejše in bolj kompleksno ukrepanje, zavezancu najprej odredi rok za pripravo programa za odpravo nepravilnosti. Tako je v povezavi z novim četrtim odstavkom z upoštevanjem načela sorazmernosti zavezancu omogočeno, da med več možnostmi za uskladitev svojega delovanja z zahtevami iz predpisov izbere tisto, ki je zanj najbolj racionalna. Obenem pa je inšpektorju omogočeno, da v odločbi, ki bo sledila inšpekcijski odločbi o pripravi programa prilagoditve, izreče inšpekcijski ukrep prilagoditve z upoštevanjem predlogov zavezanca. Novost prvega odstavka prinašata tudi predlagana 6. in 7. točka. Z njima se inšpektorju omogoča ne le da osebi, ki ni pridobila ustreznega upravnega akta, prepove obratovanje naprave ali obrata ali izvajanje dejavnosti, temveč mu je omogočeno, da odredi tudi odstranitev snovi, zmesi, materialov, surovin, proizvodov ali odpadkov, ki so lahko vir onesnaževanja v tej napravi ali obratu ali tveganje za okolje. Pomembna novost je tudi 8. točka, ki ureja ukrepanje v primeru tako imenovanega obstoječega odlagališča, to je odlagališča, ki je bilo zgrajeno ali je obratovalo na dan uveljavitve Pravilnika o odlaganju odpadkov (Uradni list RS, št. 5/00, 41/04, in 43/04), to je 5. februarja 2000, ali odlagališča, za katero je bilo pred uveljavitvijo omenjenega pravilnika pridobljeno pravnomočno gradbeno dovoljenje. Če to odlagališče nima okoljevarstvenega dovoljenja za ustrezno fazo obratovanja ali v roku ne izvede ukrepov za odpravo čezmernih vplivov na okolje, mu inšpektor odredi odstranitev odpadkov in telesa odlagališča ter izvajanje predpisanih monitoringov do odstranitve telesa odlagališča. Kadar odredi odstranitev odpadkov, mora inšpektor upoštevati rok, določen v predlaganem tretjem odstavku.

Kadar inšpektor v odločbi določi rok za odpravo nepravilnosti, ki je daljši od šestih mesecev, mora določiti tudi faze oziroma dejanja za odpravo nepravilnosti in rok, v katerem mora biti končana posamezna faza oziroma dejanje.

Prepovedi obratovanja in drugih ravnanj so v predlaganem petem odstavku jasno določene kot opcijski inšpekcijski ukrep oziroma kot možnost stopnjevanja že izrečenih inšpekcijskih ukrepov. Kot primarni ukrep oziroma obveza inšpekcijskega ukrepanja pa je prepoved predvidena v predlaganem šestem odstavku, in sicer kadar je tovrstna prepoved potrebna za odpravo neposredne nevarnosti za okolje ali življenje ali zdravje ljudi.

V osmem odstavku je izrecno določena pristojnost tržnega inšpektorja za odreditev prepovedi dajanja izdelkov oziroma proizvodov na trg zaradi nespoštovanja predpisanih ravnanj iz 19. člena zakona.

Medtem ko je sedanji sedmi in enajsti odstavek poznala tudi prejšnja ureditev, je na novo urejen tudi deveti odstavek, ki izrecno ureja pristojnost inšpektorja, pristojnega za kemikalije, oziroma inšpektorja, pristojnega za trg, kadar glede stvari obstaja dvom, ali gre za proizvod ali odpadek. V desetem odstavku pa je določen inšpekcijski ukrep za primere, ko oseba, ki obdeluje odpadke v nasprotju s predpisom, sprejetim na podlagi 20. člena tega zakona, ne zagotavlja, da se odpadki, ki so nastali na območju Republike Slovenije, prednostno obdelajo v Republiki Sloveniji, pri čemer se ukrep nanaša le na pošiljke odpadkov iz zelenega seznama po Baselski konvenciji.

Zadnji, enajsti odstavek ureja ukrepanje inšpektorja, pristojnega za okolje, zaradi kršitev obveznosti sistema PRO, ki so urejena v 20.f do 20.ž členu predlaganega

zakona. Pri tem pa dvanajsti in trinajsti odstavek urejata inšpekcijsko ukrepanje za primere, če odpadki iz vrste ali skupine proizvodov, za katere velja PRO, v 15 dneh od predpisanega roka ne bi bili prevzeti pri izvajalcu obvezne občinske javne službe zbiranja komunalnih odpadkov. V tem primeru inšpektor odredi zagotovitev ravnanja z odpadki organizaciji, ki ima dovoljenje iz 20.m člena za vrsto ali skupno proizvodov, po uporabi katerih nastanejo tovrstni odpadki. Če je organizacij z dovoljenjem za enako vrsto ali skupino proizvodov več, pa inšpektor to obveznost naloži vsaki od organizacij v enakem deležu.

Po vzoru Gradbenega zakona je določeno tudi, da se inšpekcijski ukrepi lahko odredijo tudi pravnim naslednikom inšpekcijskega zavezanca, že izrečene odločbe pa zavezujejo tudi pravne naslednike zavezancev.

K 54. členu

S predlaganim **54. členom** se nekoliko spreminja veljavni 157. a člen zakona. Poleg spremembe v jezikovni rabi – določilo ne govori več o odloženih, ampak o odvrženih ali puščenih odpadkih, je relevantna sprememba drugega odstavka. Predlog za odpadke, ki niso komunalni odpadki, določa, da državna inšpekcija, pristojna za okolje, kadar povzročitelja ni mogoče odkriti v razumnem roku ali ta ne obstaja več, zagotovitev njihove odstranitve naloži osebi, ki je izvajalec občinske gospodarske javne službe zbiranja komunalnih odpadkov na območju te občine.

Zakon izrecno uzakonja že uveljavljeno prakso (odločitev Vrhovnega sodišča RS v zadevi X Ips 373/2014 z dne 13. 4. 2016), da ta člen velja podredno – kolikor povzročitelj, ki je odpadke odvrigel oziroma pustil v naravi, ni znan ali pa ga ni mogoče relativno preprosto ugotoviti.

Odgovornost za odpadke na zemljišču v njuni lasti ne nosita le država in občina, ampak tudi drugi lastniki zemljišč. Kadar izvršuje posest zemljišča tretja oseba, pa je ravnanje z odpadki odgovornost posestnika, ki nad zemljiščem izvršuje dejansko oblast.

Vsi omenjeni so upravičeni tako do obvestila inšpekcije o tem, da je povzročitelj odkrit, kot do povračila stroškov odstranitve odpadkov, ki so jo izvedli na podlagi inšpekcijskega ukrepa. Pri tem zakon na novo izrecno določa, da pravica do vračila stroškov odstranitve odpadkov zastara šele v desetih letih od inšpekcijske odločbe, s katero je bila zavezancu naložena odstranitev odpadkov.

V sedmem odstavku je določeno, da določila prvega do šestega odstavka tega člena ne veljajo za odpadke, ki so v okolje odvrženi s smetenjem. Ukrepi za preprečevanje in odpravo smetenja so po izrecni določbi sedmega odstavka 20.a člena in spremenjenem 162.a členu namreč praviloma v občinski pristojnosti.

K 55. členu

V predlaganem **55. členu** je inšpektorju dana možnost, da v primeru nespoštovanja roka za izvršitev odločbe, določenega z inšpekcijsko odločbo, izvršitev odločbe v imenu in na račun zavezanca naloži državi. Tovrstno pooblastilo je predvideno, kadar je spoštovanje roka izvršitve odločbe nujno zaradi odvrnitve neposredne ogroženosti okolja ali zdravja ali življenja ljudi ali zaradi izvršitve sodbe Sodišča EU ali zaradi uradnega postopka pred Komisijo EU.

Predlog nalaga dolžnost dopustitve izvršitve te odločbe s strani države ter, kadar je potrebno, smiselno uporabo določb o razlastitvi zaradi omejitve stvarnih upravičenj. V četrtem odstavku predlog vzpostavlja fikcijo, da se stroški, ki jih ima z izvrševanjem inšpekcijske odločbe država, štejejo za stroške, nastale v inšpekcijskem postopku, kar med drugim pomeni, da zanje velja tudi 157.c člen zakona o možnosti ustanovitve zastavne pravice.

Zadnji odstavek pa predstavlja dopolnitev 11. člena zakona, saj izrecno določa, da ima država ali občina pravico izterjati povračilo stroškov tudi od znanega povzročitelja obremenitve namesto katerega je izvedla ukrepe za preprečitev čezmernega obremenjevanja okolja, ker je bilo to nujno zaradi varstva okolja ali pravočasne izvršitve sodbe Sodišča EU. Tudi v zavarovanje te terjatve lahko ministrstvo v imenu države predlaga vpis zastavne pravice na premoženju povzročitelja obremenitve, za katerega je s stopnjo verjetnosti izkazano, da je povzročil obremenitev.

K 56., 57. in 58. členu

V **56., 57. in 58. členu** predlaganega zakona so določene globe za kršitev zakona.

Pri tem je z določili **56. člena** spremenjen 161. člen zakona. Ta sprememba upošteva novo ureditev 20. člena, ki predvideva več primerov zahteve prijave izvajanja dejavnosti. Na novo je določen tudi prekršek za osebo, ki predhodno ni pridobila sklepa o tem, ali je presojo vplivov na okolje treba izvesti, pa je za poseg, ki ga je izvedla, tvrsten sklep obvezen.

S predlaganim **57. in 58. členom** so v spremenjenem 162. in 162.a členu zakona na novo urejene globe v zvezi s predpisanimi obveznostmi, ki se nanašajo na proizvajalčevo razširjeno odgovornost. V 162. členu pa je na novo določen tudi prekršek za fizično osebo, ki odmetava, pušča ali nenadzorovano ravna z odpadki. Ob tem predlog pri razmejitvi pristojnosti med državno in občinsko inšpekcijo upošteva, da je s sedmim odstavkom 20.a člena določena obveza občine, da sprejme predpis, ki ureja ukrepe v zvezi s preprečevanjem smetenja in kurjenja ter odpravo posledic smetenja, in sicer tako, da določa, da je nadzor nad določili občinskega odloka, ki se nanašajo na smetenje in ga je občina dolžna sprejeti, izvaja pristojna občinska inšpekcija.

K 59. členu

Z **59. členom** se – ob upoštevanju dejstva, da se bo nov sistem PRO začel izvajati šele 1. januarja 2023 – v prvem odstavku podaljšuje veljavnost predpisov, sprejetih pred uveljavitvijo predlaganih zakonskih sprememb. Pri tem se v obdobju do sprejema novih izrecno omogoča tudi spreminjanje predpisov, ki urejajo PRO, na podlagi zakonske ureditve, ki je veljala pred predlagano zakonsko spremembo. Vzpostavlja pa se tudi fikcija, da predpisi, izdani na podlagi drugega odstavka 19. člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 57/08 – ZFO-1A, 70/08, 108/09, 108/09 – ZPNačrt-A, 48/12, 57/12, 92/13, 56/15, 102/15, 30/16, 61/17 – GZ, 21/18 – ZNOrg in 84/18 – ZIURKOE; v nadaljevanju ZVO-1) veljajo za predpise, izdane na podlagi tretjega odstavka 19. člena tega zakona, predpisi, izdani na podlagi petega ali petega in šestega odstavka 20. člena ZVO-1, pa za predpise, izdane na podlagi štirinajstega ali štirinajstega in petnajstega odstavka 20. člena tega zakona.

K 60. členu

Podzakonski predpisi, ki bodo omogočili delovanje spremenjenega sistema PRO, kot ga uveljavlja osnutek zakona, morajo biti večinoma sprejeti v 16 mesecih po uveljavitvi predlaganega zakona. Torej še pravočasno, da bodo vsi deležniki pred 1. januarjem 2023 seznanjeni s podrobnostmi spremenjene ureditve. Tudi za Uredbo o metodologiji za oblikovanje cen storitev obveznih občinskih gospodarskih javnih služb varstva okolja določilo zahteva, da se z novimi zakonskimi določbami glede financiranja občinske javne službe zbiranja odpadkov iz proizvodov, za katere velja PRO, uskladi v šestnajstih mesecih od uveljavitve tega zakona. Ob upoštevanju roka, v katerem naj bi spremenjena ureditev začela v celoti učinkovati, pa bodo ti predpisi morali vsebovati tudi določilo o tem, da začnejo veljati šele 1. januarja 2023.

Ministru je s predlaganim tretjim odstavkom naloženo, da mora predpis o shemi za certificiranje sistema vodenja predpisanih podatkov o proizvodih, danih na trg Republike Slovenije ter podatkov o zbranih in obdelanih odpadkih iz proizvodov, sprejeti v šestnajstih mesecih od uveljavitve predlaganega zakona. Enak rok je določen tudi za sprejem odloka, s katerim bo občina uredila preprečevanje smetenja in kurjenja ter odpravo posledic smetenja.

V petem odstavku je predvideno, da vlada upoštevanju stanja znanosti in najboljše razpoložljive tehnike najkasneje v enem letu od uveljavitve tega zakona spremeni Uredbo o ravnanju z odpadki, ki nastanejo pri gradbenih delih (Uradni list RS, št. 34/08) in Uredbo o obremenjevanju tal z vnašanjem odpadkov (Uradni list RS, št. 34/08 in 61/11).

K 61. členu

V tem členu je vzpostavljena zakonska fikcija, na podlagi katere pravnomočne odločbe oziroma potrdila, izdane osebi, ki zbira odpadke po prej veljavni ureditvi, štejejo za okoljevarstvena dovoljenja za zbiranje odpadkov iz petega odstavka 20. člena tega zakona.

Določena je tudi fikcija, da je oseba, ki izvaja prevažanje ali trgovanje z odpadki ali posredovanje odpadkov in je bila vpisana v evidenco iz 4. točke 104. člena zakona, podala prijavo v skladu z enajstim odstavkom 20. člena tega zakona; obenem pa je določena še dolžnost ministrstva, da jo v treh mesecih od uveljavitve tega zakona po uradni dolžnosti izbriše iz omenjene evidence in vpiše v evidenco iz 3. točke 104. člena tega zakona.

K 62. členu

Predlagani **62.** člen ureja prehodno obdobje za okoljevarstvena dovoljenja, izdana za predelavo odpadkov pred uveljavitvijo zakonske spremembe. Predvideva prehodno obdobje dveh let, v katerem bodo vsa ta dovoljenja prenehala veljati ex lege, razen če bodo njihovi imetniki v roku enega leta vložili ustrezno vlogo s podatki, potrebnimi za prilagoditev oziroma spremembo teh dovoljenj.

Imetnik okoljevarstvenega dovoljenja, ki bo, upoštevajoč predpisano vsebino vloge za predvideno predelavo odpadkov, ministrstvu pravočasno predložil vse podatke, ki jih to potrebuje zaradi ponovnega preverjanja okoljevarstvenega dovoljenja, bo lahko še naprej – vse do odločitve ministrstva o spremembi ali razveljavitvi okoljevarstvenega dovoljenja – deloval na podlagi tega dovoljenja. Nekoliko drugače predlog v četrtem

odstavku ureja veljavnost okoljevarstvenih dovoljenj za predelavo gradbenih odpadkov in tistih, katerih vsebina je predelava odpadkov v gradbene proizvode. Predvideno je, da lahko imetnik tovrstnega dovoljenja na podlagi tega dovoljenja deluje vse do roka, določenega v predpisih iz petega odstavka 62. člena tega zakona. Ob tem pa seveda tudi za že obstoječa okoljevarstvena dovoljenja velja peti odstavek 20.e člena.

Ministrstvo okoljevarstveno dovoljenje načeloma spremeni; razveljavi ga, kadar veljavni predpisi njegove spremembe ne omogočajo. Za njegovo razveljavitev pa je pooblaščen tudi v primeru, če njegov imetnik v roku od poziva skladno z zahtevo ministrstva ne dopolni že predloženih podatkov.

K 63. členu

Predlog v prvem odstavku **63. člena** določa, da se že začeti postopki odločanja o okoljevarstvenem dovoljenju za predelavo odpadkov dokončajo po tem zakonu.

V predlaganem drugem odstavku je urejena fikcija, po kateri vloge iz 31. člena veljavne Uredbe o odpadkih v povezavi s tretjim odstavkom 20. člena veljavnega zakona, štejejo za vloge za okoljevarstvena dovoljenja za zbiranje odpadkov po tem zakonu.

V tretjem odstavku je urejena fikcija, potrebna zaradi spremembe vsebine 77. člena zakona. Določeno je, da prijave po 77. členu veljavnega zakona štejejo za zahtevo za ugotovitev, ali je za nameravani poseg v okolje treba izvesti presojo vplivov na okolje.

Druga določila se nanašajo na vloge, ki so podane skladno s sistemom PRO, kot je veljal pred uveljavitvijo tega zakona, in omogočajo, da se že začeti postopki pridobitve dovoljenja oziroma že začeti postopki vpisov v evidenco končajo po dosedanjih predpisih. Vendar pa skladno s predlaganim sedmim odstavkom po uveljavitvi predlaganega zakona, čeprav bodo določila podzakonskih predpisov, ki urejajo sistem PRO, skladno s prvim odstavkom 59. člena tega zakona ostala v veljavi, ne bo več dopustno začeti novih postopkov za pridobitev dovoljenja oziroma vpis v evidenco.

K 64. členu

Od 1. januarja 2023, ko se bo zakon začel uporabljati v celoti, po izrecni zakonski določbi tega člena ne bo več omogočeno delovanje proizvajalcem, nosilcem načrtov in družbam za ravnanje z odpadno embalažo, ki so to upravičenje pridobili na podlagi ureditve, ki je veljala pred tem datumom. Upravičenje bo prenehalo ex lege, ministrstvo pa bo o tem izdalo ugotovitveno odločbo.

Za osebe, ki so status pooblaščenega zastopnika pridobile že na podlagi prej veljavne Uredbe o OEEO, pa je izrecno določeno, da štejejo za pooblaščene zastopnike po tem zakonu.

K 65. členu

Čeprav se bo večina določb, ki se nanaša na sistem PRO, začela uporabljati šele 1. januarja 2023, to ne velja za določila, ki se nanašajo na pridobitev dovoljenja iz 20.m ali 20.p člena zakona, niti za vzpostavitev koordinacijskega telesa skladno z določili 20.s člena zakona. Omenjena določila se začnejo uporabljati takoj z namenom, da bodo zainteresirane osebe do 1. januarja 2023 že lahko pridobile potrebno dovoljenje in da bodo organizacije, kolikor bo potrebno, pred 1. januarjem 2023 že lahko

vzpostavile koordinacijsko telo. Ob upoštevanju, da je prehod na nov sistem predviden šele 1. januarja 2023, pa je za dovoljenja, ki bodo na podlagi nove ureditve izdana organizacijam ali posameznikom, ki bodo samostojno izvajali obveznosti proizvajalca, določeno, da ta začnejo veljati šele 1. januarja 2023. Prav tako lahko šele 1. januarja 2023 začne delovati koordinacijsko telo.

K 66. členu

Ta člen določa rok, v katerem mora ministrstvo vzpostaviti register proizvajalcev, in rok, v katerem mora omogočiti delovanje informacijskega sistema. Za namene začetka delovanja informacijskega sistema, ob upoštevanju, da bo obveznost vpisovanja lastnih podatkov začela veljati šele 1. januarja 2023, pa ureja tudi prenos podatkov iz obstoječih evidenc v informacijski sistem o PRO.

K 67. členu

S tem členom se ohranja sistem trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov do konca obdobja, ki se je začelo leta 2013 in bo trajalo do konca leta 2020.

K 68. členu

Čeprav bo zakon začel veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, pa je, da bi bil omogočen prehod v nov sistem na ministrstvu in pri drugih deležnikih sistema PRO, predvideno, da se večina njegovih določb, ki se nanašajo na sistem PRO, z izjemo izrecno navedenih, začne uporabljati 1. januarja 2023.

Določeno pa je tudi, da se z uveljavitvijo zakona, določbi dvanajstega in trinajstega odstavka 157. člena tega zakona smiselno uporabljata tudi za družbe, ki imajo ob uveljavitvi zakona okoljevarstveno dovoljenje na podlagi predpisa iz 5. točke prvega odstavka 59. člena ali so nosilec skupnega načrta, vpisanega v evidenco načrtov ravnanja za odpadki na podlagi predpisov iz prvega odstavka 59. člena tega zakona.

IV. BESEDILO ČLENOV, KI SE SPREMINJAJO

Spreminjajo se naslednji členi Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 70/08, 57/12, 92/13, 56/15, 102/15, 30/16, 61/17 – GZ, 21/18 – ZNOrg in 84/18 – ZIURKOE):

1. člen (predmet zakona)

(1) Ta zakon ureja varstvo okolja pred obremenjevanjem kot temeljni pogoj za trajnostni razvoj in v tem okviru določa temeljna načela varstva okolja, ukrepe varstva okolja, spremljanje stanja okolja in informacije o okolju, ekonomske in finančne instrumente varstva okolja, javne službe varstva okolja in druga z varstvom okolja povezana vprašanja.

(2) S tem zakonom se v pravni red Republike Slovenije prenašajo naslednje direktive Evropskih skupnosti:

1. Direktiva Sveta 91/692/EGS z dne 23. decembra 1991 o standardiziranju in racionaliziranju poročil o izvajanju določenih direktiv o okolju (UL L št. 377 z dne 31. 12. 1991, stran 48),
2. Direktiva 2010/75/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o industrijskih emisijah (celovito preprečevanje in nadzorovanje onesnaževanja (prenovitev), (UL L št. 334 z dne 17. 12. 2010, stran 17),
3. Direktiva 2012/18/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. julija 2012 o obvladovanju nevarnosti večjih nesreč, v katere so vključene nevarne snovi, ki spreminja in nato razveljavlja Direktivo Sveta 96/82/ES (UL L št. 197 z dne 24. 7. 2012, str. 1),
4. Direktiva 2001/42/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. junija 2001 o presoji vplivov nekaterih načrtov in programov na okolje (UL L št. 197 z dne 21. 7. 2001, stran 30),
5. Direktiva 2011/92/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o presoji vplivov nekaterih javnih in zasebnih projektov na okolje (UL L št. 26 z dne 28. 1. 2012, stran 1),
6. Direktiva 2003/4/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 28. januarja 2003 o javnem dostopu do informacij o okolju z razveljavitvijo Direktive Sveta 90/313/EGS (UL L št. 41 z dne 14. 2. 2003, stran 26),
7. Direktiva 2003/35/EGS Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. maja 2003 o zagotavljanju udeležbe javnosti pri sprejemanju določenih planov in programov, ki se nanašajo na okolje, in dopolnitvah, ki se nanašajo na udeležbo javnosti in dostop do pravice Direktive 85/337/EGS in 96/61/ES (UL L št. 156 z dne 25. 6. 2003, stran 17),
8. Direktiva 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. oktobra o vzpostavitvi sheme za trgovanje s pravicami za izpuščanje toplogrednih plinov v Skupnosti in dopolnitvi Direktive 96/61/ES (UL L št. 275 z dne 25. 10. 2003, stran 32),
9. Direktiva 2004/101/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. oktobra 2004 o dopolnitvi Direktive 2003/87/ES o vzpostavitvi sheme za trgovanje s pravicami za izpuščanje toplogrednih plinov v Skupnosti, upoštevajoč projektne mehanizme Kjotskega protokola (UL L št. 338 z dne 13. 11. 2004, stran 18),
10. Direktiva 2004/35/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. aprila 2004 o okoljski odgovornosti v zvezi s preprečevanjem in sanacijo okoljske škode (UL L št. 143 z dne 30. 4. 2004, str. 56; v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2004/35/ES),
11. Direktiva 2008/101/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. novembra 2008 o spremembi Direktive 2003/87/ES zaradi vključitve letalskih dejavnosti v sistem za

- trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti (UL L št. 8 z dne 13. 1. 2009, stran 3),
12. Direktiva 2009/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o spremembi Direktive 2003/87/ES z namenom izboljšanja in razširitve sistema Skupnosti za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov (UL L št. 140, z dne 5. 6. 2009, stran 63),
 13. Direktiva 2008/50/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. maja 2008 o kakovosti zunanjega zraka in čistejšem zraku za Evropo (UL L št.152 z dne 11. 6. 2008, stran 1),
 14. Direktiva 2008/98/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. novembra 2008 o odpadkih in razveljavitvi nekaterih direktiv (UL L št. 312 z dne 22. 11. 2008, stran 3),
 15. Direktiva 2009/31/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o geološkem shranjevanju ogljikovega dioksida in spremembi Direktive Sveta 85/337/EGS, direktiv 2000/60/ES, 2001/80/ES, 2004/35/ES, 2006/12/ES, 2008/1/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter Uredbe (ES) št. 1013/2006 (UL L št. 140 z dne 5. 6. 2009, stran 114).

3. člen (pojmi)

V tem zakonu uporabljeni izrazi imajo naslednji pomen:

1. Okolje je tisti del narave, kamor seže ali bi lahko segel vpliv človekovega delovanja.
 - 1.1. Narava je celota materialnega sveta in sestav z naravnimi zakoni med seboj povezanih ter soodvisnih delov in procesov. Človek je sestavni del narave.
 - 1.2. Naravni pojavi so fizikalno kemični procesi, sevanja, geološki pojavi, podnebne, hidrografske in biološke razmere ter drugi naravni pojavi, ki povzročajo spremembe okolja.
 - 1.3. Deli okolja so tla, mineralne surovine, voda, zrak in živalske ter rastlinske vrste, vključno z njihovim genskim materialom. Biotska raznovrstnost je biotska raznovrstnost po predpisih o ohranjanju narave.
 - 1.3.1. Posebni deli okolja so vode in tla ter s predpisi o ohranjanju narave posebej določene mednarodno varovane in zavarovane prosto živeče rastlinske in živalske vrste (v nadaljnjem besedilu: zavarovane vrste), njihovi habitati in habitatni tipi, ki se prednostno ohranjajo v ugodnem stanju po predpisih o ohranjanju narave.
 - 1.3.2. Ugodno stanje ohranjenosti zavarovanih vrst in habitatnih tipov je stanje, določeno s predpisi o ohranjanju narave.
 - 1.3.3. Funkcija posebnega dela okolja je koristna vloga, ki jo ima posebni del okolja za drug del okolja ali za javnost.
 - 1.3.4. Tla so vrhnja plast zemeljske skorje med kamninami in površino, sestavljajo pa jih mineralni delci, organske snovi, voda, zrak in živi organizmi.
 - 1.3.5. Vode so vode po predpisih o vodah in predpisih o varstvu okolja.
 - 1.4. Naravna dobrina je del narave in je lahko naravno javno dobro, naravni vir ali naravna vrednota.
 - 1.4.1. Naravno javno dobro je del okolja, na katerem je z zakonom vzpostavljen status javnega dobra.
 - 1.4.2. Naravni vir je del okolja, kadar je predmet gospodarske rabe.
 - 1.4.3. Naravna vrednota je naravna vrednota po predpisih o ohranjanju narave.
 - 1.5. Kulturna dediščina je kulturna dediščina po predpisih o varstvu kulturne dediščine.
2. Poseg v okolje je vsako človekovo ravnanje ali opustitev ravnanja, ki lahko vpliva na okolje tako, da škoduje človekovemu zdravju, počutju in kakovosti njegovega življenja ter preživetju, zdravju in počutju drugih organizmov. Poseg v okolje se nanaša

zlasti na rabo naravnih dobrin, onesnaževanje delov okolja, gradnjo in uporabo objektov, proizvodne in druge dejavnosti ter dajanje izdelkov na trg in njihovo potrošnjo.

3. Emisija je neposredno ali posredno izpuščanje ali oddajanje snovi v tekočem, plinastem ali trdnem stanju ali energije (hrup, vibracije, sevanje, toplota in svetloba) ali organizmov ali mikroorganizmov iz posameznega vira v okolje.

3.1. Mejna vrednost emisije je predpisana vrednost emisije, ki je določena kot masa, izražena s posebnimi parametri, koncentracija ali raven emisije, in v enem ali več časovnih obdobjih ne sme biti presežena.

4. Kakovost okolja je stanje okolja ali njegovega dela, ki je posledica emisije in drugih človekovih dejanj ter delovanja naravnih pojavov.

4.1. Standard kakovosti okolja je predpisana kakovost okolja ali njegovega dela, določena kot mejna ali ciljna vrednost ali dolgoročno naravnano priporočilo, izražena kot koncentracija snovi, parameter stanja okolja ali raven energije, ki mora biti v določenem času dosežena.

4.1.1. Ciljna vrednost je predpisana raven onesnaženosti okolja, določena z namenom, da se izogne škodljivim vplivom na zdravje ljudi oziroma na okolje kot celoto, se jih prepreči ali zmanjša, in ko je treba in kadar je to mogoče, doseže v določenem času.

5. Odpadek je snov ali predmet, ki ga imetnik zavrže, namerava zavreči ali mora zavreči.

5.1. Nevarni odpadki so odpadki, ki kažejo eno ali več nevarnih lastnosti. Vsi drugi odpadki so nenevarni odpadki. 5.2. Radioaktivni odpadki so odpadki, ki zaradi določenih radioaktivnih lastnosti po predpisih o varstvu pred ionizirajočimi sevanji, uvrščeni med radioaktivne odpadke.

5.3. Komunalni odpadki so odpadki iz gospodinjstev in njemu podoben odpadki iz trgovine, proizvodnih, poslovnih, storitvenih in drugih dejavnosti ter javnega sektorja.

5.4. Ravnanje z odpadki je zbiranje, prevoz, predelava in odstranjevanje odpadkov, vključno z nadzorom nad takimi postopki in dejavnostmi po prenehanju obratovanja naprave za odstranjevanje odpadkov, ter delovanje osebe, ki z odpadki trguje ali jih posreduje.

5.5. Komunalna odpadna voda je odpadna voda iz gospodinjstev in njej po naravi ali sestavi podobna voda iz proizvodnje ali storitvene ali druge dejavnosti ali mešanica teh odpadnih voda z odpadno vodo iz proizvodnje ali s padavinsko odpadno vodo.

6. Obremenitev okolja je vsak poseg ali posledica posega v okolje, ki je izključno ali hkrati povzročila ali povzroča onesnaževanje okolja, tveganje za okolje, okoljsko škodo ali rabo naravne dobrine.

6.1. Čezmerna obremenitev okolja je obremenitev, ki presega mejne vrednosti emisije, standarde kakovosti okolja, pravila ravnanja ali dovoljeno rabo naravne dobrine.

6.2. Celotna obremenitev so skupni vplivi in učinki več istovrstnih sestavin, skupna obremenitev pa so skupni vplivi in učinki vseh prisotnih raznovrstnih sestavin.

6.3. Opozorilna vrednost je s predpisom določena vrednost obremenitve okolja ali njegovega dela, nad katero so škodljivi vplivi na človekovo zdravje za posamezne skupine ljudi verjetni že pri kratkotrajni izpostavljenosti, in pri kateri je potrebno sprotno obveščanje javnosti.

6.4. Alarmna vrednost je s predpisom določena vrednost obremenitve, nad katero so škodljivi vplivi na človekovo zdravje za vse prebivalce verjetni že pri kratkotrajni izpostavljenosti in pri kateri so potrebni takojšnji ukrepi.

6.4.1. Kritična vrednost je predpisana vrednost, določena na podlagi znanstvenih spoznanj, katere preseganje ima lahko neposredne škodljive učinke na nekatere sprejemnike, kot npr. na drevesa, druge rastline in naravne ekosisteme, vendar ne na človeka.

6.5. Onesnaževanje okolja je neposredno ali posredno vnašanje snovi ali energije v zrak, vodo ali tla ali povzročanje odpadkov in je posledica človekove dejavnosti, ki

lahko škoduje okolju ali človekovemu zdravju ali posega v lastninsko pravico tako, da poškoduje ali uniči predmet lastninske pravice ali posega v njeno uživanje ali v pravico do rabe okolja.

6.6. Raba naravnih dobrin je splošna raba delov okolja, za katero ni treba pridobiti posebne pravice, ali posebna raba delov okolja, za katero je treba pridobiti posebno pravico rabe skladno z zakonom.

6.7. Tveganje za okolje je verjetnost, da bo nek poseg v okolje posredno ali neposredno v določenih okoliščinah ali v določenem času škodoval okolju ali življenju ali zdravju ljudi.

6.8. Okoljska nesreča je nenadzorovan ali nepredviden dogodek, ki je nastal zaradi posega v okolje in ima takoj ali kasneje za posledico neposredno ali posredno ogrožanje življenja ali zdravja ljudi ali kakovosti okolja. Okoljska nesreča je tudi ekološka nesreča po predpisih o varstvu pred naravnimi in drugimi nesrečami.

6.8.1. Večja nesreča je dogodek, kot je večja emisija, požar ali eksplozija, ki je posledica nenadzorovanih dogodkov pri obratovanju obrata in lahko takoj ali z zakasnitvijo znotraj ali zunaj obrata povzroči hudo nevarnost za človekovo zdravje ali okolje in vključuje eno ali več nevarnih snovi.

6.8.1.1. Nevarnost je lastnost nevarne snovi ali fizično stanje, ki lahko škoduje človekovemu zdravju ali okolju.

6.8.2. Okoljska škoda je večja škoda, povzročena posebnim delom okolja.

6.8.2.1. Škoda je merljiva negativna sprememba posebnega dela okolja ali večja merljiva prizadetost njegove funkcije, povzročena neposredno ali posredno.

6.8.2.2. Neposredna nevarnost škode je dovolj velika verjetnost, da bo okoljska škoda nastala v bližnji prihodnosti.

6.9. Mejni stroški onesnaževanja okolja so s predpisom določeni dodatni stroški povzročitelja onesnaževanja okolja, ki so posledica proizvodnje dodatne enote izdelka ali storitve in niso vključeni v lastno ceno izdelka ali storitve.

7. Povzročiteljica ali povzročitelj obremenitve okolja (v nadaljnjem besedilu: povzročitelj obremenitve) je pravna ali fizična oseba, ki neposredno ali posredno, izključno ali hkrati onesnažuje okolje, rabi naravne dobrine ali povzroča tveganje za okolje ali povzroči okoljsko nesrečo ali okoljsko škodo.

7.1. Upravljavka ali upravljavec (v nadaljnjem besedilu: upravljavec) je povzročitelj obremenitve okolja, ki ima v posesti napravo ali obrat ali izvaja določeno dejavnost.

7.2. Sprememba upravjavca je sprememba pravne ali fizične osebe ali sprememba firme ali sedeža osebe, ki je pridobila okoljevarstveno dovoljenje.

7.3. Operator zrakoplova je oseba, ki upravlja zrakoplov med izvajanjem določene vrste letalske dejavnosti, ali lastnik zrakoplova, kadar ta ne pozna osebe, ki upravlja zrakoplov, ali je ne navede.

7.3.1. Operator komercialnega zračnega prometa je operator zrakoplova, ki javnosti za plačilo zagotavlja redne ali izredne storitve zračnega prometa za prevoz potnikov, tovora ali poštnih pošilk.

7.3.2. Država članica upravljavka je država članica, ki je operatorju zrakoplova odobrila operativno licenco v skladu s predpisom Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: EU) o skupnih pravilih za opravljanje zračnih prevozov oziroma država članica z največjimi ocenjenimi pripisanimi emisijami iz letalstva, kot jih je določil pristojni organ EU. Operator zrakoplova je pripisan Republiki Sloveniji na podlagi podatkov pristojnega organa EU, da je na območju EU povzročil največ emisij toplogrednih plinov z opravljanjem določenih vrst letalskih dejavnosti na območje Republike Slovenije.

8. Naprava je nepremična ali premična tehnološka enota, za katero je določeno, da lahko povzroča obremenitev okolja, ker v njej poteka eden ali več določenih tehnoloških procesov in na istem kraju drugi z njimi neposredno tehnološko povezani procesi, ki lahko povzročajo obremenitev okolja.

8.1. Za začetek obratovanja naprave ali obrata se v primeru gradnje šteje datum dokončnosti uporabnega dovoljenja ali odločbe o odreditvi poskusnega obratovanja po

predpisih o graditvi objektov, kadar je bilo odrejeno poskusno obratovanje, ali pa datum pravnomočnosti okoljevarstvenega dovoljenja, kadar ne gre za gradnjo.

8.2. Sprememba v obratovanju naprave je sprememba v vrsti ali delovanju naprave ali njena razširitev, ki bi lahko vplivala na okolje in odstopa od pogojev, pod katerimi je bilo izdano okoljevarstveno dovoljenje skladno s tem zakonom.

8.3. Večja sprememba v obratovanju naprave, ki lahko povzroča onesnaževanje okolja večjega obsega, je sprememba v vrsti ali delovanju naprave ali njena razširitev, ki ima lahko znatne negativne vplive na zdravje ljudi ali okolje. Vsaka sprememba v vrsti ali delovanju naprave ali njena razširitev, zaradi katere se proizvodna zmogljivost naprave poveča za prag, kadar je ta predpisan, se šteje za večjo spremembo v obratovanju naprave.

8.3.1. Večja sprememba v obratovanju druge naprave je sprememba naprave ali njena razširitev, ki bistveno spremeni njene glavne tehnične značilnosti ali poveča njeno proizvodno zmogljivost in tako poveča emisije ali spremembo vrste emisije v okolje ali odpadkov ter ima lahko znatne negativne vplive na okolje.

8.3.2. Večja sprememba obrata je znatna sprememba količine nevarnih snovi ali njihovih kemijskih ali fizikalnih lastnosti, sprememba tehnološkega procesa, v katerem se uporablja nevarna snov, ali katerakoli druga sprememba v obratu, ki vpliva na možnost nastanka in poteka večje nesreče ter na ukrepe za njeno preprečitev in zmanjšanje njenih posledic.

8.4. Proizvodna zmogljivost naprave je največja možna količina vhodnih ali izhodnih snovi, kot so surovine, pomožna sredstva, izdelki ali polizdelki, ki v 24 urah na dan vstopajo v napravo ali izstopajo iz nje, če je ta zmožna obratovati na ta način. Lahko je opredeljena tudi posredno, in sicer s parametri, kot so prostornina, površina ali dimenzije naprave ali njenih delov, uporabljena moč ali energija, število mest ali osebkov v objektih za rejo živali in podobno.

8.5. Podnaprava je podnaprava v skladu s Sklepom Komisije z dne 27. aprila 2011 o določitvi prehodnih pravil za usklajeno brezplačno dodelitev pravic do emisije na ravni Unije v skladu s členom 10a Direktive 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 130 z dne 17. 5. 2011, stran 1), zadnjič spremenjenim s Sklepom Komisije z dne 17. avgusta 2012 o spremembi sklepov 2010/2/EU in 2011/278/EU v zvezi s sektorji in deli sektorjev, ki veljajo za izpostavljene visokemu tveganju premestitve emisij CO₂ (UL L št. 241 z dne 7. 9. 2012, stran 52), (v nadaljnjem besedilu: Sklep 278/2011/EU).

8.6. Naprava za proizvodnjo električne energije je naprava, v kateri se od 1. januarja 2005 proizvaja električna energija za prodajo tretjim osebam in v kateri se ne opravlja nobena dejavnost, določena v predpisu iz četrtega odstavka 118. člena tega zakona, razen zgorevanje goriva.

9. Obrat je celotno območje, ki ga upravlja isti upravljavec in na katerem je ena ali več naprav, vključno s pripadajočo ali z njimi povezano infrastrukturo in tehnološkimi procesi, v katerih se proizvajajo, skladiščijo ali kakor koli drugače uporabljajo nevarne snovi, in izpolnjuje predpisane pogoje za razvrstitev v obrate manjšega ali obrate večjega tveganja za okolje v skladu s predpisom iz 18. člena tega zakona.

10. Nevarna snov je snov ali zmes, ki ustreza kriterijem za fizikalne nevarnosti, nevarnosti za zdravje ali nevarnosti za okolje, opredeljenih v Prilogi I Uredbe (ES) št. 1272/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2008 o razvrščanju, označevanju in pakiranju snovi ter zmesi, o spremembi in razveljavitvi direktiv 67/548/EGS in 1999/45/ES ter spremembi Uredbe (ES) št. 1907/2006 (UL L št. 353, z dne 31. 12. 2008, str. 1).

10.1. Nevarna snov, določena zaradi razvrstitve obratov, je v predpisu iz tretjega odstavka 18. člena tega zakona določena snov ali zmes, ki je lahko surovina, proizvod, stranski proizvod, ostanek ali vmesni proizvod.

10.2. Snov je katerikoli kemijski element ali njegova spojina, razen radioaktivnih snovi po predpisih o varstvu pred ionizirajočimi sevanji in gensko spremenjenih organizmov po predpisih o ravnanju z gensko spremenjenimi organizmi.

10.3. Zmes je zmes ali raztopina, sestavljena iz dveh ali več snovi.

10.4. Onesnaževalo je snov, ki lahko onesnažuje okolje.

10.5. Izhodiščno poročilo je dokument, ki vsebuje podatke o stanju onesnaženosti tal in podzemne vode z določenimi nevarnimi snovmi iz 10. točke, potrebne za količinsko primerjavo s stanjem po prenehanju obratovanja naprave.

11. Najboljša razpoložljiva tehnika je najbolj učinkovita in napredna razvojna stopnja dejavnosti in z njo povezanih načinov obratovanja, ki kaže praktično primernost posamezne tehnike, da se na njeni podlagi določajo mejne vrednosti emisije za preprečevanje, in če to ni izvedljivo, za zmanjševanje emisij na splošno in njihovega vpliva na okolje kot celoto. Najboljša razpoložljiva tehnika je opredeljena z dokumenti pristojnega organa EU.

11.1. Tehnika vključuje uporabljeno tehnologijo in način načrtovanja, gradnje, vzdrževanja, obratovanja in razgradnje naprave.

11.2. Razpoložljiva tehnika je tista tehnika, katere stopnja razvoja ob upoštevanju stroškov in prednosti omogoča njeno uporabo v posamezni industrijski panogi pod ekonomsko in tehnično izvedljivimi pogoji ne glede na to, ali se uporablja ali razvija v posamezni državi članici EU ali v drugi državi, če je le upravljavcu naprave primerno dostopna.

11.3. Najboljša je tista tehnika, ki je pri doseganju visoke splošne ravni varstva okolja kot celote najučinkovitejša.

11.4. Referenčni dokument BAT je dokument, ki ga sprejme in na svoji spletni stran objavi Evropska komisija, izdelan pa je za določene dejavnosti; opisuje predvsem uporabljene tehnologije, sedanje vrednosti emisij, porabe snovi in energije, tehnike, ki se uporabljajo za opredelitev najboljših razpoložljivih tehnik, ter zaključke o BAT in vse nastajajoče tehnike.

11.5. Zaključki o BAT so dokument, ki ga sprejme Evropska komisija in je objavljen v Uradnem listu EU, vsebuje pa dele referenčnega dokumenta BAT, zaključke o najboljših razpoložljivih tehnikah, njihov opis, informacije za oceno njihove ustreznosti, ravni emisij, povezane z najboljšimi razpoložljivimi tehnikami, z njimi povezan monitoring, vrednosti porabe snovi in energije, lahko pa tudi ukrepe za sanacijo območja, na katerem je naprava. Zaključki o BAT se uporabljajo neposredno, razen če je s predpisi iz 17., 19., 20. in 101. člena tega zakona določeno drugače. Do objave zaključkov o BAT se uporabljajo zaključki o BAT iz referenčnega dokumenta BAT.

11.6. Ravni emisij, povezane z najboljšimi razpoložljivimi tehnikami, so razpon ravni emisij, nastalih pri običajnih pogojih obratovanja naprave ob uporabi najboljše razpoložljive tehnike ali kombinaciji najboljših razpoložljivih tehnik, kot so opisane v zaključkih o BAT; te ravni so izražene kot povprečje v določenem časovnem obdobju pod posebnimi referenčnimi pogoji in se uporabljajo neposredno.

11.7. Nastajajoča tehnika je nova tehnika za industrijsko dejavnost, ki bi, če bi bila tržno razvita, lahko zagotovila večjo ali vsaj enako stopnjo varstva okolja in večje prihranke pri stroških kakor obstoječe najboljše razpoložljive tehnike.

12. Monitoring okolja je spremljanje in nadzorovanje okolja s sistematičnimi meritvami ali drugimi metodami in z njimi povezanimi postopki.

13. Okoljski podatek je katera koli informacija v pisni, vizualni, zvočni, elektronski ali drugi materialni obliki, ki se nanaša na okolje.

14. Kjotska enota je skladno z Zakonom o ratifikaciji Kjotskega protoka k Okvirni konvenciji Združenih narodov o spremembi podnebja (Uradni list RS – Mednarodne pogodbe, št. 17/02; v nadaljnjem besedilu: Kjotski protokol) enota dodeljenih količin, enota zmanjšanja emisij, enota potrjenega zmanjšanja emisij ali enota odstranitve toplogrednih plinov in je enaka eni toni ekvivalenta ogljikovega dioksida.

14.1. Enota dodeljenih količin (v nadaljnjem besedilu: AAU) je enota količine toplogrednih plinov, ki jih država pogodbenica iz priloge B Kjotskega protokola lahko odda v ozračje v določenem obdobju.

14.2. Enota zmanjšanja emisij (v nadaljnjem besedilu: ERU) je enota, izdana na podlagi 6. člena Kjotskega protokola in odločitev, sprejetih na podlagi Zakona o

ratifikaciji Okvirne konvencije Združenih narodov o spremembi podnebja (Uradni list RS – Mednarodne pogodbe, št. 13/95; v nadaljnjem besedilu: Podnebna konvencija) ali Kjotskega protokola.

14.3. Enota potrjenega zmanjšanja emisij (v nadaljnjem besedilu: CER) je enota, izdana na podlagi 12. člena Kjotskega protokola in odločitev, sprejetih na podlagi Podnebne konvencije ali Kjotskega protokola.

14.4. Enota odstranitve toplogrednih plinov (v nadaljnjem besedilu: RMU) je enota, izdana državi na podlagi tretjega in četrtega odstavka 3. člena Kjotskega protokola, kadar država izvaja ukrepe, ki prispevajo k neto ponoru emisij toplogrednih plinov.

14.5. Prožni kjotski mehanizmi so skupne naložbe in mednarodno trgovanje z AAU.

14.6. Skupna naložba je projektna dejavnost za izpolnjevanje obveznosti iz 3. člena Kjotskega protokola in se nanaša na projekt skupnega izvajanja iz 6. člena Kjotskega protokola ali projekt mehanizma čistega razvoja iz 12. člena Kjotskega protokola.

15. Javnost pomeni eno ali več fizičnih ali pravnih oseb in njihova združenja, organizacije ali skupine.

16. Zainteresirana javnost je javnost, ki lahko sodeluje v postopku izdaje okoljevarstvenega soglasja ali okoljevarstvenega dovoljenja za obratovanje naprave, ki lahko povzroča onesnaževanje večjega obsega, v skladu s tem zakonom.

9. člen **(načelo odgovornosti povzročitelja)**

(1) Povzročitelj obremenitve je odgovoren za odpravo vira čezmernega obremenjevanja okolja in njegovih posledic v skladu s tem zakonom.

(2) Povzročitelj obremenitve je odgovoren za preprečevanje in sanacijo okoljske škode v skladu s tem zakonom.

(3) Povzročitelj obremenitve je odgovoren za obremenjevanje okolja tudi v primeru stečaja ali likvidacije v skladu s tem zakonom.

19. člen **(pravila ravnanja)**

(1) Povzročitelj obremenitve mora pri svojem ravnanju upoštevati vsa pravila, ki so potrebna za preprečevanje in zmanjševanje obremenjevanja okolja.

(2) Prepovedi, omejitve in druga pravila ravnanja ter priporočila pri opravljanju dejavnosti ali v potrošnji določi vlada, nanašajo pa se zlasti na:

1. prijavo ravnanja ali dejavnosti,
2. proizvodnjo, prevoz in skladiščenje,
3. usposobljenost oseb za opravljanje dejavnosti,
4. dajanje storitev ali izdelkov na trg,
5. označevanje surovin, polizdelkov ali izdelkov in druge oblike obveščanja potrošnikov,
6. specifikacije za izdelke, storitve ali postopke in ugotavljanje skladnosti z njimi,
7. opozorila, znake in varščine,
8. zmanjševanje porabe snovi in energije,
9. zmanjševanje nevarnih in škodljivih snovi v surovinah, polizdelkih ali izdelkih,
10. nadomeščanje snovi in energentov z okolju primernejšimi,
11. zahteve, povezane z nadzorom nad okoljevarstveno ustreznostjo izdelkov ali tehnologij pri uvozu ali tranzitu in

12. druga ravnanja, potrebna za preprečevanje in zmanjševanje obremenjevanja okolja.

(3) V predpisu iz prejšnjega odstavka se določijo dejavnosti, ki lahko škodljivo vplivajo na okolje in za katere mora njihov izvajalec pridobiti okoljevarstveno dovoljenje skladno s tem zakonom.

20. člen (ravnanje z odpadki)

(1) Povzročitelj onesnaževanja mora upoštevati vsa pravila ravnanja z odpadki, ki so potrebna za preprečevanje odpadkov in zagotavljanje predelave odpadkov ali njihovo odstranjevanje, če predelava ni mogoča.

(2) Pravna ali fizična oseba, ki predeluje ali odstranjuje svoje odpadke ali odpadke drugih povzročiteljev po predpisanih postopkih, mora za to imeti okoljevarstveno dovoljenje v skladu s tem zakonom.

(3) Pravna ali fizična oseba, ki zbira ali prevaža odpadke ali z njimi trguje ali jih posreduje, mora imeti za zbiranje, prevažanje ali trgovanje z odpadki ali za njihovo posredovanje odločbo ministrstva o izpolnjevanju pogojev in biti vpisana v evidenco oseb iz četrtega odstavka 104. člena tega zakona.

(4) Ministrstvo izda osebi iz prejšnjega odstavka odločbo na podlagi vloge, ki vsebuje dokazila o izpolnjevanju pogojev iz predpisa iz petega odstavka tega člena, ministrstvo pa jo vpiše v evidenco iz 104. člena tega zakona, ko odločba postane pravnomočna.

(5) Vlada s predpisom določi pravila ravnanja in druge pogoje za ravnanje z odpadki, nanašajo pa se zlasti na:

1. preprečevanje odpadkov,
2. razvrščanje odpadkov na sezname,
3. načine ravnanja z odpadki,
4. pogoje za pridobitev potrdila iz tretjega odstavka tega člena,
5. pogoje za pridobitev predpisanih dovoljenj,
6. načrtovanje, gradnjo in obratovanje naprav za ravnanje z odpadki,
7. usposobljenost oseb za ravnanje z odpadki,
8. ukrepe, povezane s prenehanjem delovanja naprav za ravnanje z odpadki in
9. vodenje evidenc o odpadkih in ravnanju z njimi ter način poročanja ministrstvu, pristojnemu za varstvo okolja (v nadaljnjem besedilu: ministrstvo).

(6) Vlada pri določanju pravil ravnanja in drugih pogojev za ravnanje z odpadki v predpisih iz prejšnjega odstavka upošteva tudi najboljše razpoložljive tehnike in zaključke o BAT ter določi podrobnejšo vsebino vloge za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja iz drugega odstavka tega člena in vloge iz četrtega odstavka tega člena.

(7) Vlada s predpisom določi izdelke, za katere mora pravna ali fizična oseba, ki v okviru dejavnosti razvija, izdeluje, predeluje, obdeluje, prodaja ali uvaža takšne izdelke (v nadaljnjem besedilu: proizvajalec izdelkov) delno ali v celoti zagotoviti takšno ravnanje z izdelki in odpadki, ki nastanejo po uporabi takšnih izdelkov, da se spodbujajo njihova ponovna uporaba in preprečevanje odpadkov ter njihovo recikliranje in drugi postopki predelave, in za katere velja razširjena odgovornost proizvajalca. Proizvajalec izdelkov lahko svojo obveznost za ravnanje z odpadki, ki nastanejo po uporabi takšnih izdelkov, zagotavlja sam ali skupaj z drugimi proizvajalci izdelkov, ki izpolnjujejo predpisane pogoje. Obveznosti proizvajalca izdelkov in združenja

proizvajalcev ali druge gospodarske družbe, s katero proizvajalci izdelkov skupno izpolnjujejo obveznosti glede ravnanja z odpadki predpiše vlada, se nanašajo zlasti na:

1. prevzem rabljenih izdelkov in odpadkov, ki nastanejo po uporabi izdelkov, zagotavljanje predpisanega ravnanja z njimi in plačilo s tem povezanih stroškov,
2. način in pogoje za posamično ali skupno izpolnjevanje obveznosti,
3. obseg obveznosti in cilje, ki jih morajo pri izpolnjevanju obveznosti dosegati,
4. vzpostavitev in zagotavljanje informacijskega sistema za spremljanje izvajanja obveznosti, in
5. obveščanje in seznanjanje javnosti z možnostmi ponovne uporabe izdelkov in recikliranja ter drugih načinov predelave odpadkov, ki nastanejo po uporabi izdelkov.

(8) Vlada v predpisu iz petega odstavka tega člena lahko določi primere, ko okoljevarstveno dovoljenje iz drugega odstavka tega člena ni potrebno, če so izpolnjene predpisane zahteve, ki se nanašajo zlasti na:

1. emisije,
2. vsebnost nevarnih ali škodljivih snovi,
3. rabo energije in
4. vrsto in način nastajanja odpadkov.

(9) Pošiljanje odpadkov se izvaja v skladu s predpisi, ki urejajo pošiljke odpadkov.

(10) Oseba, s katero proizvajalci izdelkov skupno izpolnjujejo svoje obveznosti glede ravnanja z odpadki iz sedmega odstavka tega člena, zagotavlja prevzemanje in ravnanje z vsemi odpadki, ki so nastali iz izdelkov iz sedmega odstavka tega člena. V primeru, da proizvajalci izdelkov skupno izpolnjujejo svoje obveznosti glede ravnanja z odpadki z več osebami, posamezna oseba zagotavlja prevzemanje in ravnanje za delež odpadkov, ki je enak količniku med maso izdelkov, ki so jih dali na trg v Republiki Sloveniji proizvajalci izdelkov, ki skupno izpolnjujejo svoje obveznosti s to osebo, in maso izdelkov, ki so jo dali na trg v Republiki Sloveniji vsi proizvajalci, ki skupno izpolnjujejo svoje obveznosti z vsemi osebami.

51.a člen (predhodni postopek)

(1) Nosilec nameravanega posega v okolje iz tretjega odstavka prejšnjega člena mora od ministrstva zahtevati, da ugotovi, ali je za nameravani poseg v okolje treba izvesti presojo vplivov na okolje in pridobiti okoljevarstveno soglasje. Ministrstvo lahko začne postopek predhodne presoje tudi po uradni dolžnosti.

(2) Nosilec nameravanega posega v okolje mora zahtevi iz prejšnjega odstavka priložiti opis tega posega, okolja ali delov okolja, za katere obstoja verjetnost, da bo poseg nanje vplival, in opis možnih pomembnih vplivov nameravanega posega na okolje ali dele okolja. Zahteva iz prejšnjega odstavka lahko vsebuje tudi zahtevo za pisno informacijo, ki jo ministrstvo pripravi v skladu z 52. členom tega zakona, če ugotovi, da je za nameravani poseg treba izvesti presojo vplivov na okolje in pridobiti okoljevarstveno soglasje.

(3) Ministrstvo lahko nosilca nameravanega posega v okolje pozove, da v določenem roku zahtevo iz prvega odstavka tega člena dopolni. Če nosilec nameravanega posega v določenem roku zahteve iz prvega odstavka tega člena ne dopolni, se šteje, da je od nameravanega posega odstopil, ministrstvo pa postopek ustavi. Ministrstvo sklep o ustavitvi postopka objavi na enotnem državnem portalu e-uprava in na svoji spletni

strani, pošlje pa ga tudi pristojni inšpekciji in občini, na območju katere se nahaja nameravani poseg.

(4) Pri ugotovitvi iz prvega odstavka tega člena ministrstvo upošteva merila, ki se nanašajo na značilnosti nameravanega posega v okolje, njegovo lokacijo in značilnosti možnih vplivov posega na okolje. Zaradi izvedbe ugotovitve iz prvega odstavka tega člena ministrstvo lahko zaprosi ministrstva in organizacije iz tretjega odstavka 52. člena tega zakona, da v 21 dneh od prejema zaprosila pošljejo pisno mnenje o tem, ali je za nameravani poseg treba izvesti presojo vplivov na okolje s stališča njihove pristojnosti.

(5) Ministrstvo o ugotovitvi iz prvega odstavka tega člena izda sklep v dveh mesecih po prejemu popolne zahteve. Pritožbo zoper sklep lahko poleg nosilca nameravanega posega v okolje vložijo tudi nevladna organizacija iz prvega odstavka 153. člena tega zakona. Pritožba ne zadrži izvršitve sklepa. Če je s pravnomočno sodbo ugotovljeno, da mora nosilec nameravanega posega za njegovo izvedbo pridobiti okoljevarstveno soglasje, poseg pa je že izvedel, mora nosilec posega vložiti vlogo za pridobitev okoljevarstvenega soglasja v skladu s 57. členom tega zakona, ministrstvo pa mu v okoljevarstvenem soglasju naloži izvedbo omilitvenih ukrepov tako, da se preprečijo, zmanjšajo ali odstranijo škodljivi vplivi posega na okolje.

(6) Ministrstvo sklep iz prejšnjega odstavka objavi na enotnem državnem portalu e-uprava in na spletnih straneh, pošlje pa ga tudi pristojni inšpekciji in občini, na območju katere se nahaja nameravani poseg.

(7) Če je za izvedbo nameravanega posega iz tretjega odstavka prejšnjega člena treba pridobiti gradbeno dovoljenje v skladu s predpisi, ki urejajo graditev objektov, in nosilec posega k zahtevi za njegovo izdajo ne priloži okoljevarstvenega soglasja za nameravani poseg, mora pred izdajo gradbenega dovoljenja pristojni upravni organ ugotoviti, ali je ministrstvo izdalo sklep, da za nameravani poseg v okolje presoja vplivov na okolje ni potrebna. Če pristojni upravni organ ugotovi, da ministrstvo za nameravani poseg v okolje ni izdalo sklepa, da za ta poseg v okolje presoja njegovih vplivov na okolje ni potrebna, se v postopku izdaje gradbenega dovoljenja šteje, da okoljevarstveno soglasje ni pridobljeno, vloga za izdajo gradbenega dovoljenja pa se zavrne.

(8) Ne glede na določbe prejšnjih odstavkov ministrstvo začne s postopkom presoje vplivov na okolje, če nosilec posega iz tretjega odstavka prejšnjega člena vlogo za izdajo okoljevarstvenega soglasja v skladu s 57. členom tega zakona in ministrstvo v skladu s četrtnim odstavkom tega člena ugotovi, da je za nameravani poseg treba izvesti presojo vplivov na okolje in pridobiti okoljevarstveno soglasje.

(9) Vlada predpiše vrsto in obseg podatkov iz drugega odstavka tega člena, ki jih mora nosilec posega nameravanega posega v okolje predložiti ministrstvu v zahtevi iz prvega odstavka tega člena, in podrobnejša merila iz četrtega odstavka tega člena.

54. člen **(poročilo o vplivih na okolje)**

(1) Presoja vplivov na okolje se izvede na podlagi poročila o vplivih nameravanega posega na okolje (v nadaljnjem besedilu: poročilo o vplivih na okolje).

(2) Poročilo o vplivih na okolje mora vsebovati zlasti:

1. opis obstoječega stanja okolja, vključno z obstoječimi obremenitvami,
2. opis nameravanega posega, vključno s podatki o njegovem namenu, kraju in velikosti,

3. opis predvidenih ukrepov za preprečitev, zmanjšanje in, če je to mogoče, odpravo pomembnejših škodljivih vplivov na okolje,
4. podatke, potrebne za ugotovitev in oceno glavnih vplivov nameravanega posega na okolje, ugotovitev ali oceno glavnih vplivov nameravanega posega na okolje in njihovo ovrednotenje,
5. pregled najpomembnejših alternativ, ki jih je nosilec posega proučil, z navedbo razlogov za izbrano rešitev, zlasti glede vplivov na okolje,
6. opredelitev območja, na katerem nameravani poseg povzroča obremenitve okolja, ki lahko vplivajo na zdravje ali premoženje ljudi, in
7. poljudni povzetek poročila, ki je razumljiv javnosti.

(3) Pri pripravi poročila iz prejšnjega odstavka se praviloma uporabljajo dostopni podatki in znanja ter običajni postopki vrednotenja vplivov na okolje.

(4) Ministrstva in drugi pristojni organi in organizacije morajo nosilcu nameravanega posega zagotoviti dostop do podatkov, ki so potrebni za izdelavo poročila o vplivih na okolje, če z njimi razpolagajo.

(5) Vlada predpiše podrobnejšo vsebino poročila iz prvega odstavka tega člena, način njegove priprave in metodologijo za opredelitev območja iz 6. točke drugega odstavka tega člena.

59. člen **(čezmejni vplivi)**

(1) Če bi nameravani poseg lahko pomembno vplival na okolje v državi članici, ministrstvo najkasneje hkrati z javnim naznanilom iz prejšnjega člena pošlje pristojnemu organu te države obvestilo, ki vsebuje:

1. opis nameravanega posega in razpoložljive podatke o njegovih možnih čezmejnih vplivih na okolje,
2. informacijo o naravi odločitve, s katero se nameravani poseg v okolje dovoli ali zavrne, in
3. rok, v katerem naj država članica obvesti ministrstvo, ali želi sodelovati v postopku presoje vplivov nameravanega posega na okolje.

(2) Ministrstvo pošlje obvestilo iz prejšnjega odstavka pristojnemu organu države članice, tudi če država članica to sama zahteva.

(3) Če država članica obvesti ministrstvo, da želi sodelovati v postopku presoje vplivov na okolje, ministrstvo pristojnemu organu te države posreduje vlogo za pridobitev okoljevarstvenega soglasja za nameravani poseg ter se z njim dogovori o roku, v katerem bo posredoval mnenje o nameravem posegu, ali o drugih oblikah posvetovanja o zmanjšanju ali odpravi možnih škodljivih čezmejnih vplivov na okolje, če druga država članica tako zahteva.

(4) Rok iz prejšnjega odstavka se ne šteje v rok za izdajo okoljevarstvenega soglasja.

60. člen **(presoja posega v državi članici)**

(1) Če ministrstvo prejme od države članice obvestilo o nameravem posegu v okolje na njenem ozemlju in oceni, da ta poseg lahko pomembno vpliva na okolje v Republiki

Sloveniji, tej državi v roku, ki ga ta določi, sporoči, ali želi sodelovati v postopku presoje vplivov tega posega na okolje.

(2) Če ministrstvo izve za nameravani poseg v okolje iz prejšnjega odstavka, pa o njem od države članice ni prejelo obvestila, mora od pristojnega organa te države to zahtevati. Ministrstvo po prejemu obvestila državi članici sporoči, ali želi sodelovati v postopku presoje vplivov tega posega na okolje.

(3) Če se ministrstvo odloči za sodelovanje v postopku presoje vplivov na okolje v državi članici, mora o podatkih v zvezi z nameravanim posegom, ki jih je pridobilo od države članice, pridobiti mnenja ministrstev in drugih organov, pristojnih za posamezne zadeve varstva okolja ali rabe naravnih dobrin, in zagotoviti sodelovanje javnosti, skladno z določbami 58. člena tega zakona.

(4) Ministrstvo po pridobitvi mnenj organov iz prejšnjega odstavka pripravi mnenje o nameravanim posegu in ga skupaj s pripombami javnosti v dogovorjenem roku pošlje pristojnemu organu države članice.

(5) Ministrstvo se lahko s pristojnim organom države članice dogovori tudi za posvetovanje o zmanjšanju ali odpravi možnih škodljivih čezmejnih vplivov nameravanega posega na okolje v Republiki Sloveniji.

(6) Določbe prejšnjega in tega člena se uporabljajo tudi v primeru držav podpisnic ratificirane in objavljene mednarodne pogodbe, ki ureja presojo čezmejnih vplivov določenih posegov na okolje.

61. člen **(okoljevarstveno soglasje)**

(1) Ministrstvo vlogo za izdajo okoljevarstvenega soglasja, projekt, poročilo in osnutek odločitve o okoljevarstvenem soglasju pošlje ministrstvom in organizacijam iz tretjega odstavka 52. člena tega zakona in jih pozove, da v 21 dneh od prejema poziva dajo mnenje o sprejemljivosti nameravanega posega.

(2) Ministrstvo odloči o okoljevarstvenem soglasju v treh mesecih po prejemu popolne vloge, pri čemer upošteva tudi mnenje ministrstev in organizacij iz tretjega odstavka 52. člena tega zakona. Rok za izdajo odločbe ne teče v času javne razprave iz tretjega odstavka 58. člena tega zakona in v času, za katerega se dogovori z državo članico iz tretjega odstavka 59. člena tega zakona.

(3) Ministrstvo v okoljevarstvenem soglasju določi tudi pogoje, ki jih mora upoštevati nosilec nameravanega posega, da bi preprečil, zmanjšal ali odstranil škodljive vplive na okolje.

(4) Pogoji iz prejšnjega odstavka se določijo zlasti na podlagi:

1. predpisov na področju varstva okolja, ohranjanja narave, varstva kulturne dediščine in rabe ali varstva delov okolja,
2. ugotovitev iz poročila o vplivih na okolje,
3. mnenj in pripomb javnosti, pridobljenih na podlagi 58. člena tega zakona, in
4. mnenja in pripomb države članice, pridobljenih na podlagi 59. člena tega zakona.

(5) Ministrstvo v obrazložitvi okoljevarstvenega soglasja navede tudi, kako je pri odločitvi upoštevalo mnenja in pripombe javnosti, pridobljenih na podlagi 58. člena tega

zakona, in mnenje ter pripombe države članice, pridobljene na podlagi 59. člena tega zakona.

(6) Če gre v primeru nameravanega posega v okolje za gradnjo po predpisih o graditvi objektov, se pogoji iz tretjega odstavka tega člena štejejo za projektne pogoje po predpisih o graditvi objektov. ([delno se preneha uporabljati](#))

(7) Ne glede na določbe predpisov, ki urejajo graditev objektov, se pri izdaji gradbenega dovoljenja ne uporabljajo določbe zakona, ki ureja graditev objektov in določajo, da je soglasje dano, v kolikor ni dano v roku iz drugega odstavka 62. člena tega zakona. ([delno se preneha uporabljati](#))

(8) Okoljevarstveno soglasje preneha veljati, če nosilec posega v petih letih od njegove pravnomočnosti ne začne izvajati posega v okolje ali ne pridobi gradbenega dovoljenja, če je to zahtevano po predpisih o graditvi objektov. ([delno se preneha uporabljati](#))

(9) Če nosilec nameravanega posega v okolje v roku iz prejšnjega odstavka ne začne izvajati posega ali ne pridobi gradbenega dovoljenja, lahko tri mesece pred iztekom njegove veljavnosti zahteva podaljšanje okoljevarstvenega soglasja, ministrstvo pa zahtevi ugotovi in izda odločbo o podajšanju, če z uporabo meril iz četrtega odstavka 51.a člena tega zakona ugotovi, da se pogoji, ob katerih je bilo dano okoljevarstveno soglasje, niso bistveno spremenili, pri čemer se ne uporabljajo določbe 58., 59. in 64. člena tega zakona. ([delno se preneha uporabljati](#))

(10) Okoljevarstveno soglasje se lahko prenese na drugo osebo le s soglasjem ministrstva. Vloga za prenos okoljevarstvenega soglasja mora vsebovati overjeno izjavo imetnika tega soglasja, da se strinja s prenosom na drugo osebo.

(11) Ministrstvo pošlje okoljevarstveno soglasje iz drugega odstavka tega člena tudi pristojni inšpekciji in občini, na katere območju bo izveden nameravani poseg.

69. člen **(obratovanje naprave)**

(1) Naprava iz prvega odstavka prejšnjega člena lahko začne obratovati, njen upravljavec pa lahko izvede spremembo iz tretjega odstavka 77. člena tega zakona, za katero je predpisana sprememba okoljevarstvenega dovoljenja, le na podlagi pravnomočnega okoljevarstvenega dovoljenja ali pravnomočne odločbe o njegovi spremembi.

(2) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka se v primeru, če obratovanje naprave ali večja sprememba v njenem obratovanju zahteva gradnjo po predpisih o graditvi objektov, gradnja lahko začne šele po pridobitvi pravnomočnega okoljevarstvenega dovoljenja ali pravnomočne odločbe o njegovi spremembi.

(4) Investitor mora začetek gradnje prijaviti inšpekciji, pristojni za varstvo okolja.

71. člen **(sodelovanje javnosti)**

(1) Ministrstvo mora v postopku za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja po določbah 69. člena tega zakona in njegove spremembe po določbah 1. in 2. točke tretjega odstavka ter štirinajstega odstavka 77. člena tega zakona in 4. točke prvega odstavka 78. člena tega zakona zagotoviti javnosti vpogled v vlogo za pridobitev

okoljevarstvenega dovoljenja, pripadajoče zaključke o BAT in v osnutek odločitve o okoljevarstvenem dovoljenju ter omogočiti izražanje mnenj in dajanje pripomb.

(2) Ministrstvo z javnim naznanilom na krajevno običajen način in v svetovnem spletu obvesti javnost zlasti o:

1. organu, ki bo izdal okoljevarstveno dovoljenje, posredoval zahtevane podatke o nameravanem posegu v okolje in sprejemal mnenja in pripombe,
2. obsegu vplivnega območja iz drugega odstavka 70. člena tega zakona,
3. kraju, kjer je mogoč vpogled v vlogo in osnutek odločitve iz prejšnjega odstavka,
4. sodelovanju države članice v primeru iz četrtega odstavka tega člena in
5. načinu izražanja mnenj in dajanja pripomb.

(3) Rok, v katerem ima javnost pravico vpogleda in možnost dajanja mnenj in pripomb, je 30 dni in se ne šteje v rok za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja.

(4) Za napravo, ki bi lahko pomembno vplivala na okolje v drugi državi članici, se smiselno uporabljajo določbe 59. člena tega zakona, za napravo na ozemlju države članice, ki bi lahko pomembno vplivala na okolje v Republiki Sloveniji pa določbe 60. člena tega zakona.

73. člen (stranke v postopku)

(1) Stranka v postopku za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja ali njegove spremembe je upravljavec naprave.

(2) Pravni interes, da zaradi varstva svojih pravic vstopita v postopek za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja po določbah 69. člena tega zakona, in njegove spremembe po določbah 1. in 2. točke tretjega ter štirinajstega odstavka 77. člena tega zakona in 4. točke prvega odstavka 78. člena tega zakona ima oseba, ki na območju, opredeljenem v elaboratu o vplivnem območju naprave iz drugega odstavka 70. člena tega zakona, stalno prebiva ali je lastnik ali drug posestnik nepremičnine, in nevladna organizacija iz prvega odstavka 153. člena tega zakona.

(3) Oseba in nevladna organizacija iz prejšnjega odstavka imata položaj stranskega udeleženca po zakonu, če sta v 35 dneh od objave javnega naznanila iz drugega odstavka 71. člena tega zakona vložili zahtevo za vstop v postopek za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja ali njegove spremembe. Zahteva za vstop v postopek, vložena zunaj roka, se s sklepom zavrže. Pritožba zoper sklep o zavrnjenju zahteve ne zadrži izvršitve.

(4) Javno naznanilo iz drugega odstavka 72. člena tega zakona vsebuje tudi vabilo vsem, ki menijo, da se obratovanje naprave tiče njihovega pravnega interesa in imajo položaj stranskega udeleženca skladno z določbami prejšnjega odstavka.

(5) V primeru upravnega spora mora sodišče o tožbi odločiti v treh mesecih od vložitve tožbe, o pritožbi ali reviziji pa v enem mesecu od vložitve pritožbe oziroma revizije.

77. člen (sprememba okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Upravljavec mora vsako nameravano spremembo v obratovanju naprave iz 68. člena tega zakona, ki je povezana z delovanjem ali razširitvijo naprave in lahko vpliva

na okolje, ali spremembo glede upravljavca pisno prijaviti ministrstvu, kar dokazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(2) Prijava iz prejšnjega odstavka mora glede naprave vsebovati opis njenih sprememb in opis mogočih pomembnih vplivov nameravane spremembe na okolje ali dele okolja, glede upravljavca pa le navedbo sprememb. Če sprememba naprave obsega tudi spremembo območja naprave oziroma določene nevarne snovi, mora prijava iz prejšnjega odstavka vsebovati dopolnitev izhodiščnega poročila iz četrtega odstavka 70. člena tega zakona s podatki, ki se nanašajo na novo območje naprave oziroma novo določeno nevarno snov. Ministrstvo lahko upravljavca pozove, da prijavo dopolni. Če upravljavec prijave ne dopolni, se šteje, da jo je umaknil in od nameravane spremembe odstopil, ministrstvo pa izda sklep o ustavitvi postopka, ki ga objavi na enotnem državnem portalu e-uprava in pošlje pristojni inšpekciji.

(3) Ministrstvo na podlagi prijave iz prvega odstavka tega člena in ob smiselni uporabi določb 51. in 51.a člena tega zakona v dveh mesecih od vložitve popolne prijave s sklepom ugotovi, da:

1. je nameravana sprememba večja in je zanjo treba izvesti tudi presojo vplivov na okolje ter pridobiti okoljevarstveno soglasje in spremeniti okoljevarstveno dovoljenje,
2. je nameravana sprememba večja, vendar zanjo ni treba izvesti presoje vplivov na okolje in pridobiti okoljevarstvenega soglasja, vendar je treba spremeniti okoljevarstveno dovoljenje,
3. nameravana sprememba ni večja, vendar je treba zanjo izvesti presojo vplivov na okolje in pridobiti okoljevarstveno soglasje ter spremeniti okoljevarstveno dovoljenje,
4. nameravana sprememba ni večja, vendar je treba zaradi nameravane spremembe spremeniti pogoje in ukrepe v veljavnem okoljevarstvenem dovoljenju, ali
5. zaradi nameravane spremembe ni treba spremeniti okoljevarstvenega dovoljenja.

(4) Ministrstvo objavi sklep iz prejšnjega odstavka na enotnem državnem portalu e-uprava in na svoji spletni strani ter ga pošlje pristojni inšpekciji.

(5) V primeru iz 1. točke tretjega odstavka tega člena lahko upravljavec naprave vloži vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja, ki mora vsebovati sestavine iz 57. in 70. člena tega zakona, presoja vplivov nameravane spremembe na okolje pa se izvede v postopku za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za spremembo v skladu z 92. členom tega zakona.

(6) V primeru iz 2. točke tretjega odstavka tega člena lahko upravljavec naprave vloži vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja, ki mora vsebovati sestavine iz 70. člena tega zakona.

(7) Če ministrstvo na podlagi vloge iz petega ali šestega odstavka tega člena začne odločati o izdaji spremenjenega okoljevarstvenega dovoljenja, o tem pisno obvesti pristojno inšpekcijo, ta pa opravi izredni inšpekcijski pregled naprave, o tem pripravi poročilo in ga v 30 dneh od prejema obvestila pošlje ministrstvu. Če pristojna inšpekcija ob izrednem inšpekcijskem pregledu ugotovi, da naprava ne deluje v skladu s predpisi in o tem izda odločbo, ministrstvo postopek spremembe okoljevarstvenega dovoljenja prekine do izvršitve inšpekcijske odločbe.

(8) Ministrstvo odloči o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja iz petega in šestega odstavka tega člena v treh mesecih od vložitve popolne vloge, pri čemer se rok iz prejšnjega odstavka ne šteje v rok za izdajo odločbe, ob izdaji inšpekcijske odločbe iz

prejšnjega odstavka pa v treh mesecih od prejema obvestila o njeni izvršitvi, ki ga pristojna inšpekcija pošlje ministrstvu.

(9) Z izdajo okoljevarstvenega dovoljenja iz petega odstavka tega člena se šteje, da je dano tudi okoljevarstveno soglasje, pri določitvi vsebine okoljevarstvenega dovoljenja pa se smiselno uporabljajo tudi določbe 61. člena tega zakona, ki se nanašajo na vsebino okoljevarstvenega soglasja.

(10) V primeru iz 3. točke tretjega odstavka tega člena lahko upravljavec naprave vloži vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja, ki mora vsebovati sestavine iz 57. in 70. člena tega zakona, razen elaborata o določitvi vplivnega območja naprave, presoja vplivov nameravane spremembe na okolje pa se izvede v postopku za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za spremembo v skladu z 92. členom tega zakona.

(11) V primeru iz 4. točke tretjega odstavka tega člena lahko upravljavec vloži vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja, ki mora vsebovati sestavine iz 70. člena tega zakona, razen elaborata o določitvi vplivnega območja naprave.

(12) Ministrstvo odloči o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja iz prejšnjega odstavka v 30 dneh od prejema popolne vloge, pri čemer se ne uporabljajo določbe 71. člena tega zakona in drugega do četrtega odstavka 73. člena tega zakona.

(13) Ministrstvo odloči v roku in na način iz prejšnjega odstavka tudi v primeru spremembe firme ali sedeža upravljavca.

(14) Ne glede na določbe prejšnjih odstavkov lahko upravljavec naprave zaprosi ministrstvo za določitev manj strogih mejnih vrednosti v skladu z določbami enajstega odstavka 74. člena tega zakona, ministrstvo pa mu v roku iz osmega odstavka tega člena spremeni dovoljenje, če so izpolnjeni pogoji iz desetega, enajstega in dvanajstega odstavka 74. člena tega zakona.

(15) Ministrstvo razveljavi okoljevarstveno dovoljenje, izdano enemu upravljavcu za več naprav na podlagi drugega odstavka 68. člena tega zakona, če se spremeni njihova posest, in izda novo okoljevarstveno dovoljenje novim upravljavcem v roku in na način iz dvanajstega odstavka tega člena.

(16) Ministrstvo pošlje odločbe iz osmega, dvanajstega, trinajstega in štirinajstega odstavka tega člena tudi pristojni inšpekciji in občini, na katere območju je naprava.

(17) Če zaradi nameravane spremembe naprava ne izpolnjuje več pogojev, določenih v predpisu iz četrtega odstavka 68. člena tega zakona, ministrstvo okoljevarstveno razveljavi in izda novo okoljevarstveno dovoljenje v skladu z določbami 84. člena tega zakona, če je v predpisih iz 17., 19. ali 20. člena tega zakona za spremenjeno napravo zahtevana pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja.

78. člen

(preverjanje in sprememba okoljevarstvenega dovoljenja po uradni dolžnosti)

- (1) Ministrstvo okoljevarstveno dovoljenje preveri in ga po uradni dolžnosti spremeni:
1. če to zahtevajo spremembe predpisov s področja varstva okolja, ki se nanašajo na obratovanje naprave, izdanih po pravnomočnosti okoljevarstvenega dovoljenja;
 2. po spremembi predpisov, izdanih zaradi objave novega zaključka o BAT, ki se nanaša na glavno dejavnost določene naprave;

3. kadar razvoj najboljših razpoložljivih tehnik omogoča znatno zmanjšanje emisij, če se na določeno napravo ne nanašajo nobeni zaključki o BAT;
4. naprava obratuje na območju iz 24. člena tega zakona, pa je treba spremeniti v okoljevarstvenem dovoljenju določene mejne vrednosti emisij v okolje ali dodatno določiti mejne vrednosti emisij ali masni pretok onesnaževal zaradi doseganja predvidene kakovosti okolja na tem območju;
5. če obratovalna varnost procesa ali dejavnosti zahteva uporabo drugih tehnik;
6. če je to potrebno zaradi doseganja standardov kakovosti okolja iz 23. člena tega zakona, ali doseganja ciljev upravljanja voda po predpisih o vodah ali
7. na vsakih 10 let, če okoljevarstveno dovoljenje v tem času ni bilo spremenjeno zaradi razlogov iz 77. člena tega zakona ali razlogov iz 1. do 6. točke tega odstavka.

(2) Ministrstvo pisno obvesti upravljavca naprave o začetku postopka preverjanja okoljevarstvenega dovoljenja, pri čemer lahko od njega zahteva, da v določenem roku predloži podatke, ki jih ministrstvo rabi zaradi ponovnega preverjanja okoljevarstvenega dovoljenja, zlasti pa rezultate monitoringa in podatke, ki omogočajo primerjavo delovanja naprave z najboljšimi razpoložljivimi tehnikami, opisanimi v zaključkih o BAT, in z ravnmi emisij, povezanih z najboljšimi razpoložljivimi tehnikami.

(3) Ministrstvo obvesti pristojno inšpekcijo, da vodi postopek spremembe okoljevarstvenega dovoljenja, ta pa opravi inšpekcijski pregled naprave, o čemer pripravi poročilo in ga v 30 dneh od prejema obvestila pošlje ministrstvu. Če inšpekcija ob izrednem inšpekcijskem pregledu ugotovi, da naprava ne deluje v skladu s predpisi in o tem izda odločbo, ministrstvo postopek s sklepom prekine do izvršitve inšpekcijske odločbe.

(4) Ministrstvo v postopku preverjanja okoljevarstvenega dovoljenja in izdaje odločbe o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja uporabi ugotovitve inšpekcijskega pregleda iz prejšnjega odstavka in podatke iz drugega odstavka tega člena ter upošteva predpise iz 17., 19. in 20. člena tega zakona.

(5) Ministrstvo odloči o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja iz prvega odstavka tega člena v treh mesecih od začetka postopka, pri čemer se rok iz tretjega odstavka tega člena ne šteje v rok za izdajo odločbe, ob izdaji inšpekcijske odločbe iz tretjega odstavka tega člena pa v treh mesecih od prejema obvestila o njeni izvršitvi, ki ga pristojna inšpekcija pošlje ministrstvu. Ministrstvo v odločbi o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja določi tudi rok, v katerem mora upravljavec uskladiti obratovanje naprave z novimi zahtevami. Pritožba zoper odločbo o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja ne zadrži njene izvršitve.

(6) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka mora upravljavec naprave v primeru iz 2. točke prvega odstavka tega člena pridobiti odločbo o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja in se v štirih letih od objave zaključkov o BAT prilagoditi zahtevam iz zaključkov o BAT, ki se nanašajo na glavno dejavnost te naprave.

(7) Ministrstvo pošlje spremenjeno okoljevarstveno dovoljenje tudi pristojni inšpekciji in občini, na območju katere je naprava.

80. člen **(odvzem dovoljenja)**

(1) Ministrstvo okoljevarstveno dovoljenje z odločbo odvzame, če upravljavec:

1. izvede večjo spremembo v obratovanju naprave, pa tega ne prijavi skladno z določbami 77. člena tega zakona,
2. v določenem roku ne predloži podatkov, ki jih ministrstvo zahteva v skladu z drugim odstavkom 78. člena tega zakona, ali
3. ne zagotovi finančnega jamstva, kadar je to predpisano.

(2) Ministrstvo okoljevarstveno dovoljenje odvzame tudi na predlog pristojnega inšpektorja, če upravljavec v določenem roku ne izvrši njegove pravnomočne odločbe o uskladitvi obratovanja naprave s pogoji iz okoljevarstvenega dovoljenja.

(3) Odvzem okoljevarstvenega dovoljenja učinkuje od dneva dokončnosti odločbe, s katero je bil izrečen.

(4) Ministrstvo pošlje odločbo iz prejšnjega odstavka tudi pristojni inšpekciji in občini, na katere območju je naprava.

90. člen **(sprememba okoljevarstvenega dovoljenja)**

(1) Upravljavec obrata mora po pridobitvi okoljevarstvenega dovoljenja pregledati varnostno poročilo ali zasnovo zmanjšanja tveganja iz 18. člena tega zakona in ju po potrebi spremeniti ali dopolniti:

1. najmanj na vsakih pet let,
2. če je pridobil nove podatke, pomembne za določitev varnostnih ukrepov v obratu,
3. če namerava spremeniti obstoječe varnostne ukrepe,
4. če namerava izvesti večjo spremembo obrata,
5. če namerava spremeniti firmo ali sedež,
6. če se je v obratu zgodila večja nesreča, v šestih mesecih od dneva njenega nastanka ali
7. na zahtevo ministrstva, kadar je to upravičeno zaradi novih dejstev ali spoznanj s področja večjih nesreč, vključno s spoznanji, ki so rezultat analize nesreč in spoznanj v zvezi z oceno nevarnosti.

(2) Upravljavec obrata mora pri spreminjanju ali dopolnjevanju zasnove zmanjšanja tveganja za okolje ali varnostnega poročila zagotoviti sledljivost sprememb in dopolnitev ter na spremenjenih ali dopolnjenih delih navesti datum spremembe ali dopolnitve.

(3) Upravljavec mora vložiti vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja, če:

1. je izvedel spremembo ali dopolnitev zasnove zmanjšanja tveganja ali varnostnega poročila, ki znatno vpliva na preprečevanje večjih nesreč in zmanjševanje njihovih posledic,
2. namerava izvesti spremembo, zaradi katere se spremeni razvrstitev obrata, ali
3. namerava spremeniti vrsto ali količino nevarnih snovi, določenih v okoljevarstvenem dovoljenju.

(4) Vloga za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja mora vsebovati spremenjeno oziroma dopolnjeno zasnovo zmanjšanja tveganja za okolje ali varnostnega poročila z nedvoumno prikazanimi spremembami ali dopolnitvami.

(5) Ministrstvo izda odločbo o spremenjenem okoljevarstvenem dovoljenju v treh mesecih od prejema popolne vloge iz prejšnjega odstavka, pri čemer glede izdaje odločbe o spremenjenem okoljevarstvenem dovoljenju smiselno uporablja določbe prejšnjega člena.

(6) Ministrstvo v postopku izdaje spremenjenega okoljevarstvenega dovoljenja v primeru iz 4. točke prvega odstavka tega člena zagotovi sodelovanje javnosti v skladu z 88. členom tega zakona.

(7) Ministrstvo pošlje odločbo o spremenjenem okoljevarstvenem dovoljenju iz prejšnjega odstavka tudi pristojni inšpekciji in občini, na območju katere je obrat.

102. člen (preverjanje kakovosti monitoringa)

(1) Preverjanje kakovosti izvajanja monitoringa iz 97., 98., 99. in 101. člena zagotavlja ministrstvo.

(2) Preverjanje iz prejšnjega odstavka se zagotavlja zlasti s tem, da ministrstvo:

1. zahteva občasno ali redno sodelovanje izvajalcev monitoringa v programih preskušanja njihove strokovne usposobljenosti,
2. analizira rezultate sodelovanja posameznih izvajalcev monitoringa v programih preskušanja njihove strokovne usposobljenosti,
3. spodbuja in organizira preko usposobljenih organizacij izvajanje programov preizkušanja strokovne usposobljenosti za izvajalce monitoringa,
4. analizira poročila o izvajanju monitoringa in
5. organizira, naroča ali samo izvede naključne meritve parametrov monitoringa in rezultate primerja s podatki iz poročil o monitoringu.

4. Trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti

117. člen (sistem trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti)

(1) Zaradi zmanjševanja emisij toplogrednih plinov z najnižjimi mogočimi stroški in ekonomsko učinkovito so upravljavci naprav, ki morajo pridobiti dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov iz 118. člena tega zakona, in operatorji zrakoplovov vključeni v sistem trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti (v nadaljnjem besedilu: sistem trgovanja).

(2) V sistem trgovanja se lahko vključijo tudi druge pravne ali fizične osebe v skladu s tem zakonom in predpisi EU, ki urejajo sistem trgovanja.

4.1. Trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov iz naprav

118. člen (dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov)

(1) Upravljavec naprave, v kateri se izvaja dejavnost, ki povzroča emisijo toplogrednih plinov, in upravljavec naprave iz prvega odstavka 126.b člena tega zakona mora pred začetkom obratovanja naprave ali njenega dela od ministrstva pridobiti dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov.

(2) Vloga za pridobitev dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov vsebuje opis:

1. naprave in dejavnosti, ki v njej poteka, vključno z uporabljenimi tehnologijami, ter podatek o nazivni vhodni toplotni moči oziroma proizvodni zmogljivosti naprave, podnaprav, če je naprava upravičena do brezplačne razdelitve emisijskih kuponov, v skladu s Sklepom 278/2011/EU,
2. surovin in drugih snovi, katerih uporaba lahko povzroči emisijo toplogrednih plinov, vrste in virov emisij toplogrednih plinov iz naprave,
3. ukrepov, ki jih upravljavec naprave načrtuje za izvajanje monitoringa emisij toplogrednih plinov in poročanje skupaj z načrtom monitoringa emisij toplogrednih plinov iz prvega odstavka 133. člena tega zakona ter
4. drugih dejstev, za katera upravljavec meni, da so pomembna za pridobitev dovoljenja.

(3) Vloga mora vsebovati tudi poljudni povzetek vsebin iz prejšnjega odstavka.

(4) Vlada s predpisom določi vrste naprav, dejavnosti in toplogrednih plinov iz prvega odstavka tega člena.

119. člen **(vsebina dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov)**

(1) Ministrstvo izda dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov za napravo ali njen del, če ugotovi, da je njen upravljavec sposoben zagotavljati monitoring in poročati o emisijah toplogrednih plinov v skladu s tem zakonom.

(2) Dovoljenje iz prejšnjega odstavka se lahko izda za eno ali več naprav ali njihovih delov, če so te na istem kraju in jih upravlja isti upravljavec.

(3) Dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov vsebuje:

1. firmo in sedež upravljavca ter kraj naprave,
2. nazivno vhodno toplotno moč oziroma zmogljivost naprave, če je naprava upravičena do brezplačne razdelitve emisijskih kuponov v skladu s Sklepom 278/2011/EU pa tudi zmogljivost podnaprave,
3. opis dejavnosti in emisij toplogrednih plinov iz naprave,
4. načrt monitoringa emisij toplogrednih plinov,
5. zahteve, povezane s poročanjem o emisijah toplogrednih plinov, in
6. obveznost, da upravljavec v štirih mesecih po izteku koledarskega leta preda emisijske kupone nacionalnemu administratorju iz 132. člena tega zakona v skladu s prvim odstavkom 135. člena tega zakona.

(4) Ministrstvo dovoljenje iz prejšnjega odstavka pregleda po uradni dolžnosti vsakih pet let od njegove dokončnosti in ga po potrebi spremeni v skladu s tem zakonom.

(5) Ministrstvo pošlje dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov tudi pristojni inšpekciji in nacionalnemu administratorju iz 132. člena tega zakona.

120. člen **(sprememba dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov)**

(1) Upravljavec mora ministrstvu pisno prijaviti vsako nameravano spremembo vrste ali delovanja naprave in vsako razširitev ali zmanjšanje njene zmogljivosti v skladu s Sklepom 278/2011/EU ter vsako spremembo upravljavca, kar dokazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(2) Če ministrstvo na podlagi prijave ugotovi, da nameravana sprememba vpliva na vsebino dovoljenja iz tretjega odstavka prejšnjega člena, o tem v 30 dneh od prijave pisno obvesti upravljavca in ga pozove, da v določenem roku vloži vlogo za spremembo dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov, skladno z določbami 118. člena tega zakona. Če upravljavec v določenem roku vloge ne vloži, se šteje, da je od nameravane spremembe odstopil.

(3) Ministrstvo odloči o spremembi dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov v dveh mesecih od prejema popolne vloge iz prejšnjega odstavka.

(4) Če upravljavec v 30 dneh od prijave ne prejme obvestila iz tretjega odstavka tega člena, se šteje, da nameravana sprememba ne vpliva na veljavno dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov, upravljavec pa lahko nameravano spremembo izvede.

(5) Ministrstvo spremeni dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov tudi zaradi spremembe firme ali sedeža upravljavca.

(6) Če naprava zaradi sprememb ne izpolnjuje več kriterijev za uvrstitev v naprave iz četrtega odstavka 118. člena tega zakona, se šteje za takšno napravo do konca obdobja, za katero je upravljavec pridobil emisijske kupone.

(7) Ministrstvo pošlje odločbo iz prejšnjih odstavkov tudi pristojnemu organu, ki vodi register iz 132. člena tega zakona in pristojni inšpekciji.

121. člen **(prenehanje delovanja naprave in prenehanje upravljavca)**

(1) Upravljavec mora ministrstvo pisno obvestiti tudi o prenehanju delovanja naprave v skladu Sklepom 278/2011/EU, kar dokazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(2) Ministrstvo v primerih iz prejšnjega odstavka izda odločbo o prenehanju veljavnosti dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov.

(3) Ministrstvo pošlje odločbo iz prejšnjega odstavka tudi pristojnemu organu, ki vodi register iz 132. člena tega zakona, in pristojni inšpekciji.

122. člen **(odvzem dovoljenja)**

(1) Ministrstvo dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov odvzame, če upravljavec ne izpolnjuje zahtev iz 4. točke tretjega odstavka 119. člena tega zakona ali, če je upravljavec izvedel spremembo naprave iz 120. člena tega zakona, pa o tem ni obvestil ministrstva.

(2) Ministrstvo pošlje odločbo iz prejšnjega odstavka tudi pristojnemu organu, ki vodi register iz 132. člena tega zakona, in pristojni inšpekciji.

122.a člen **(izpolnitev obveznosti pri prenehanju ali odvzemu dovoljenja)**

(1) V primeru iz 121. ali 122. člena tega zakona mora upravljavec naprave, ob stečaju pa stečajni upravitelj, pripraviti poročilo o emisijah toplogrednih plinov, skladno z določbo petega odstavka 133. člena tega zakona.

(2) Poročilo iz prejšnjega odstavka zajema obdobje od začetka koledarskega leta, za katero upravljavec naprave poročila še ni pripravil, pa do pravnomočnosti odločbe iz drugega odstavka 121. člena tega zakona ali prvega odstavka 122. člena tega zakona.

(3) Oseba iz prvega odstavka tega člena mora poslati poročilo skupaj s pisnim mnenjem iz tretjega odstavka 134. člena tega zakona ministrstvu najkasneje v treh mesecih od pravnomočnosti odločbe iz prejšnjega odstavka.

125. člen (emisijski kupon)

(1) Emisijski kupon je v tonah ekvivalenta ogljikovega dioksida izražena pravica iz prejšnjega člena. Tona ekvivalenta ogljikovega dioksida pomeni eno metrsko tono ogljikovega dioksida ali ustrezno količino drugega toplogrednega plina z enakim potencialom globalnega ogrevanja ozračja.

(2) Emisijskim kuponom so enakovredne tudi druge pravice, ki jih za namene trgovanja s pravicami emisije toplogrednih plinov na svojem območju podeljujejo druge države članice, v primeru sklenitve ustrezne mednarodne pogodbe pa tudi pravice, ki jih za namene trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov na svojem območju podeljujejo države pogodbenice Kjotskega protokola.

126. člen (nakup in razdelitev emisijskih kuponov od leta 2013)

(1) Upravljavci naprav za proizvodnjo električne energije, zajem ali prenos ali za shranjevanje ogljikovega dioksida morajo od leta 2013 vse emisijske kupone kupiti.

(2) Upravljavcem naprav, ki niso navedeni v prejšnjem odstavku, in upravljavcem naprav za proizvodnjo električne energije iz odpadnih plinov, za daljinsko ogrevanje in toplotno ali hladilno energijo, proizvedeno v napravah za soproizvodnjo toplote in elektrike, ki ustrezajo merilom visoke učinkovitosti v skladu s predpisi, ki urejajo energetiko, se od leta 2013 del emisijskih kuponov razdeli brez obveznosti plačila v skladu s Sklepom 278/2011/EU.

(3) Upravljavci naprav iz prejšnjega odstavka so za leto 2013 upravičeni do 80 odstotkov količine emisijskih kuponov, izračunane v skladu s Sklepom 278/2011/EU in odobrene v skladu z določbami 126.a člena tega zakona. Ta količina se vsako leto zmanjša za enak znesek tako, da v letu 2020 doseže 30 odstotkov količine emisijskih kuponov, izračunane v skladu s Sklepom 278/2011/EU. Brezplačna razdelitev emisijskih kuponov je praviloma mogoča do leta 2027.

(4) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka se upravljavcem naprav iz sektorjev ali delov sektorjev, izpostavljenih visokemu tveganju premestitve emisij ogljikovega dioksida v skladu s Sklepom Komisije z dne 17. avgusta 2012 o spremembi sklepov 2010/2/EU in 2011/278/EU v zvezi s sektorj in in deli sektorjev, ki veljajo za izpostavljene visokemu tveganju premestitve emisij CO₂ (UL L št. 241 z dne 7. 9. 2012, stran 52), razdeli brez obveznosti plačila 100 odstotkov količine emisijskih kuponov, izračunane v skladu s Sklepom 278/2011/EU in po odobritvi Evropske komisije.

126.a člen (seznam upravljavcev in naprav)

(1) Ministrstvo pripravi seznam upravljavcev in naprav, ki imajo na dan 30. junija 2011 pravnomočno dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov v skladu z določbami 118. člena tega zakona.

(2) Seznam iz prejšnjega odstavka vsebuje tudi naprave in njihove upravljivce, ki se želijo izključiti iz sistema trgovanja v skladu s 126.c členom tega zakona, ter enakovredne ukrepe, ki jih morajo ti izvajati za zmanjševanje emisij toplogrednih plinov.

(3) Seznam iz prvega odstavka tega člena vsebuje tudi količino emisijskih kuponov, razdeljenih upravljavcem naprav brez obveznosti plačila za obdobje od 2013 do 2020, in sorazmerni delež za posamezno koledarsko leto v navedenem obdobju (v nadaljnjem besedilu: dodeljena količina), izračunanih v skladu s Sklepom 278/2011/EU.

(4) Ministrstvo objavi seznam iz prvega odstavka tega člena na svoji spletni strani in ga do 30. septembra 2011 pošlje Evropski komisiji.

(5) Vlada sprejme seznam iz prejšnjega odstavka, ko ga odobri Evropska komisija.

(6) Ministrstvo podeli emisijske kupone brez obveznosti plačila tistim upravljavcem naprav, ki so na seznamu iz prejšnjega odstavka, razen upravljavcem naprav, ki so izključene iz sistema trgovanja v skladu s 126.c členom tega zakona.

126.b člen

(vključitev drugih naprav, dejavnosti in toplogrednih plinov v sistem trgovanja)

(1) Poleg naprav, dejavnosti in toplogrednih plinov, ki jih določi vlada v predpisu iz četrtega odstavka 118. člena tega zakona, lahko ministrstvo samo ali na zahtevo upravljavca naprave v sistem trgovanja vključi še druge naprave, dejavnosti in toplogredne pline, pri čemer upošteva zlasti:

1. učinke na notranji trg EU,
2. mogočo ogroženost konkurenčnosti,
3. celovitost okoljskih učinkov,
4. zanesljivost načrtovanega monitoringa emisij toplogrednih plinov in
5. zanesljivost poročanja o emisijah toplogrednih plinov.

(2) Ministrstvo lahko naprave, dejavnosti in toplogredne pline iz prejšnjega odstavka vključi v sistem trgovanja v skladu s tem zakonom, če vlada predhodno pridobi pozitivno mnenje Evropske komisije.

126.c člen

(izključitev iz sistema trgovanja)

(1) Upravljavec naprave, katere emisije so v poročilih o emisijah toplogrednih plinov v letih od 2008 do 2010 in preverjenih v skladu z določbami 134. člena tega zakona manjše od 25.000 ton ekvivalenta ogljikovega dioksida in imajo med opravljanjem dejavnosti izgorevanja nazivno vhodno toplotno moč pod 35 MW, brez emisij iz biomase (v nadaljnjem besedilu: mala naprava), se lahko na podlagi mnenja ministrstva odloči, da se izključi iz sistema trgovanja, če izvaja enakovredne ukrepe za zmanjševanje emisij toplogrednih plinov, določene v skladu s tem zakonom.

(2) Enakovredni ukrepi iz prejšnjega odstavka obsegajo:

1. obveznost plačila okoljske dajatve ali predaje ustrezne količine emisijskih kuponov ali ERU ali CER registru Unije za izpuščanje vsake tone ogljikovega dioksida, ki presega dodeljeno količino, v skladu s predpisom, ki ureja okoljsko dajatev za onesnaževanje okolja z emisijo ogljikovega dioksida, in
2. izvajanje monitoringa in poročanja v skladu s predpisom iz štirinajstega odstavka tega člena.

(3) V zvezi z uporabo ERU ali CER iz prejšnjega odstavka veljajo omejitve, določene v Uredbi Komisije (EU) št. 550/2011 z dne 7. junija 2011 o določanju nekaterih omejitev glede uporabe mednarodnih dobropisov iz projektov v zvezi z industrijskimi plini, skladno z Direktivo 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 149 z dne 8. 6. 2011, stran 1; v nadaljnjem besedilu: Uredba 550/2011/EU).

(4) Ministrstvo upravljavcu male naprave, ki je vključen na seznam iz petega odstavka 126.a člena tega zakona, po uradni dolžnosti nadomesti dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov z novim dovoljenjem za izpuščanje toplogrednih plinov in ga izključi iz sistema trgovanja, prej veljavno dovoljenje pa preneha veljati z dnem dokončnosti novega dovoljenja.

(5) Novo dovoljenje iz prejšnjega odstavka poleg sestavin iz 1., 2. in 4. točke tretjega odstavka 119. člena tega zakona vsebuje tudi:

1. načrt monitoringa, pripravljenega v skladu s predpisom iz štirinajstega odstavka tega člena,
2. dodeljeno količino emisijskih kuponov, določeno v seznamu iz petega odstavka 126.a člena tega zakona in
3. obveznost izvajanja enakovrednih ukrepov.

(6) Upravljavec male naprave mora ministrstvu poslati poročilo o emisijah toplogrednih plinov najpozneje do 31. marca tekočega leta za preteklo leto, ministrstvo pa ga preveri v skladu s predpisom iz trinajstega odstavka tega člena.

(7) Če ministrstvo med preverjanjem poročila o emisijah toplogrednih plinov ugotovi, da so podatki iz poročila o emisijah toplogrednih plinov napačni, samo izračuna količino emisij toplogrednih plinov in o tem izda upravljavcu male naprave odločbo. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(8) Upravljavec male naprave, ki je na seznamu iz petega odstavka 126.a člena tega zakona, mora predati emisijske kupone v skladu s 135. členom tega zakona za obdobje, v katerem je bil vključen v sistem trgovanja, emisijski kuponi za leta, v katerih je izključen iz sistema trgovanja, pa se mu ne podelijo.

(9) Če je ministrstvo na podlagi poročila iz sedmega odstavka tega člena ali samo ugotovilo, da je mala naprava v preteklem letu izpustila 25.000 ton ali več ekvivalenta ogljikovega dioksida, brez emisij iz biomase, jo z začetkom koledarskega leta, ki sledi letu, v katerem je to ugotovilo, ponovno vključi v sistem trgovanja, naprava pa v njem ostane do konca leta 2020.

(10) Ministrstvo ponovno vključi upravljavca male naprave v sistem trgovanja z izdajo dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov v skladu z določbami tretjega odstavka 119. člena tega zakona, s katerim nadomesti dovoljenje iz četrtega odstavka tega člena, to pa preneha veljati z dnem dokončnosti novega dovoljenja.

(11) Upravljavec male naprave mora izpolniti obveznosti izvajanja enakovrednih ukrepov iz drugega odstavka tega člena tudi za leto, ki sledi letu, ko je naprava izpustila 25.000 ton ali več ekvivalenta ogljikovega dioksida, brez emisij iz biomase.

(12) Za upravljavca male naprave se glede spremembe, povezane z napravo, prenehanjem delovanja naprave in prenehanja upravljavca, odvzema dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov, izpolnitve obveznosti pri prenehanju ali odvzemu dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov in spremembe monitoringa smiselno uporabljajo določbe 120., 121., 122., 122.a in 133.a člena tega zakona.

(13) Vlada predpiše način izvajanja monitoringa, priprave poročila ter način in pogostost preverjanja poročila iz sedmega odstavka tega člena.

126.d člen (prilagoditev dodeljene količine)

(1) Ministrstvo z odločbo prilagodi dodeljeno količino upravljavcu naprave, ki je bila bistveno spremenjena ali je delno prenehala opravljati dejavnost, v skladu s Sklepom 278/2011/EU. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(2) Upravljavec naprave iz prejšnjega odstavka mora ministrstvo obvestiti o bistveni spremembi naprave ali delnem prenehanju opravljanja dejavnosti v skladu s Sklepom 278/2011/EU najpozneje do 31. decembra tekočega leta, v katerem se je naprava bistveno spremenila ali je delno prenehala opravljati dejavnost. Obvestilo mora vsebovati podatke o znižanju ravni dejavnosti zaradi bistvene spremembe naprave ali delnega prenehanja opravljanja dejavnosti, glede na raven, na podlagi katere so bili upravljavcu dodeljeni emisijski kuponi na seznamu iz petega odstavka 126.a člena tega zakona.

(3) Če ministrstvo iz poročila o emisijah toplogrednih plinov iz 133. člena tega zakona, ki ga je preveril preveritelj iz 134. člena tega zakona, ugotovi, da je upravljavec naprave izvedel spremembo iz 120. člena tega zakona ali delno prenehal opravljati dejavnost, vendar o tem do roka iz prejšnjega odstavka ni obvestil ministrstva, mu z odločbo prilagodi količino dodeljenih emisijskih kuponov, upravljavec naprave pa mora plačati tudi penale v skladu z določbo 136. člena tega zakona. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(4) Ministrstvo z odločbo prilagodi dodeljeno količino tudi upravljavcu male naprave, ki je bila spremenjena ali je delno prenehala opravljati dejavnost. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(5) V primeru spremembe male naprave ministrstvo prilagodi dodeljeno količino sorazmerno s to spremembo.

(6) V primeru delnega prenehanja opravljanja dejavnosti male naprave ministrstvo prilagodi dodeljeno količino tako, da na podlagi poročila o emisijah toplogrednih plinov iz šestega odstavka prejšnjega člena zniža dodeljeno količino za:

1. 50 odstotkov, če so emisije iz male naprave glede na dodeljeno količino za leto 2013 manjše za 50 do 75 odstotkov;
2. 75 odstotkov, če so emisije iz male naprave glede na dodeljeno količino za leto 2013 manjše za 75 do 90 odstotkov;
3. 90 odstotkov, če so emisije iz male naprave glede na dodeljeno količino za leto 2013 manjše za 90 odstotkov ali več.

(7) Ministrstvo z odločbo spremeni odločitev iz prejšnjega odstavka tako, da zviša dodeljeno količino na raven iz leta 2013, če na podlagi poročila o emisijah toplogrednih plinov iz sedmega odstavka prejšnjega člena ugotovi, da so emisije presegle 50

odstotkov dodeljene količine za leto 2013. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(8) Ministrstvo z odločbo spremeni odločitev iz prejšnjega odstavka tako, da zviša dodeljeno količino na 50 odstotkov ravni iz leta 2013, če na podlagi poročila o emisijah toplogrednih plinov iz sedmega odstavka prejšnjega člena ugotovi, da so emisije presegle 25 odstotkov dodeljene količine za leto 2013. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(9) Prilagoditev iz četrtega do osmega odstavka tega člena velja za leto, ki sledi koledarskemu letu, v katerem so bili izpolnjeni pogoji za njeno prilagoditev.

126.e člen **(rezerva emisijskih kuponov za nove naprave)**

(1) Upravljavec nove naprave je upravičen do brezplačne dodelitve emisijskih kuponov iz skupne rezerve pravic do emisije Skupnosti v skladu s Sklepom 278/2011/EU, razen za zgorevanje goriva zaradi proizvodnje električne energije.

(2) Za upravljavca nove naprave iz prejšnjega odstavka se šteje upravljavec naprave:

1. v kateri se opravlja ena ali več dejavnosti, določenih v predpisu iz četrtega odstavka 118. člena tega zakona, upravljavec pa je dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov prvič pridobil po 30. juniju 2011,
2. v kateri se opravlja dejavnost, ki je v skladu s 126.b členom prvič vključena v sistem trgovanja, ali
3. iz 1. točke tega odstavka, ki je bila znatno razširjena po 30. juniju 2011, samo kar zadeva to razširitev.

(3) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka se za upravljavca nove naprave ne štejeta upravljavec, ki je s pravnim poslom pridobil obstoječo napravo ali njen del, in upravljavec, ki mu je bilo spremenjeno dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov:

1. v skladu z določbami petega odstavka 120. člena tega zakona,
2. zaradi spremembe naprave, s katero je zmanjšal obseg obstoječe naprave ali emisije toplogrednih plinov.

(4) Upravljavec nove naprave lahko vloži na ministrstvo vlogo za brezplačno dodelitev emisijskih kuponov iz rezerve emisijskih kuponov za nove naprave v skladu s Sklepom 278/2011/EU najpozneje v enem letu od pravnomočnosti dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov ali njegove spremembe.

(5) Ministrstvo izračuna dodeljeno letno količino brezplačnih emisijskih kuponov za upravljavca nove naprave iz prejšnjega odstavka na podlagi Sklepa 278/2011/EU in o tem obvesti Evropsko komisijo.

(6) Ministrstvo podeli emisijske kupone brez obveznosti plačila upravljavcu nove naprave, če Evropska komisija dodeljene letne količine iz prejšnjega odstavka potrdi.

127. člen **(dražba emisijskih kuponov)**

(1) Emisijski kuponi, ki niso brezplačno razdeljeni v skladu s 126.a in 139.c členom tega zakona, se od leta 2013 prodajo na dražbi v skladu z Uredbo Komisije (EU) št. 1031/2010 z dne 12. novembra 2010 o časovnem načrtu, upravljanju in drugih vidikih dražbe pravic do emisije toplogrednih plinov na podlagi Direktive 2003/87/ES

Evropskega parlamenta in Sveta o vzpostavitvi sistema za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti (UL L št. 302 z dne 18. 11. 2010, stran 1), zadnjič spremenjeno z Uredbo Komisije (EU) št. 1042/2012 z dne 7. novembra 2012 o spremembi Uredbe (EU) 1031/2010 v zvezi z navedbo dražbenega sistema, ki ga imenuje Združeno kraljestvo (UL L št. 310 z dne 9. 11. 2012, stran 19), (v nadaljnjem besedilu: Uredba 1031/2010/EU).

(2) SID – Slovenska izvozna in razvojna banka, d. d., Ljubljana (v nadaljnjem besedilu: SID banka), je uradna dražiteljka, ki prodaja emisijske kupone na dražbi v imenu in za račun Republike Slovenije.

(3) Ministrstvo in SID banka skleneta pogodbo, s katero podrobneje uredita opravljanje nalog uradne dražiteljke iz prejšnjega odstavka, plačilo za opravljanje nalog in poročanje ministrstvu.

129. člen

(poraba sredstev, pridobljenih na dražbi emisijskih kuponov)

(1) Sredstva Podnebnega sklada, pridobljena z dražbo emisijskih kuponov za naprave, se porabijo za izvedbo potrebnih ukrepov v EU in tretjih državah, zlasti pa za:

1. zmanjšanje emisij toplogrednih plinov, vključno s prispevkom v Svetovni sklad za energetske učinkovitost in obnovljive vire ter v Sklad za prilagajanje, določena v Podnebni konvenciji;
2. prilagajanje na vplive podnebnih sprememb, financiranje raziskav in razvoja ter demonstracijskih projektov za zmanjšanje emisij in prilagoditev podnebnim spremembam, vključno s sodelovanjem v pobudah Evropskega strateškega načrta za energetske tehnologije in evropskih tehnoloških platform;
3. razvoj obnovljivih virov energije za izpolnitev zaveze Skupnosti, da doseže uporabo 20 odstotkov obnovljivih virov energije v končni rabi energije do leta 2020, ter razvoj drugih tehnologij, ki prispevajo k prehodu na varno in trajnostno gospodarstvo z nizkimi emisijami ogljikovega dioksida, in pomoč za izpolnitev zaveze Skupnosti, da bo do leta 2020 povečala energetske učinkovitost za 20 odstotkov;
4. ukrepe za preprečevanje krčenja gozdov in povečanje pogoždovanja ter obnovo gozdov v državah v razvoju, ki so ratificirale Kjotski protokol, prenos tehnologij in omogočanje prilagajanja negativnim učinkom podnebnih sprememb v teh državah;
5. zajemanje ogljikovega dioksida v gozdovih Skupnosti;
6. okolju varno zajemanje in geološko shranjevanje ogljikovega dioksida, zlasti iz elektrarn na trdno fosilno gorivo ter vrste industrijskih sektorjev in delov sektorjev, vključno v tretjih državah;
7. spodbujanje prehoda na promet z nizkimi emisijami in javni promet;
8. financiranje raziskav in razvoja energetske učinkovitosti in čistih tehnologij v sektorjih, določenih v predpisu iz četrtega odstavka 118. člena tega zakona;
9. ukrepe, katerih namen je povečanje energetske učinkovitosti in izolacije ali zagotavljanje finančne podpore za obravnavo socialnih vprašanj v gospodinjstvih z nizkim ali srednjim prihodkom, in
10. kritje administrativnih stroškov sistema trgovanja.

(2) Sredstva Podnebnega sklada, pridobljena z dražbo emisijskih kuponov za operatorje zrakoplovov, se porabijo za izvedbo potrebnih ukrepov v Republiki Sloveniji, skupnih projektov EU in projektov v tretjih državah, zlasti pa za:

1. zmanjšanje emisije toplogrednih plinov;
2. prilagajanje na vplive podnebnih sprememb v Republiki Sloveniji, EU in tretjih državah, zlasti državah v razvoju;

3. financiranje raziskav in razvoja, namenjenih blaženju in prilagajanju podnebnim spremembam, ki jih povzročajo emisije toplogrednih plinov iz letalstva;
4. zmanjševanje emisij iz prometa z malo emisijami;
5. kritje stroškov upravljanja sistema trgovanja;
6. financiranje prispevkov v Svetovni sklad za energetska učinkovitost in obnovljive vire energije ter
7. preprečevanje krčenja gozdov.

(3) Vlada na predlog ministrstva sprejme program ukrepov iz prvega in drugega odstavka tega člena.

(4) Ministrstvo obvesti Evropsko komisijo o porabi sredstev iz prejšnjega odstavka po sprejetju zaključnega računa proračuna Republike Slovenije v skladu z Uredbo (EU) št. 525/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. maja 2013 o mehanizmu za spremljanje emisij toplogrednih plinov in poročanje o njih ter za sporočanje drugih informacij v zvezi s podnebnimi spremembami na nacionalni ravni in ravni Unije ter o razveljavitvi Sklepa št. 280/2004/ES (UL L št. 165 z dne 18. 6. 2013, stran 13).

130. člen **(podelitev emisijskih kuponov)**

(1) Ministrstvo na zahtevo upravljavca naprave, ki je na seznamu iz petega odstavka 126.a člena tega zakona, razen upravljavcu male naprave iz 126.c člena tega zakona, z odločbo podeli celotno količino emisijskih kuponov, ki mu pripadajo brez obveznosti plačila za določeno obdobje in dodeljene letne količine emisijskih kuponov. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(2) Ministrstvo podeli posameznemu upravljavcu naprave dodeljene letne količine emisijskih kuponov vsako leto najpozneje do 28. februarja tekočega leta.

(3) Ob spremembi dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov zaradi spremembe firme ali sedeža upravljavca v skladu s šestim odstavkom 120. člena tega zakona ministrstvo po uradni dolžnosti v tem delu spremeni tudi odločbo iz prvega odstavka tega člena.

(4) Emisijski kuponi iz drugega odstavka tega člena se podelijo tako, da ministrstvo nacionalnemu administratorju iz 132. člena tega zakona izda nalog, da v register Unije vpiše dodeljeno letno količino emisijskih kuponov in druge podatke o upravljavcu, določene v skladu s predpisom EU iz prvega odstavka 132. člena tega zakona.

(5) Ob prenehanju veljavnosti dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov iz 121. člena tega zakona ali odvzemu dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov iz 122. člena tega zakona ministrstvo upravljavcu naprave v naslednjem in vsakem nadaljnjem koledarskem letu do konca obdobja ne podeli preostanka sorazmernega deleža emisijskih kuponov.

130.b člen **(uporaba ERU oziroma CER)**

(1) Upravljavec naprave, ki za izpolnjevanje obveznosti iz 135. člena tega zakona v obdobju od 2008 do 2012 ni uporabil ERU oziroma CER v deležu do 15,761 odstotka količine emisijskih kuponov, ki mu je bila v tem obdobju podeljena brez obveznosti plačila, jih lahko uporabi v obdobju od leta 2013 naprej v neizkoriščenem deležu v

skladu z Uredbo 550/2011/EU, pri čemer ne sme uporabiti tiste ERU oziroma CER, ki izvirajo iz skupnih naložb, katerih posledica je odvzem toplogrednih plinov iz ozračja, gre pa za naložbe v jedrske objekte in rabo, spremembo rabe zemljišč ter gozdarstvo.

(2) Operator zrakoplova, ki za izpolnjevanje obveznosti iz 135. člena tega zakona v obdobju od 1. januarja 2012 do 31. decembra 2012 ni uporabil ERU oziroma CER v deležu do 15 odstotkov emisijskih kuponov, ki mu je bila v tem obdobju podeljena brez obveznosti plačila, jih lahko uporabi v obdobju od leta 2013 naprej v neizkoriščenem deležu v skladu z Uredbo 550/2011/EU.

(3) Upravljavec naprave in operator zrakoplova, ki nameravata obveznosti iz prvega oziroma drugega odstavka tega člena izpolniti z uporabo ERU oziroma CER, izdanih za zmanjševanje emisij toplogrednih plinov do leta 2012 iz vrst projektov, ki so izpolnjevali pogoje za uporabo v sistemu trgovanja v obdobju od 2008 do 2012, morata na ministrstvo vložiti zahtevo, to pa do 31. marca 2015 lahko izvede zamenjavo ERU ali CER za emisijske kupone, ki veljajo za obdobje od leta 2013.

(4) Ministrstvo izvede zamenjavo ERU ali CER za emisijske kupone, ki veljajo za obdobje od leta 2013, če upravljavec naprave in operator zrakoplova nameravata izpolniti obveznost iz prvega oziroma drugega odstavka tega člena z uporabo ERU oziroma CER iz projektov, ki so bili registrirani pred letom 2013 in izdani za zmanjšanje emisij od leta 2013, CER pa le v primeru, če je bil izdan za nove projekte, ki so se začeli od leta 2013 dalje v državah, ki se v skladu z merili Organizacije Združenih narodov štejejo za najmanj razvite.

(5) Ministrstvo na podlagi zahteve iz tretjega odstavka tega člena izda nacionalnemu administratorju iz 132. člena tega zakona nalog, da upravljavcu naprave oziroma operatorju zrakoplova podeli in nemudoma preda ustrezno količino emisijskih kuponov v zameno za ustrezno količino ERU oziroma CER, ki jo ima upravljavec oziroma operator zrakoplova v registru Unije.

(6) Upravljavec nove naprave, vključno z upravljavcem nove naprave iz obdobja od 2008 do 2012, ki ni prejel brezplačnih emisijskih kuponov in ni izkoristil pravice iz prvega odstavka tega člena z uporabo CER oziroma ERU v obdobju od 2008 do 2012, in upravljavec naprave, ki ni prejel brezplačnih emisijskih kuponov v obdobju od 2008 do 2012, lahko uporabi ERU oziroma CER do zneska, ki ustreza odstotku, ki ni nižji od 4,5 odstotka njenih preverjenih emisij v obdobju od 2013 do 2020.

(7) Operator zrakoplova iz prvega odstavka 139.d člena tega zakona lahko uporabi ERU oziroma CER do zneska, ki ustreza odstotku, ki ni nižji od 1,5 odstotka njegovih preverjenih emisij v obdobju od 2013 do 2020.

132. člen (register Unije)

(1) Register Unije je standardizirana in informatizirana osrednja zbirka, v kateri se vodijo emisijski kuponi in druge z njimi enakovredne pravice do emisije toplogrednih plinov, v skladu z Uredbo Komisije (EU) št. 389/2013 z dne 2. maja 2013 o določitvi registra Unije v skladu z Direktivo 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter odločbama št. 280/2004/ES in št. 406/2009/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter o razveljavitvi uredb Komisije (EU) št. 920/2010 in št. 1193/2011 (UL L št. 122 z dne 3. 5. 2013, stran 1; v nadaljnjem besedilu: Uredba 389/2013/EU).

(2) Podatki iz registra Unije so dostopni javnosti v skladu s tem zakonom in z Uredbo 389/2013/EU.

(3) Vlada določi nacionalnega administratorja registra Unije, ki v imenu države upravlja z računi Republike Slovenije v registru Unije.

133. člen (monitoring in poročanje)

(1) Upravljavec naprave ali operator zrakoplova mora zagotavljati izvajanje načrta monitoringa emisij toplogrednih plinov, ki ga je odobrilo ministrstvo, in pripraviti poročilo o emisijah toplogrednih plinov v skladu z Uredbo Komisije (EU) št. 601/2012 z dne 21. junija 2012 o spremljanju emisij toplogrednih plinov in poročanju o njih v skladu z Direktivo 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 181 z dne 12. 7. 2012, stran 30; v nadaljnjem besedilu: Uredba 601/2012/EU).

(2) Upravljavec naprave ali operator zrakoplova mora ministrstvu poslati poročilo o emisijah toplogrednih plinov za preteklo leto skupaj s poročilom o preverjanju iz drugega odstavka 134. člena tega zakona najpozneje do 31. marca tekočega leta. Ministrstvo mora zagotoviti, da je poročilo o emisijah toplogrednih plinov dostopno javnosti v skladu z Uredbo 601/2012/EU.

(3) Če upravljavec naprave ali operator zrakoplova v roku iz prejšnjega odstavka ministrstvu ne pošlje poročila o emisijah toplogrednih plinov za preteklo leto skupaj s poročilom o preverjanju iz drugega odstavka 134. člena tega zakona ali če preveritelj iz prvega odstavka 134. člena tega zakona glede poročila o emisijah toplogrednih plinov ugotovi, da ni zadovoljivo v skladu z Uredbo 601/2012/EU, izdela poročilo o emisijah toplogrednih plinov na podlagi dostopnih podatkov o emisijah toplogrednih plinov za posamezno napravo ali letalsko dejavnost ministrstvo. Stroške izdelave tega poročila nosi upravljavec naprave ali operator zrakoplova.

(4) Ministrstvo na podlagi poročila o emisijah toplogrednih plinov iz tretjega odstavka tega člena izda upravljavcu naprave ali operatorju zrakoplova odločbo, v kateri ugotovi količino toplogrednih plinov, ki jo je naprava ali letalska dejavnost v preteklem letu izpustila v zrak in za katero mora upravljavec naprave ali operator zrakoplova predati emisijske kupone. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(5) Ministrstvo pošlje odločbo iz prejšnjega odstavka nacionalnemu administratorju iz 132. člena tega zakona najpozneje do 30. aprila tekočega leta.

133.a člen (sprememba monitoringa)

(1) Upravljavec naprave ali operator zrakoplova mora v skladu z Uredbo 601/2012/EU spremeniti načrt monitoringa emisij toplogrednih plinov in o nameravani spremembi obvestiti ministrstvo.

(2) Če ministrstvo ugotovi, da je spremenjeni načrt monitoringa emisij toplogrednih plinov pripravljen v skladu z Uredbo 601/2012/EU in da gre za bistveno spremembo načrta monitoringa emisij toplogrednih plinov, ga upravljavcu naprave odobri s spremembo dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov iz 119. člena tega zakona, operatorju zrakoplova pa s spremembo odločbe iz petega odstavka 139.a člena tega zakona.

(3) Upravljavec naprave ali operator zrakoplova lahko spremeni načrt monitoringa emisij toplogrednih plinov tudi v nebistvenih sestavinah v skladu z Uredbo 601/2012/EU, vendar mora o nameravani spremembi načrta monitoringa emisij toplogrednih plinov najpozneje do 31. decembra tekočega leta obvestiti ministrstvo, kar dokazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(4) Če ministrstvo ugotovi, da ne gre za bistveno spremembo načrta monitoringa emisij toplogrednih plinov, o tem nemudoma pisno obvesti upravljavca naprave ali operatorja zrakoplova.

134. člen **(preverjanje poročila o emisijah toplogrednih plinov)**

(1) Poročilo o emisijah toplogrednih plinov iz prvega odstavka 133. člena tega zakona lahko preveri le oseba, ki je pridobila akreditacijsko listino v skladu z Uredbo Komisije (EU) št. 600/2012 z dne 21. junija 2012 o preverjanju poročil o emisijah toplogrednih plinov in poročil o tonskih kilometrih ter o akreditaciji preveriteljev v skladu z Direktivo 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 181 z dne 12. 7. 2012, stran 1; v nadaljnjem besedilu: Uredba 600/2012/EU).

(2) Oseba iz prejšnjega odstavka (v nadaljnjem besedilu: preveritelj) mora preveriti poročilo o emisijah toplogrednih plinov ter upravljavcu naprave in operatorju zrakoplova izdati poročilo o preverjanju v skladu z Uredbo 600/2012/EU.

(3) Ministrstvo ima pravico kadarkoli samo opraviti izredno naknadno preverjanje poročila o emisijah toplogrednih plinov, ki ga je preveril preveritelj, ali pa za to določi drugega preveritelja.

(4) Če ministrstvo pri preverjanju iz prejšnjega odstavka ugotovi, da je preveritelj huje kršil Uredbo 600/2012/EU, o tem obvesti akreditacijski organ.

(5) Za hujšo kršitev Uredbe 600/2012/EU se šteje, če preveritelj:

1. po lastni krivdi pravočasno ne izdela poročila o preverjanju in pisnega mnenja, kar je bilo ugotovljeno s pravnomočno sodbo sodišča, ali
2. izdela pomanjkljivo, napačno ali zavajajoče poročilo o preverjanju ali pisno mnenje.

(6) Stroške izrednega naknadnega preverjanja poročila o emisijah toplogrednih plinov nosi ministrstvo.

(7) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka ima ministrstvo pravico in dolžnost od preveritelja izterjati vračilo stroškov izrednega naknadnega preverjanja poročila o emisijah toplogrednih plinov, če je bila s pravnomočno odločbo ugotovljena hujša kršitev Uredbe 600/2012/EU.

135. člen **(predaja emisijskih kuponov in njihova razveljavitev)**

(1) Upravljavec naprave mora za vsako napravo iz 118. člena tega zakona ali operator zrakoplova za letalsko dejavnost iz 139.a člena tega zakona do 30. aprila tekočega leta predati emisijske kupone v količini, ki ustreza celotni količini emisije toplogrednih plinov, ugotovljeni na način iz šestega odstavka 133. člena tega zakona ali preverjeni na način iz 134. člena tega zakona. V primeru iz 122.a člena tega zakona mora upravljavec naprave ali operator zrakoplova, ob stečaju pa stečajni upravitelj, najkasneje 120. dan od pravnomočnosti odločbe iz drugega odstavka 121. člena tega

zakona ali prvega odstavka 122. člena tega zakona predati emisijske kupone v količini, ki ustreza celotni količini emisije toplogrednih plinov, ki jih je naprava izpustila v ozračje v obdobju iz drugega odstavka 122.a člena tega zakona. Predani emisijski kuponi se razveljavijo v skladu z Uredbo 389/2013/EU.

(2) Ministrstvo na svojih spletnih straneh objavi ime osebe, ki ni predala emisijskih kuponov v skladu z določbami prejšnjega odstavka.

(3) Če ministrstvo pri izrednem naknadnem preverjanju iz tretjega odstavka 134. člena tega zakona ugotovi, da upravljavec naprave ali operator zrakoplova ni predal ustrezne količine emisijskih kuponov, izda odločbo, s katero ugotovi manjkajočo količino emisijskih kuponov, ki jih mora upravljavec naprave ali operator zrakoplova predati v 15 dneh po pravnomočnosti odločbe, ali ugotovi njihov presežek, ki ga upravljavec naprave ali operator zrakoplova lahko uveljavlja do 30. aprila v naslednjem koledarskem letu, tako da preda ustrezno manjšo količino emisijskih kuponov. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(4) Upravljavec naprave za izpolnitev obveznosti iz prvega odstavka tega člena ne more uporabiti emisijskih kuponov, izdanih za trgovanje s pravicami do emisije iz letalske dejavnosti.

(5) Upravljavcu naprave, ki je svoje emisije toplogrednih plinov zajel in jih prenesel v napravo za njihovo trajno skladiščenje, za katero je država članica EU izdala dovoljenje za shranjevanje ogljikovega dioksida, ni treba predati emisijskih kuponov za te emisije, ki so bile ugotovljene na način iz drugega odstavka 133. člena tega zakona ali preverjene na način iz 134. člena tega zakona.

(6) Imetnik emisijskih kuponov lahko kadarkoli zahteva njihovo razveljavitev, skladno s predpisi EU iz prvega odstavka 132. člena tega zakona, pri tem pa ni upravičen do nadomestila njihove vrednosti.

137. člen **(veljavnost emisijskih kuponov)**

(1) Emisijski kuponi, izdani od 1. januarja 2013, veljajo za emisije v obdobjih po osem let, pri čemer se prvo obdobje začne 1. januarja 2013.

(2) Ministrstvo v štirih mesecih po začetku novega obdobja izda organu, pristojnemu za vodenje registra iz 132. člena tega zakona, nalog, da imetnikom emisijskih kuponov, ki ne veljajo več in niso bili predani ali razveljavljeni v skladu z Uredbo 389/2013/EU, naj jih razveljavi, njihovim imetnikom pa za novo obdobje podeli nove emisijske kupone v količini, ki je enaka razveljavljeni.

138. člen **(začasna prepoved trgovanja)**

(1) Če upravljavec naprave iz 118. člena tega zakona ali operator zrakoplova do 31. marca tekočega leta ne pošlje ministrstvu poročila o emisijah za preteklo leto iz šestega odstavka 133. člena tega zakona in pisnega mnenja iz tretjega odstavka 134. člena tega zakona, s katerim je preveritelj ugotovil, da je poročilo iz šestega odstavka 133. člena tega zakona resnično, pravilno in natančno, mu ministrstvo z odločbo začasno prepove trgovanje z emisijskimi kuponi, organu, pristojnemu za vodenje

registra iz 132. člena tega zakona pa izda nalog o začasnem zaprtju računa. Pritožba proti odločbi iz prejšnjega stavka ne zadrži izvršitve.

(2) Ministrstvo izda upravljavcu naprave ali operatorju zrakoplova iz prejšnjega odstavka odločbo o ponovni dovolitvi trgovanja z emisijskimi kuponi, ko prejme poročilo o emisijah toplogrednih plinov in pisno mnenje iz prejšnjega odstavka, ter izda organu, pristojnemu za vodenje registra iz 132. člena tega zakona, nalog o ponovnem odprtju računa upravljavca naprave ali operatorja zrakoplova.

139.a člen (obveznosti operatorja zrakoplova)

(1) Operator zrakoplova, ki mu je Republika Slovenija odobrila operativno licenco v skladu z Uredbo (ES) št. 1008/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. septembra 2008 o skupnih pravilih za opravljanje zračnih prevozov v Skupnosti (prenovitev) (UL L št. 293 z dne 31. 10. 2008, stran 3) oziroma je pripisan Republiki Sloveniji kot državi članici upravljavki, in opravlja določeno vrsto letalske dejavnosti, mora izvajati monitoring in poročati o emisijah toplogrednih plinov v skladu z določbami 133. člena tega zakona ter predati ustrezno količino emisijskih kuponov v skladu z določbami 135. člena tega zakona.

(2) Operator zrakoplova iz prejšnjega odstavka, ki je na seznamu pristojnega organa EU o operatorjih zrakoplova in državah članicah upravljavkah uvrščen k Republiki Sloveniji, mora ministrstvu v 21 dneh od objave seznama poslati zahtevo, da to ugotovi, ali zanj veljajo obveznosti iz prejšnjega odstavka, kar izkazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(3) Če ministrstvo na podlagi podatkov javnega podjetja Kontrola zračnega prometa Slovenije, d.o.o. ugotovi, da operator zrakoplova opravlja določene vrste dejavnosti, ga pozove, da v 21 dneh predloži načrt monitoringa emisij toplogrednih plinov v slovenskem ali angleškem jeziku.

(4) Če ministrstvo v 60 dneh od prejema zahteve iz drugega odstavka tega člena operatorja zrakoplova ne pozove k predložitvi načrta monitoringa, se šteje, da operator zrakoplova nima obveznosti iz prvega odstavka tega člena.

(5) Ministrstvo izda na podlagi prvega odstavka 133. člena tega zakona odločbo, ki vsebuje tudi obveznost operatorja zrakoplova, da v štirih mesecih po zaključku koledarskega leta organu, pristojnemu za vodenje registra emisijskih kuponov, preda emisijske kupone v skladu s prvim odstavkom 135. člena tega zakona.

(6) Vlada v predpisu iz četrtega odstavka 118. člena tega zakona določi vrste letalskih dejavnosti iz prvega odstavka tega člena.

139.b člen (vloga za dodelitev brezplačnih emisijskih kuponov)

(1) Operator zrakoplova, ki mu je ministrstvo odobrilo načrt monitoringa emisij toplogrednih plinov v skladu z določbo iz petega odstavka prejšnjega člena, lahko za obdobje od 1. januarja 2012 do 31. decembra 2012, za obdobje od leta 2013 do 2020 in za vsako nadaljnje obdobje ministrstvo zaprosi za dodelitev brezplačnih emisijskih kuponov.

(2) Vloga iz prejšnjega odstavka mora vsebovati podatke o emisijah toplogrednih plinov, poročilo o emisijah toplogrednih plinov, določeno s predpisom iz prvega odstavka 133. člena tega zakona, in pisno mnenje iz tretjega odstavka 134. člena tega zakona.

(3) Poročilo in pisno mnenje iz prejšnjega odstavka morata vsebovati podatke o tonskih kilometrih, ki jih je operator zrakoplova opravil v določenem obdobju.

(4) Obdobje iz prejšnjega odstavka je koledarsko leto 2010, če se vloga nanaša na obdobje od 1. januarja 2012 do 31. decembra 2012 oziroma koledarsko leto, ki se konča 24 mesecev pred začetkom obdobja od leta 2013 do 2020 in za vsako nadaljnje obdobje.

(5) Vlogo iz prvega odstavka tega člena mora operator zrakoplova vložiti na ministrstvo najpozneje do 31. marca 2011 za obdobje od 1. januarja 2012 do 31. decembra 2012 oziroma najpozneje 21 mesecev pred začetkom obdobja od leta 2013 do 2020 in za vsako nadaljnje obdobje.

(6) Ministrstvo pošlje vloge iz prejšnjega odstavka pristojnemu organu EU najpozneje do 30. junija 2011 za obdobje od 1. januarja 2012 do 31. decembra 2012 oziroma najpozneje 18 mesecev pred začetkom obdobja od leta 2013 do 2020 in za vsako nadaljnje obdobje.

139.c člen **(razdelitev brezplačnih emisijskih kuponov)**

(1) Ministrstvo v treh mesecih od odločitve pristojnega organa EU iz prejšnjega odstavka in na njeni podlagi za vsakega operatorja zrakoplova, katerega vloga je bila predložena pristojnemu organu EU, izračuna pripadajočo količino brezplačnih emisijskih kuponov in mu izda odločbo, ki vsebuje:

1. skupno količino emisijskih kuponov, ki se razdeli posameznemu operatorju zrakoplova in se izračuna tako, da se podatki o tonskih kilometrih pomnožijo z referenčnim merilom iz predpisa EU, ki določa razdelitev in prodajo emisijskih kuponov, in
2. količino emisijskih kuponov, ki se razdeli posameznemu operatorju zrakoplova za vsako leto iz določenega obdobja, ta pa se določi tako, da se njegova skupna količina emisijskih kuponov iz prejšnje točke razdeli s številom let v obdobju, v katerem bo opravljal določene letalske dejavnosti.

(2) Pritožba zoper odločbo iz prejšnjega odstavka ne zadrži njene izvršitve.

(3) Ministrstvo na podlagi odločbe iz prvega odstavka tega člena podeli posameznemu operatorju zrakoplova emisijske kupone v skladu z določbo drugega odstavka 130. člena tega zakona.

(4) Ministrstvo na svetovnem spletu objavi seznam operatorjev zrakoplovov in pripadajočo količino podeljenih emisijskih kuponov.

139.d člen **(posebna rezerva emisijskih kuponov za operatorje zrakoplova)**

(1) Operator zrakoplova ima za obdobje od leta 2013 do 2020 in za vsako nadaljnje obdobje pravico pridobiti brezplačne emisijske kupone iz posebne rezerve za

operatorje zrakoplova, ki je določena s predpisom EU iz prvega odstavka prejšnjega člena, če:

1. začne izvajati določene vrste letalskih dejavnosti v obdobju, ki se začne 24 mesecev pred začetkom obdobja, za katero so bili predloženi podatki o tonskih kilometrih iz tretjega odstavka 139.b člena tega zakona, ali
2. podatki o tonskih kilometrih izkazujejo njihovo povečanje v povprečju za več kakor 18 odstotkov na letni ravni med letom, za katero so bili predloženi podatki o tonskih kilometrih iz tretjega odstavka 139.b člena tega zakona, in drugim zaporednim koledarskim letom obdobja, v katerem je zaprosil za emisijske kupone v skladu z določbami 139.b člena tega zakona.

(2) Operator zrakoplova lahko uveljavlja pravico iz prejšnjega odstavka, če dejavnost iz 1. točke prejšnjega odstavka ali dodatna dejavnost iz 2. točke prejšnjega odstavka ne pomeni v celoti ali delno nadaljevanja letalske dejavnosti, ki jo je pred tem opravljal drug operator zrakoplova.

(3) Operator zrakoplova zaprosi za emisijske kupone z vlogo, ki vsebuje:

1. osebno ime in naslov stalnega ali začasnega prebivališča ali firmo in sedež osebe, ki je operator zrakoplova,
2. poročilo in pisno mnenje iz drugega odstavka 133. člena tega zakona, ki vsebuje podatke o tonskih kilometrih za določene letalske dejavnosti, izvedenih v drugem zaporednem koledarskem letu obdobja, na katero se vloga nanaša, in
3. dokazila o izpolnjevanju pogojev iz 1. ali 2. točke prvega odstavka tega člena in prejšnjega odstavka.

(4) V primeru iz 2. točke prvega odstavka tega člena mora vloga, poleg podatkov in dokazil iz prejšnjega odstavka, vsebovati še podatke o:

1. odstotku zvišanja tonskih kilometrov med letom spremljanja in drugim zaporednim koledarskim letom obdobja, kakor so bili navedeni v vlogi iz petega odstavka 139.b člena tega zakona,
2. absolutnem povečanju tonskih kilometrov med letom spremljanja in drugim zaporednim koledarskim letom obdobja, kakor so bili navedeni v vlogi iz petega odstavka 139.b člena tega zakona, in
3. absolutnem povečanju tonskih kilometrov med letom spremljanja in drugim zaporednim koledarskim letom obdobja, ki presega odstotek iz 2. točke prvega odstavka tega člena, kakor so bili navedeni v vlogi iz petega odstavka 139.b člena tega zakona.

(5) Operator zrakoplova mora vlogo iz tretjega odstavka tega člena vložiti na ministrstvo najpozneje do 30. junija tretjega leta obdobja od leta 2013 do 2020 in vsakega nadaljnjega obdobja, na katero se vloga nanaša.

(6) Ministrstvo vloge iz prejšnjega odstavka pošlje pristojnemu organu EU najpozneje v šestih mesecih od izteka roka za vložitev vlog iz prejšnjega odstavka.

139.f člen (prepoved opravljanja letov)

(1) Ministrstvo pisno pozove pristojni organ EU, da sprejme odločitev o uvedbi prepovedi opravljanja letov operatorju zrakoplova, ki:

1. v roku iz tretjega odstavka 139.a člena tega zakona ne predloži načrta monitoringa emisij toplogrednih plinov ali
2. v roku iz drugega odstavka 133. člena tega zakona ne pošlje poročila o emisiji toplogrednih plinov in pisnega mnenja ali

3. ne plača penalov v skladu z določbami 136. člena tega zakona.

(2) Poziv iz prejšnjega odstavka mora vsebovati:

1. dokaze, da operator zrakoplova ni predložil načrta iz 1. točke prejšnjega odstavka, poročila s pisnim mnenjem iz 2. točke prejšnjega odstavka ali da ni plačal penalov iz 3. točke prejšnjega odstavka,
2. podrobnosti o ukrepih, ki so bili izvedeni zoper operatorja zrakoplova,
3. utemeljitev za uvedbo prepovedi opravljanja letov v EU ter
4. predlog obsega prepovedi opravljanja letov v EU in pogoje, pod katerimi prepoved velja.

(3) Pristojni organ EU obvesti operatorja zrakoplova o osnovnih dejstvih in razlogih, zaradi katerih je ministrstvo predlagalo prepoved opravljanja letov.

(4) Operator zrakoplova ima pravico v desetih delovnih dneh od prejema obvestila iz prejšnjega odstavka pristojnemu organu EU pisno predložiti svoje pripombe glede poziva iz prvega odstavka tega člena.

(5) Če pristojni organ EU sprejme odločitev o uvedbi prepovedi opravljanja letov, jo izvrši ministrstvo, pristojno za promet, v skladu z zakonom.

(6) Ministrstvo, pristojno za promet, obvesti pristojni organ EU o vseh ukrepih, ki so bili sprejeti za izvršitev odločitve o uvedbi prepovedi opravljanja letov.

157. člen (drugi ukrepi inšpektorjev)

(1) Če inšpektor pri opravljanju nalog inšpekcijskega nadzora ugotovi, da je kršen zakon, drug predpis ali da naprava ali obrat ne delujeta v okviru okoljevarstvenega dovoljenja ali okoljevarstvenega soglasja ali potrdila, izdanega na podlagi tega zakona, ima pravico in dolžnost:

1. odrediti, da se nepravilnosti, ki jih ugotovi, odpravijo v roku, ki ga določi,
2. odrediti izvedbo ukrepov za odpravo virov čezmerne obremenitve v roku, ki ga določi,
3. odrediti omejitev oziroma prilagoditev delovanja naprave do predpisanih mejnih vrednosti ali pravil ravnanja,
4. predlagati pristojnemu ministrstvu odvzem okoljevarstvenega dovoljenja,
5. prepovedati izvajanje dejavnosti ali obratovanje naprave ali obrata, če deluje brez okoljevarstvenega dovoljenja ali potrdila ali dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov, kadar je to predpisano,
6. odrediti prepoved izvajanja posega v okolje, za katerega ni bilo pridobljeno okoljevarstveno soglasje, pa za izvedbo posega ni potrebna gradnja po predpisih o graditvi objektov ali pridobitev drugega predpisanega dovoljenja.

(2) Če povzročitelj obremenitve ne ravna v skladu z ukrepi iz 1., 2. in 3. točke prejšnjega odstavka ali če obstaja neposredna nevarnost za onesnaženje okolja, pristojni inšpektor začasno ali trajno prepove:

1. obratovanje naprave ali obrata,
2. opravljanje dejavnosti,
3. uporabo nevarne snovi,
4. izvajanje tehnološkega postopka ali
5. uporabo naprave, prometnega sredstva ali izdelka in njegovo dajanje na trg.

(3) Inšpektor lahko odredi izvedbo kontrolnega monitoringa v obsegu, času, roku in na kraju, ki ga sam določi, ne da bi predhodno obvestil osebo, ki je dolžna zagotavljati obratovalni monitoring. V primeru ugotovitve nepravilnosti nosi stroške kontrolnega monitoringa upravljavec naprave, pri katerem so bile nepravilnosti ugotovljene.

(4) Inšpektor, pristojen za trg, lahko pri nadzoru predpisov, izdanih na podlagi 19. člena tega zakona, odredi tudi prepoved dajanja izdelkov na trg.

157.a člen **(ukrepanje v primeru nezakonito odloženih odpadkov)**

(1) Če so na zemljišču v lasti države ali občine nezakonito odloženi komunalni odpadki, odredi občinska inšpekcija izvajalcu javne službe ravnanja s komunalnimi odpadki njihovo odstranitev, ta pa jih mora odstraniti v skladu s predpisi o ravnanju z odpadki. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(2) Če so na zemljišču v lasti države ali občine nezakonito odloženi odpadki, ki niso odpadki iz prejšnjega odstavka, odredi državna inšpekcija, pristojna za okolje, izvajalcu javne službe ali drugi osebi, pooblaščen za ravnanje z določenimi vrstami odpadkov, njihovo odstranitev, ta pa jih mora odstraniti v skladu s predpisi o ravnanju z odpadki. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(3) Stroške odstranitve odpadkov iz prejšnjih členov nosi lastnik zemljišča, v primeru, da izvaja posest druga oseba, pa oseba, ki izvaja posest.

(4) Če policija ali inšpekcija odkrije povzročitelja nezakonito odloženih odpadkov, imata občina ali država pravico in dolžnost od njega izterjati vračilo stroškov iz prejšnjega odstavka.

(5) Če so odpadki nezakonito odloženi na zemljišču v lasti osebe zasebnega prava, odredi odstranitev komunalnih odpadkov občinska, drugih odpadkov pa državna inšpekcija lastniku ali drugemu posestniku zemljišča. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

161. člen **(prekrški)**

(1) Z globo od 75.000 do 125.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, če:

1. nima okoljevarstvenega dovoljenja za predelovanje ali odstranjevanje odpadkov (drugi odstavek 20. člena),
2. zbira ali prevaža ali posreduje pri zagotavljanju predelave ali odstranjevanja odpadkov, pa nima odločbe o izpolnjevanju pogojev (tretji odstavek 20. člena),
3. nima okoljevarstvenega dovoljenja za obratovanje naprave iz 68. člena tega zakona ali ni prijavila začetka gradnje naprave ali obratuje v nasprotju z okoljevarstvenim dovoljenjem (prvi in četrti odstavek 68. člena in prvi odstavek 74. člena),
4. izvaja poseg brez okoljevarstvenega soglasja ali v nasprotju z njim (prvi odstavek 63. člena),
5. nima okoljevarstvenega dovoljenja za obratovanje naprave ali izvajanje dejavnosti iz 82. člena tega zakona ali ni prijavila začetka gradnje ali naprava obratuje v nasprotju z okoljevarstvenim dovoljenjem (prvi in peti odstavek 82. člena in četrti odstavek 84. člena),

6. nima okoljevarstvenega dovoljenja za obratovanje obrata ali ni prijavila začetka gradnje ali obrat obratuje v nasprotju z okoljevarstvenim dovoljenjem (prvi in četrti odstavek 86. člena in drugi odstavek 89. člena),
7. za obratovanje naprave, v kateri se izvaja dejavnost, ki povzroča emisijo toplogrednih plinov, ni pridobila dovoljenja za njihovo izpuščanje (prvi odstavek 118. člena) ali
8. če v predpisanem roku ne pošlje zahteve oziroma ne predloži načrt monitoringa emisij toplogrednih plinov (drugi in tretji odstavek 139.a člena).

(2) Z globo od 50.000 do 75.000 eurov se za prekršek iz prejšnjega odstavka kaznuje samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo od 3.500 do 4.100 eurov se za prekršek iz prvega odstavka tega člena kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ali odgovorna oseba občine.

(4) Če stori prekršek iz prvega odstavka tega člena, katerega posledica je večja okoljska škoda skladno z določbami tega zakona ali ker je bil storjen z naklepom ali namenom koristoljubnosti, se kaznuje:

1. pravna oseba z globo od 225.000 do 375.000 eurov,
2. samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, z globo od 150.000 do 225.000 eurov in
3. odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ali odgovorna oseba občine z globo od 10.500 do 12.300 eurov.

162. člen (prekrški)

(1) Z globo 40.000 do 75.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, če:

1. uporablja za svoj proizvod znak za okolje, ki mu ni podeljen, ali ga uporablja v nasprotju s predpisanimi in določenimi pogoji, ali označi proizvod z znakom, ki je tako podoben znaku za okolje, da bi lahko ustvaril zmedo na trgu ali zavedel potrošnike (sedmi in osmi odstavek 31. člena),
2. se sklicuje na registracijo svoje organizacije v sistemu EMAS ali uporablja znak EMAS, ne da bi bil vključen v ta sistem skladno s predpisi, ali uporablja znak, ki je tako podoben znaku EMAS, da bi lahko ustvaril zmedo na trgu ali zavedel potrošnike (deseti odstavek 32. člena),
3. začne z obratovanjem naprave iz drugega odstavka 69. člena tega zakona, pa o tem ne obvesti ministrstva in pristojne inšpekcije (tretji odstavek 76. člena),
4. ne prijavi ministrstvu spremembe naprave (prvi odstavek 77. člena),
5. ne obvesti ministrstva o nameri dokončnega prenehanja obratovanja naprave iz 68. člena tega zakona (prvi odstavek 81. člena),
6. ne obvesti ministrstva o izvedbi ukrepov (sedmi odstavek 81. člena),
7. ne obvesti ministrstva ali pristojne inšpekcije o začetku obratovanja naprave ali opravljanja dejavnosti (prvi odstavek 85. člena),
8. ne obvesti ministrstva in izvede spremembo naprave ali opravljanja dejavnosti (drugi odstavek 85. člena),
9. ne obvesti ministrstva o dokončnem prenehanju naprave ali opravljanju dejavnosti (tretji odstavek 85. člena),
10. ravna v nasprotju s prvim odstavkom 90. člena,
11. ne obvesti ministrstva in pristojne inšpekcije o začetku obratovanja obrata iz 86. člena (prvi odstavek 91. člena),

12. ne obvesti ministrstva o dokončnem prenehanju obratovanja obrata iz 86. člena tega zakona ali prenehanju upravljavca (drugi odstavek 91. člena),
13. ne obvesti ministrstva o neposredni nevarnosti za nastanek okoljske škode in ne izvede vseh potrebnih ukrepov za njeno preprečitev (prvi odstavek 110.d člena),
14. ne obvesti ministrstva o nastanku okoljske škode in ne izvede vseh potrebnih ukrepov za njeno omejitev (prvi odstavek 110.e člena),
15. ravna v nasprotju s 120. členom,
16. ne obvesti ministrstva o prenehanju obratovanja naprave iz 118. člena tega zakona ali upravljavca (prvi odstavek 121. člena),
17. izvaja monitoring brez odobritve ministrstva (prvi odstavek 133. člena in drugi odstavek 133.a člena),
18. ne zagotavlja izvajanja načrta monitoringa in do predpisanega roka ne pošlje poročila o emisijah toplogrednih plinov (prvi in drugi odstavek 133. člena),
19. preverja poročilo o emisijah toplogrednih plinov brez pridobljene akreditacijske listine (prvi odstavek 134. člena).

(2) Z globo 30.000 do 50.000 eurov se kaznuje za prekršek iz prejšnjega odstavka samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo od 2.000 do 3.500 eurov se za prekršek iz prvega odstavka tega člena kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ali odgovorna oseba občine.

162.a člen (prekrški)

(1) Z globo od 20.000 do 40.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, če:

1. kot povzročitelj večje nesreče ne izvede vseh predpisanih ukrepov iz 28. člena,
2. v delovnem ali pogodbenem razmerju nima najmanj enega pooblaščenca za varstvo okolja (prvi odstavek 30. člena),
3. povzroči začasno ali občasno čezmerno obremenitev okolja, pa za to ni pridobil dovoljenja pristojnega občinskega organa (prvi odstavek 94. člena),
4. ne zagotavlja obratovalnega monitoringa ali ne dovoli vstopa v poslovne ali druge prostore ali ne sporoča podatkov obratovalnega monitoringa ministrstvu ali občini skladno s predpisi (prvi, tretji in četrti odstavek 101. člena) ali
5. kot izvajalec obratovalnega monitoringa krši metodologijo izvajanja obratovalnega monitoringa in način ter obliko poročanja podatkov, ki ju predpiše minister (peti odstavek 101. člena).

(2) Z globo 10.000 do 20.000 eurov se kaznuje za prekršek iz prejšnjega odstavka samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo 1.500 do 2.000 eurov se kaznuje za prekršek iz prvega odstavka tega člena tudi odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ali odgovorna oseba občine.